LOUIS SACHAR

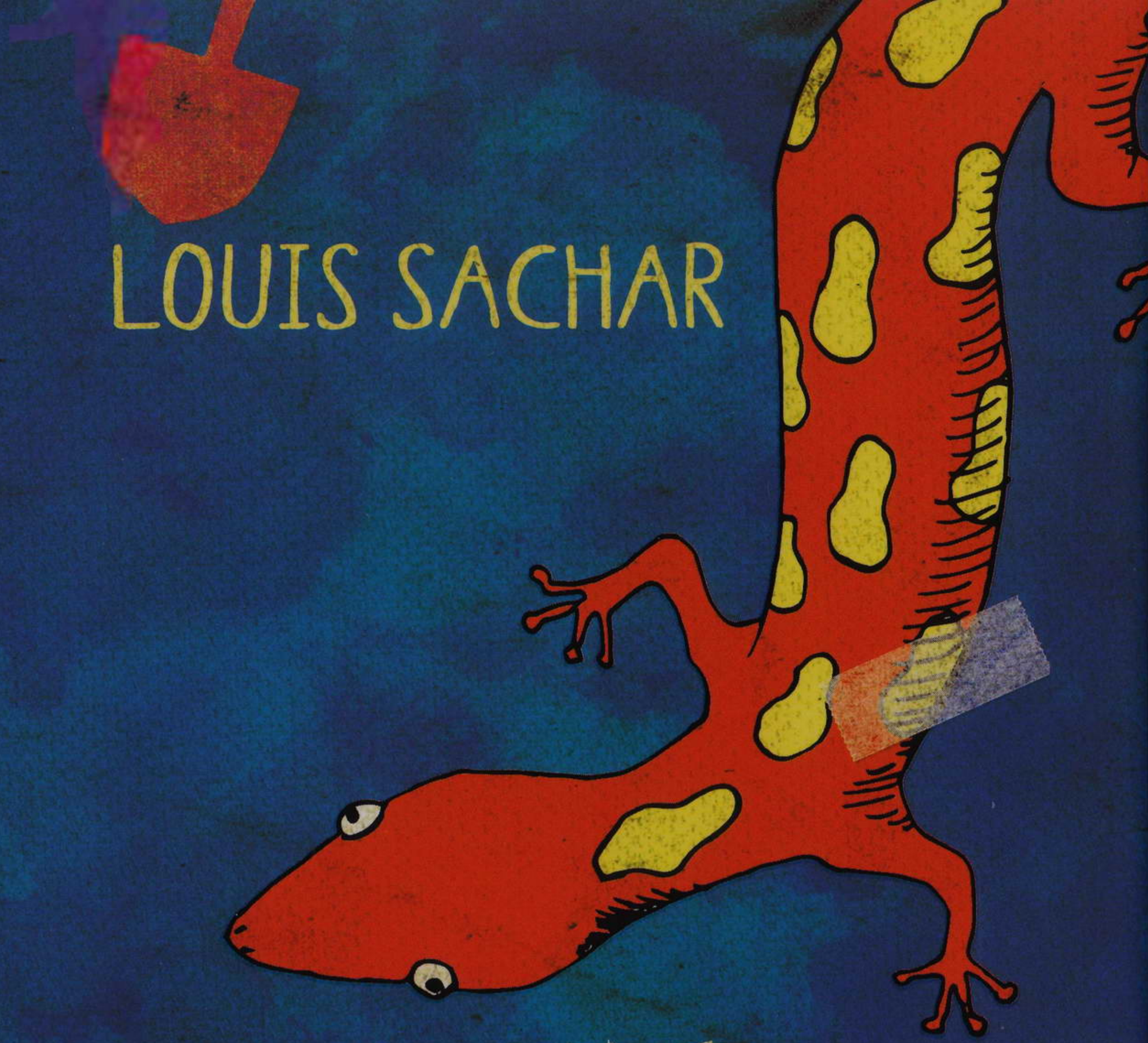

TABĂRA

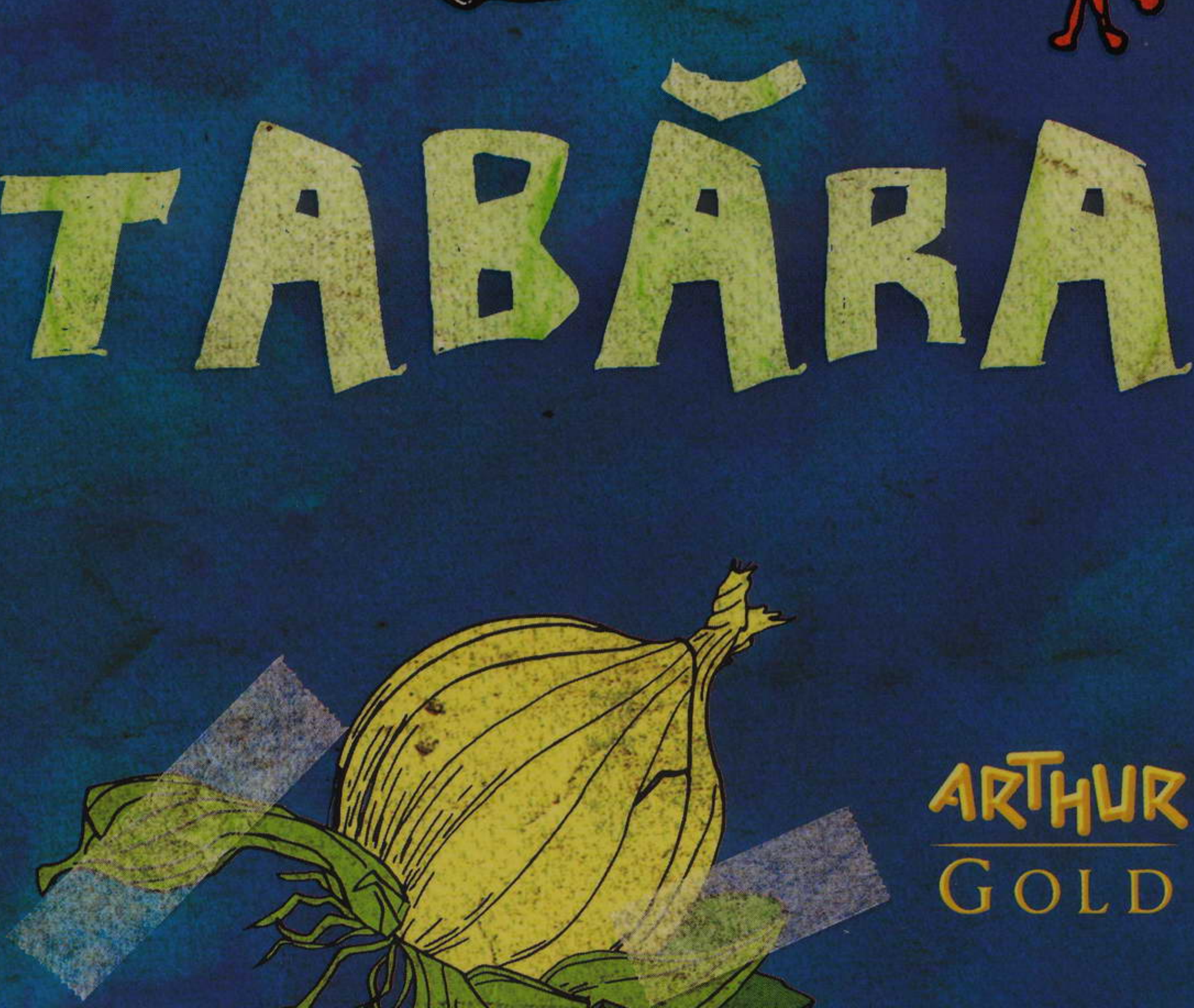

ARTHUR GOLD

Stanley Yelnats, eroul acestui roman, se află sub povara blestemului abătut asupra stră-străbunicului său bun-de-nimic-și-hoț-de-porci-împuțit. Mereu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, Stanley nimerește în mijlocul unui grup de adolescenți, alături de care trebuie să își modeleze caracterul.

Tabăra este o poveste fascinantă despre frustrare și voință, o aventură la capătul căreia eroul cărții descoperă sensul prieteniei.

Cartea lui Louis Sachar a primit *National Book Award for Young People's Literature* și medalia *Newbery* pentru „contribuții deosebite aduse literaturii americane pentru copii".

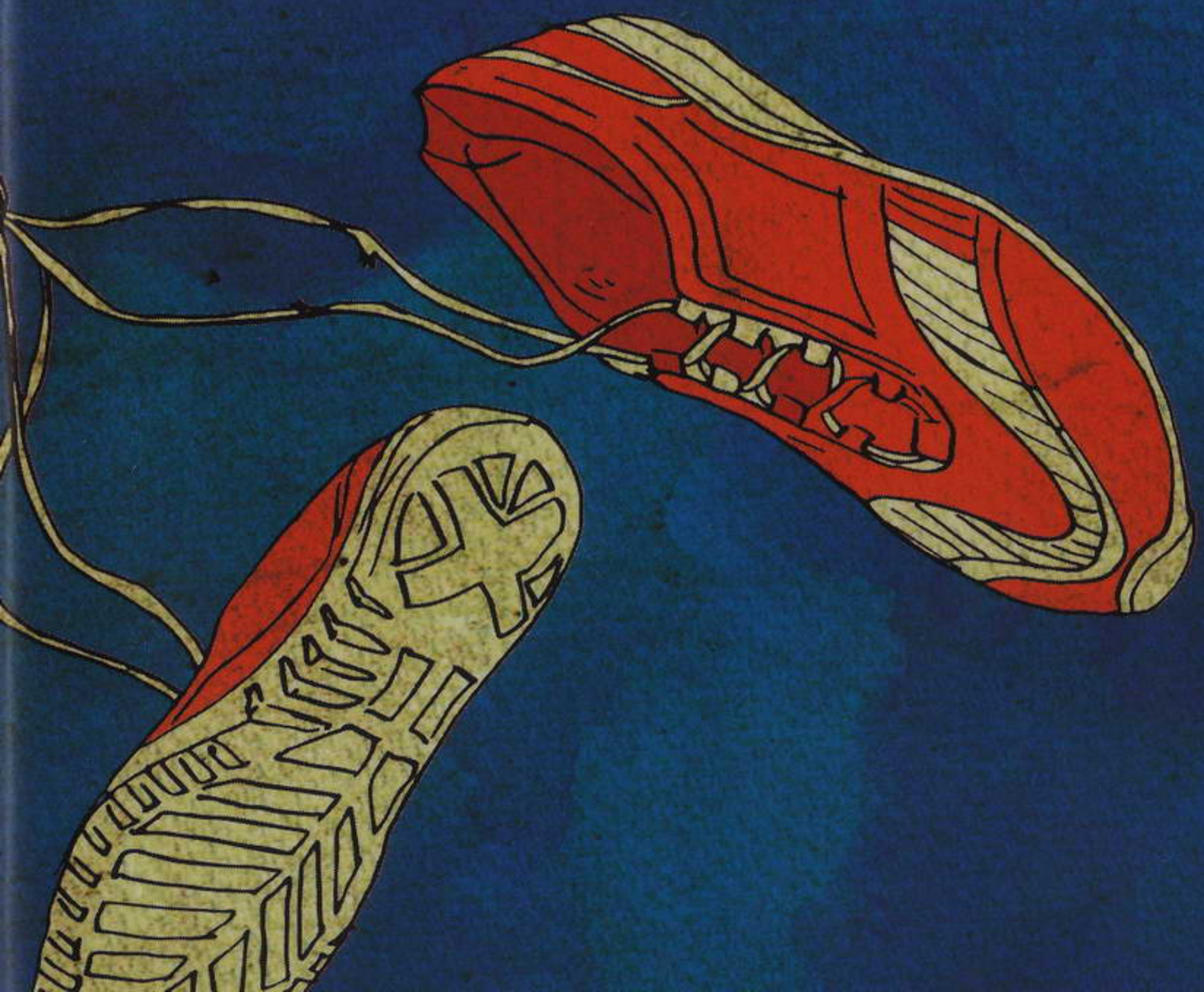

www.editura-arthur.ro

ISBN 978-606-8044-15-6

Louis Sachar (n. 20 martie 1954) este un autor american de cărţi pentru copii şi adolescenţi. A devenit celebru datorită seriei *Sideways Stories From Wayside School* şi romanului *Tabăra* (*Holes*). În 1998, a primit *National Book Award for Young People's Literature* pentru romanul *Tabăra*, iar în 1999, medalia *Newbery* pentru „contribuţii deosebite aduse literaturii americane pentru copii". Succesul cărţii a făcut ca în 2003 povestea să fie ecranizată, printre actori numărându-se Sigourney Weaver, Jon Voight şi Patricia Arquette. În continuarea acestei cărţi, Louis Sachar a publicat alte două volume, *Stanley Yelnats' Survival Guide to Camp Green Lake* (2003) şi *Small Steps* (2006).

LOUIS SACHAR

Tabăra

Traducere din engleză
de Christina Anghelina

Ilustraţii
de Ioana Mladin

Redactor: Alina Ioan
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu, Vasile Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş
Ilustraţii: Ioana Mladin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

SACHAR, LOUIS
Tabăra/Louis Sachar; trad. de Christina Anghelina;
il. de Ioana Mladin. - Bucureşti: Editura Arthur, 2012
ISBN 978-606-8044-15-6

821.111-31=135.1

Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi evenimentele sunt fictive, fiind produsul imaginaţiei autorului. Orice asemănare cu persoane, evenimente sau locuri reale este simplă coincidenţă.

Holes, Louis Sachar
Text copyright © 1998 by Louis Sachar

© Editura Arthur, 2012, pentru prezenta ediţie
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art

Pentru Sherre, Jessica, Lori, Kathleen şi Emily

Şi pentru Judy Allen, o profesoară
de la care avem cu toţii ce învăţa

Partea Întâi

Vă aflați în Tabăra Lacul Verde

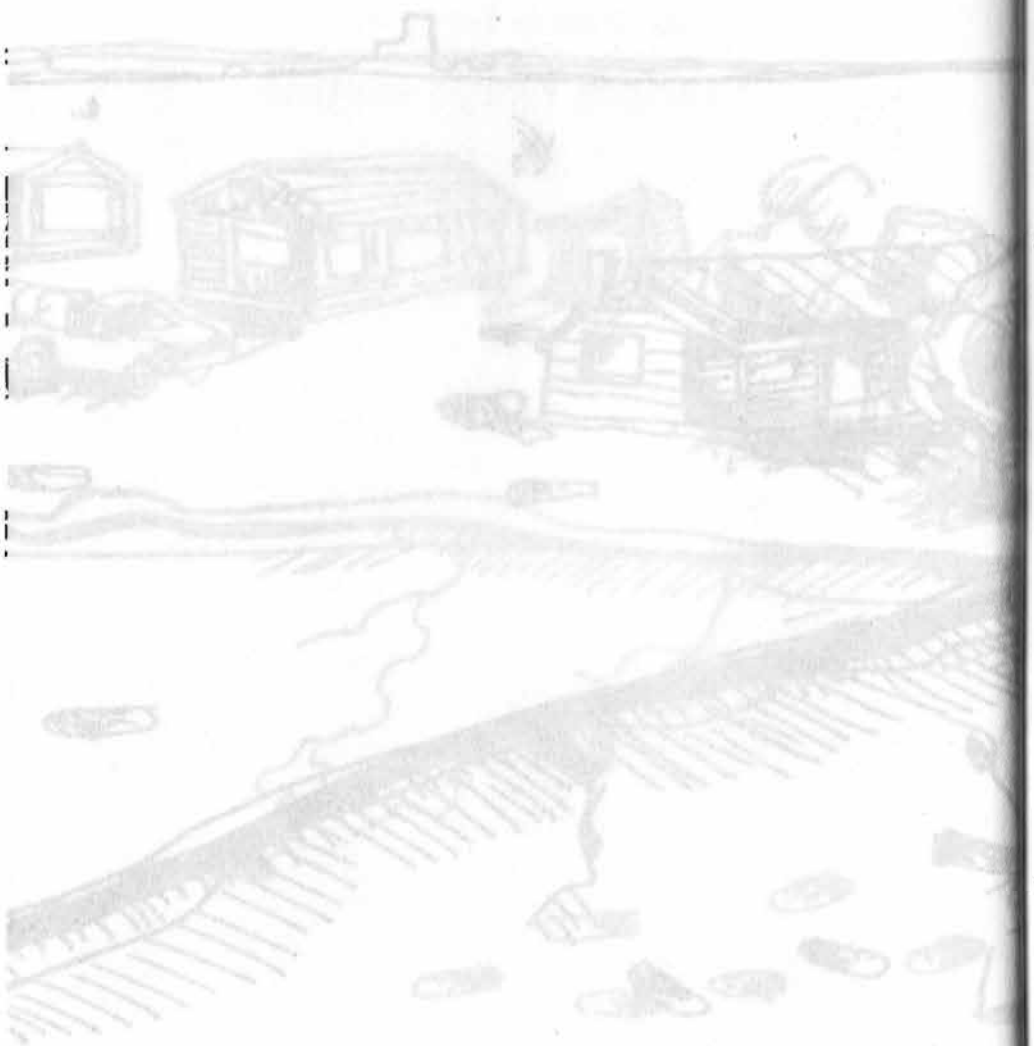

Capitolul 1

Nu există niciun lac în Tabăra Lacul Verde. Odinioară era aici un lac imens, cel mai mare din Texas. Asta se întâmpla cu mai bine de o sută de ani în urmă. Acum nu mai e decât un deșert pustiu.

Era și-un sat aici, pe vremuri. Populația lui a dispărut odată cu lacul.

Vara, temperatura ajunge la 35 de grade la umbră – asta dacă poți găsi umbră pe fundul unui imens lac secat.

Singurii copaci din peisaj sunt doi stejari bătrâni, aflați pe malul de est. Cineva a întins între ei un hamac, iar în spatele lor se poate vedea o cabană din lemn.

Dacă ajungi cumva în Tabăra Lacul Verde, trebuie să știi că nu ai voie să stai în hamac. Este hamacul Directorului și numai cine e Director are dreptul să se bucure de umbră.

În afară de Directorul taberei, se mai pot bucura de umbră doar vietățile din partea locului, adică șerpii cu clopoței și scorpionii, care se ascund sub bolovani și în gropile săpate de cei veniți în tabără.

Iată un lucru important de reținut despre șerpii cu clopoței și scorpioni: dacă-i lași în pace, te lasă și ei în pace.

De obicei.

Să fii muşcat de un scorpion ori de un şarpe cu clopoţei nu e chiar cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla. Nu mori din asta.

De obicei.

Sunt şi momente când cei sosiţi în tabără se străduiesc cu tot dinadinsul să fie muşcaţi de un scorpion sau chiar de un şarpe cu clopoţei mai mic. Atunci pot petrece o zi sau două la pat, în corturile lor, în loc să iasă pe lac la săpat gropi.

Însă nu vrei să te muşte vreo şopârlă cu pete galbene. Mai rău de-atât nici c-ai putea păţi. E moarte sigură – şi chinuitoare.

Întotdeauna.

Dacă te-a muşcat vreo şopârlă cu pete galbene, poţi să te duci liniştit sub stejari şi să te întinzi în hamac, la umbră.

De-acum nimeni nu mai are ce să-ţi facă.

CAPITOLUL 2

Probabil că cititorul se întreabă: de ce ar vrea cineva să meargă în Tabăra Lacul Verde?

Cei mai mulţi dintre cei care vin aici nu prea au de ales. Tabăra Lacul Verde e o tabără pentru băieţi neascultători.

Dacă iei un băiat neascultător şi-l pui să sape câte o groapă în fiecare zi, sub soarele dogoritor, se va transforma într-un băiat ascultător.

Aşa cred unii.

Lui Stanley Yelnats i se dăduse de ales. Judecătorul îi spusese:

— Poţi să mergi la închisoare sau să fii trimis în Tabăra Lacul Verde.

Stanley provenea dintr-o familie săracă. Nu fusese niciodată într-o tabără.

Capitolul 3

Stanley Yelnats era singurul pasager din autobuz, dacă nu-i socoteai pe șofer și pe gardian. Gardianul stătea lângă șofer, dar scaunul lui era întors, în așa fel încât să nu-l scape din ochi pe Stanley. Avea o pușcă în brațe.

Stanley stătea la vreo zece rânduri de scaune mai încolo și-avea mâinile legate de scaun cu cătușe. Își pusese ghiozdanul pe locul de lângă el. Avea înăuntru pasta de dinți, periuța și o cutie cu hârtie și creioane pe care i-o dăruise maică-sa. Îi promisese să-i scrie măcar o dată pe săptămână.

Privi afară pe geam, deși nu prea avea ce să vadă, în afară de câmpii nesfârșite de fân și culturi de bumbac. Se afla într-un autobuz care de ore întregi îl purta către

nicăieri. Nu exista aer condiționat, iar căldura îl sufoca aproape la fel de tare ca strânsoarea cătușelor.

Stanley și părinții lui încercaseră să își imagineze c-ar pleca într-o tabără din aceea în care sunt trimiși de obicei copiii cu bani. Când era mai mic, își imagina mereu că animalele lui de pluș merg în tabără. În Tabăra cu Jocuri și Distracție, așa cum o numise el. Uneori jucau acolo fotbal, cu o pietricică. Alteori alergau la curse cu obstacole sau făceau *bungee jumping* de pe masă, legați cu elastice rupte. Acum Stanley se prefăcea că merge el însuși în Tabăra cu Jocuri și Distracție. Poate o să-și facă și prieteni acolo, se gândea. Bine măcar că putea să înoate în lac.

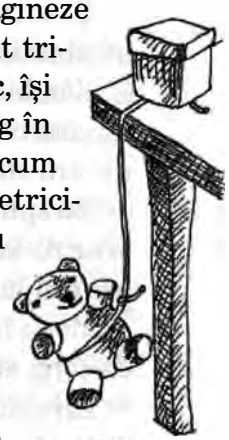

Acasă, Stanley nu avea niciun prieten. Fiind un copil gras, era tot timpul luat peste picior de colegii lui de la școală. Chiar și profesorii făceau comentarii răutăcioase la adresa lui, fără să-și dea seama. În ultima zi de școală din acel an, doamna Bell, profesoara lui de matematică, le predase fracțiile. Pentru exemplificare, scosese în fața clasei doi elevi – pe cel mai slab și pe cel mai gras – și-i obligase să se cântărească. Stanley cântărea de trei ori mai mult decât băiatul cel slăbuț. Doamna Bell scrisese pe tablă fracția 3 : 1, fără să-și dea seama în ce situație stânjenitoare îi pune pe cei doi băieți.

Stanley fusese arestat în aceeași zi.

Aruncă o privire spre gardianul tolănit pe scaun și se întrebă dacă dormea. Omul purta ochelari, așa că nu-i putea vedea ochii.

Stanley nu era un copil rău. De fapt, nici nu era vinovat de infracțiunea pentru care fusese acuzat. Se

întâmplase doar să fie în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Și totul era doar din vina acelui nenorocit de stră-străbunic-bun-de-nimic-și-hoț-de-porci-împuțit!

Zâmbi. Era o expresie care răsuna des în casă la ei. Ori de câte ori ceva mergea prost, vina cădea pe nenorocitul de stră-străbunic-bun-de-nimic-și-hoț-de-porci-împuțit!

Se spunea despre acest stră-străbunic că furase un porc de la o țigancă șchioapă care aruncase un blestem asupra lui și-a urmașilor săi. Stanley și părinții lui nu credeau în blesteme, firește, dar era bine să ai pe cine da vina atunci când lucrurile mergeau prost.

Iar lucrurile mergeau mai mereu prost la ei în casă. Toți păreau să fi nimerit în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Privi pe fereastră la vastele spații deschise care se întindeau cât vedeai cu ochii. Urmări ascensiunea și prăbușirea unui cablu de telefon. În minte îi răsuna vocea răgușită a tatălui său și cântecelul pe care acesta i-l cânta adeseori:

Of, of, of, oftă o ciocănitoare,
o fi vreun copac mai moale oare?
Lupul e singur și urlă-ntruuuna,
Așteaptă flămând să apună luuuna.
Of, of, of.

Tatăl lui obișnuia să-i cânte acest cântec. Melodia era una frumoasă, dar tristă, iar partea preferată a lui Stanley era atunci când tatăl său lălăia cuvântul „lună".

Autobuzul trecu peste o groapă și se zgâlțâi, iar gardianul se trezi brusc, deodată în alertă.

Tatăl lui Stanley era inventator. Ca să ai succes în această meserie, ai nevoie de trei lucruri: inteligență, perseverență și puțintel noroc.

Tatăl lui Stanley era isteț și foarte perseverent. Atunci când începea un proiect, putea să lucreze la el ani de zile și uneori muncea și zile-n șir fără să doarmă. Dar nu avea noroc deloc.

De fiecare dată când un nou experiment de-al tatălui său dădea greș, Stanley putea fi sigur că va fi înjurat nenorocitul de stră-străbunic-bun-de-nimic-și-hoț-de-porci-împuțit!

Tatăl lui Stanley se numea tot Stanley Yelnats. Numele lui întreg era Stanley Yelnats al II-lea. Eroul nostru se numește Stanley Yelnats al IV-lea.

Tuturor capilor familiei le plăcuse faptul că numele Yelnats era, de fapt, Stanley citit invers. Așa că-și tot numeau fiii Stanley – și fiecare Stanley care-l precedase pe eroul nostru fusese singur la părinți, la fel cum era și el.

Și mai aveau ceva în comun. În ciuda ghinionului care părea să-i urmărească, erau foarte încrezători. Tatăl lui Stanley avea chiar și o vorbă: „Învăț din greșeli".

Dar poate că și asta făcea parte din blestem. Dacă Stanley și tatăl său n-ar fi fost atât de încrezători, probabil că nu s-ar fi simțit așa dezamăgiți atunci când speranțele le erau înșelate.

— Nu toți bărbații cu numele Stanley Yelnats au fost niște ratați.

Așa spunea mama lui Stanley, ori de câte ori el și tatăl lui deveneau așa de triști, încât aproape că începeau să dea crezare blestemului. Un Stanley Yelnats, străbunicul lui Stanley, făcuse avere la bursă.

— Nu prea cred eu că era ghinionist, zicea mama.

Însă evita, în astfel de situații, să aducă vorba de primul Stanley Yelnats și de ghinionul care-l lovise pe acesta, cu mulți ani în urmă: plecase din New York pentru a se stabili în California, când diligența în care călătorea fusese jefuită de Kate Barlow, căreia i se spunea „Sărutul morții".

Dacă nu s-ar fi întâmplat așa, Stanley și familia lui ar fi locuit acum într-o vilă superbă pe o plajă, în California. Însă ghinionul îi aruncase într-un apartament minuscul, care duhnea a cauciuc încins și a picioare și unde locuiau claie peste grămadă.

Of, of, of...

Apartamentul mirosea urât pentru că tatăl lui Stanley se chinuia să inventeze un nou mod de a recicla adidașii uzați. „Dacă cineva va reuși să facă ceva cu adidașii vechi, zicea el, o să se umple de bani."

Tocmai din pricina acestui proiect al tatălui său fusese Stanley arestat.

Autobuzul se hurduca acum pe un drum plin de gropi, fiindcă asfaltul se terminase.

Stanley fusese foarte impresionat când auzise prima oară despre străbunicul său, care fusese tâlhărit de nimeni alta decât Kate Barlow „Sărutul Morții". Normal că ar fi preferat să locuiască într-o casă aflată pe o plajă din California, dar, oricum, nu era puțin lucru să ai în familie pe cineva care fusese atacat de o bandă de tâlhari celebri.

Kate Barlow nu-l sărutase pe străbunicul lui Stanley. Ar fi fost mișto, dar se știe că sărutările ei le erau rezervate doar celor pe care-i omora. Străbunicul lui Stanley fusese cruțat, chiar dacă tâlharii îl jefuiseră și-l abandonaseră în mijlocul deșertului.

— A avut noroc c-a scăpat cu viață, spunea adesea mama lui Stanley.

Autobuzul încetinise. Gardianul începu să se întindă din toate încheieturile, gemând.

— Bine-ați venit în Tabăra Lacul Verde, anunță șoferul.

Stanley privi afară pe geamul murdar. Nu se vedea niciun lac.

Și nici prea multă verdeață.

Capitolul 4

Gardianul îi scoase cătușele și-l conduse spre ușă. Stanley era un pic ameţit. Călătorise cu autobuzul mai bine de opt ore.

— Ai grijă, îi strigă șoferul la coborâre.

Lui Stanley nu-i era clar dacă-i spunea să aibă grijă la trepte sau dacă se referea la tabără, în general.

— Mulţumesc pentru tot, răspunse el.

Gura îi era uscată și-l ustura în gât. Păși pe un sol acoperit cu noroi uscat. La încheieturi, unde avusese cătușele, îi curgeau dâre de transpiraţie.

Pământul pe care călca era pustiu și arid. Văzu în jur câteva corturi și nişte barăci dărăpănate. Mult mai departe se vedea și o cabană de lemn, între doi copaci. Cei doi copaci erau singurele plante din acel peisaj. Nu existau nici măcar tufe uscate.

Gardianul îl conduse pe Stanley către o clădire joasă, pe frontispiciul căreia se putea citi: AȚI INTRAT ÎN CENTRUL DE CORECȚIE PENTRU MINORI „TABĂRA LACUL VERDE". Vizitatorii erau informaţi că introducerea de arme de foc, explozibili, arme albe, droguri sau alcool în acest centru constituie infracţiune și este pedepsită de Codul Penal al Statului Texas.

Citind acest anunţ, lui Stanley îi venea să zică: „Ei, nu zău?"

Gardianul îl conduse înăuntru, iar Stanley simţi răcoarea plăcută a aerului condiţionat.

Acolo era un tip care stătea cu picioarele pe masă. La intrarea celor doi își întoarse doar capul, fără să se mişte. Chiar și înăuntru purta ochelari de soare și o pălărie de cowboy. Mai avea și-o sticlă cu apă minerală, la vederea căreia Stanley simţi și mai acut cât îi era de sete.

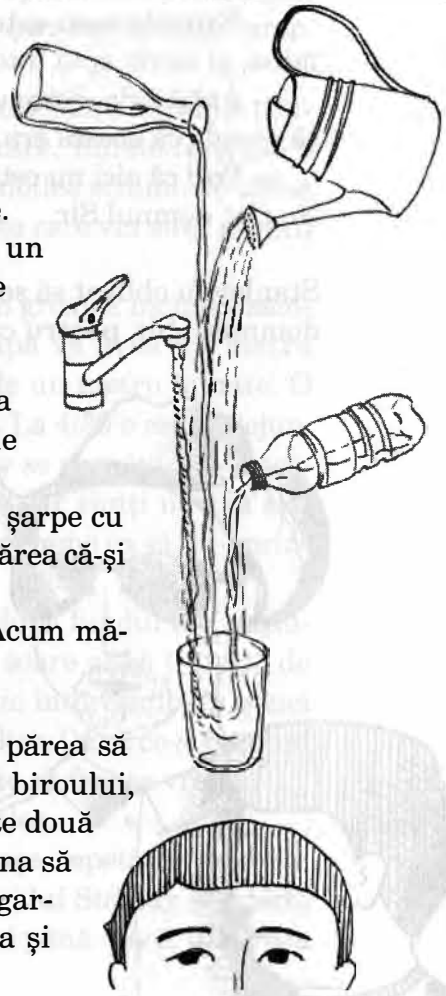

Aşteptă ca omul să semneze nişte hârtii pe care i le adusese gardianul.

— Ce de seminţe, se minună acesta din urmă cu voce tare.

Abia atunci Stanley observă un sac de cânepă plin cu semniţe de floarea-soarelui aşezat pe podea, lângă birou.

— M-am lăsat de fumat luna trecută, explică tipul cu pălărie de cowboy.

Avea un tatuaj pe braţ cu un şarpe cu clopoţei, iar când scria, şarpele părea că-și mişcă coada.

— Fumam un pachet pe zi. Acum mănânc un sac pe săptămână.

Gardianul râse.

Omul cu pălăria de cowboy părea să aibă un mic frigider în spatele biroului, pentru că numaidecât scoase alte două sticle de apă. Stanley spera ca una să fie pentru el, dar omul i le dădu gardianului și-i spuse să-i dea una și șoferului.

— Nouă ore până aici, alte nouă ore înapoi, mormăi tipul care-l adusese pe Stanley. Ce zi!

Stanley se gândi la călătoria lungă și plictisitoare și îi compătimi pe gardian și pe șofer.

Tipul cu pălărie de cowboy scuipă cojile într-un coș de gunoi. Apoi dădu roată mesei și se postă în fața lui Stanley, zicând:

— Numele meu este domnul Sir. Când vorbești cu mine, ai să-mi spui întotdeauna pe nume. S-a-nțeles?

— Ăăăă... da, domnule Sir, spuse el, deși nu-i venea să creadă că acesta era într-adevăr numele lui.

— Vezi că aici nu ești la organizația Fetelor Cercetașe, zise domnul Sir.

Stanley fu obligat să se dezbrace în pielea goală în fața domnului Sir, pentru ca acesta să se asigure că nu are

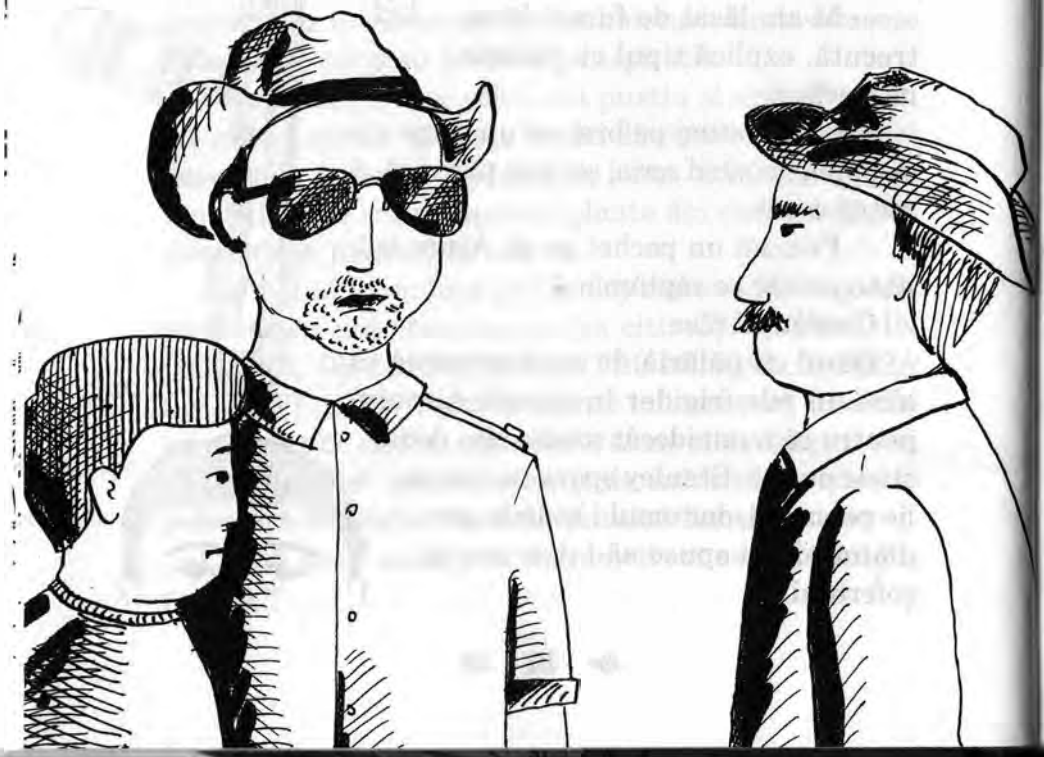

nimic ascuns. Primi două schimburi de haine și un prosop. Un schimb de haine consta într-o salopetă portocalie, un tricou portocaliu și șosete galbene. Lui Stanley nu-i era clar dacă șosetele fuseseră întotdeauna galbene. Mai primi și niște adidași albi, o șapcă portocalie și un bidon din plastic pentru apă care, din nefericire, era gol. Șapca avea cusută la spate o apărătoare pentru gât.

Stanley își trase pe el hainele care miroseau a detergent.

Domnul Sir îi spuse că avea un schimb de haine pentru muncă și unul pentru relaxare. Rufele se spală o dată la trei zile. Atunci cel de-al doilea schimb de haine e luat la muncă, iar hainele curate care vin sunt pentru orele de relaxare.

— O să sapi în fiecare zi câte o groapă, inclusiv sâmbăta și duminica. Fiecare groapă va avea un metru jumate adâncime și diametrul de un metru jumate. O s-o măsori cu lopata cu care sapi. La 4:30 e micul dejun.

Probabil că pe fața lui Stanley se zugrăvise o expresie de uimire, pentru că domnul Sir simți nevoia să-i explice că începeau să sape așa devreme ca să nu-i prindă zăduful de la miezul zilei.

— Vezi că aici nu stă nimeni după fundul tău, adăugă el. Dacă lucrezi încet, stai în soare până termini de săpat. Dacă dai peste vreo chestie interesantă, o aduci la mine sau i-o dai oricărui consilier. După ce-ți termini groapa, ai restul zilei la dispoziție să faci ce vrei.

Stanley dădu din cap că a înțeles.

— Vezi că aici nu ești la cercetașe, repetă domnul Sir.

Inspectă conținutul rucsacului lui Stanley și-i dădu voie să-l păstreze. Apoi îl conduse până afară, unde era o căldură înăbușitoare.

— Fii atent aici, zise domnul Sir arătându-i spațiul vast din jurul lor. Ce vezi?

Stanley privi în jur. Aerul era sufocant și îmbâcsit.

— Nu prea multe, zise el, apoi adăugă grăbit, domnule Sir!

Domnul Sir râse.

— Ia zi, vezi vreun turn de pază?

— Nu.

— Garduri electrificate?

— Nu, domnule Sir.

— Nu e niciun fel de gard, nu?

— Nu, domnule Sir.

— Ai de gând să evadezi? întrebă deodată domnul Sir.

Stanley îl privi, neînțelegând la ce se referă.

— Dacă ai chef să fugi de-aici, dă-i drumul. N-am să te opresc.

Lui Stanley nu-i era prea limpede ce joc joacă domnul Sir.

— Văd că te uiți la pistolul meu. Fugi fără frică, n-am să te împușc.

Se bătu cu palma pe tocul pistolului.

— Îmi păstrez gloanțele pentru șopârlele cu pete galbene. N-aș irosi nici măcar unul pe tine.

— N-am de gând să fug, zise Stanley.

— Bună idee, răspunse domnul Sir. De-aici nu fuge nimeni și nici de garduri n-am nevoie. Știi de ce? Pentru că numai eu am apă, pe o rază de două sute de kilometri. Vrei să fugi? În trei zile te halesc șopârlele.

Stanley văzu câțiva băieți îmbrăcați în portocaliu, cu lopeți în spinare, care se îndreptau epuizați spre corturi.

— Ți-e sete? întrebă domnul Sir.

— Da, domnule, răspunse Stanley recunoscător.

— Așa, obișnuiește-te. Un an jumate de-acum încolo o să-ți tot fie.

CAPITOLUL 5

Tabăra era alcătuită din șase corturi mari, de culoare cenușie, inscripționate A, B, C, D, E, F. Primele cinci corturi erau pentru elevii trimiși în tabără, iar al șaselea îi găzduia pe consilieri.

Lui Stanley i se dădu un loc în cortul D, unde consilier era domnul Pendanski.

— Am un nume ușor de ținut minte, zise acesta pe când îi strângea mâna lui Stanley, chiar în fața intrării în cort. Stilou – dans – cheie[1] – trei cuvinte simple.

Domnul Sir se întoarse la biroul lui.

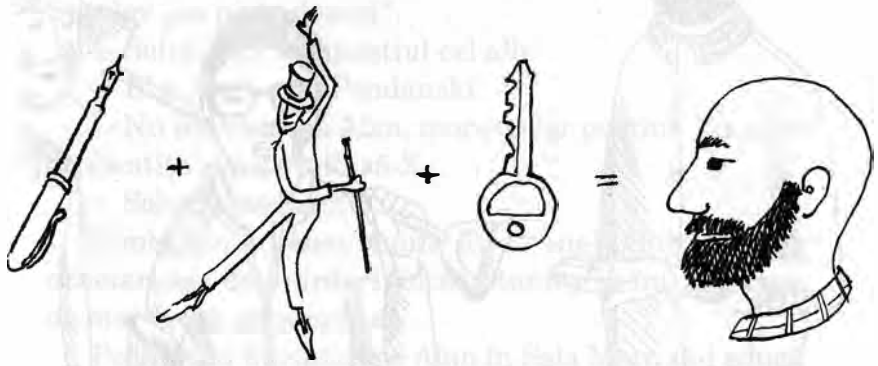

[1] *Pen-dance-key* (în lb. engleză în original) se pronunță la fel ca numele de familie Pendanski (n. tr.).

Domnul Pendanski era mai tânăr decât domnul Sir şi nu arăta deloc fioros. Era aşa de bine ras în cap, încât părea chel, însă avea o barbă neagră şi cârlionţată. Nasul îi era pârlit de soare.

— Domnul Sir nu e rău din fire, zise Pendanski. E doar cam prost dispus de când s-a lăsat de fumat. Te sfătuiesc însă să ai grijă la Director. Regula noastră aici e simplă, să ştii: „Nimeni nu se pune cu Directorul."

Stanley încuviinţă din cap.

— Stanley, să ştii că eu te respect, zise Pendanski. Probabil că ai făcut mari greşeli în viaţă, altfel n-ai fi aici. Dar toţi facem greşeli. Eu nu cred că oamenii sunt răi doar fiindcă fac fapte rele.

Stanley încuviinţă din nou. N-avea rost să se apuce să-i explice acestui bărbat că era nevinovat.

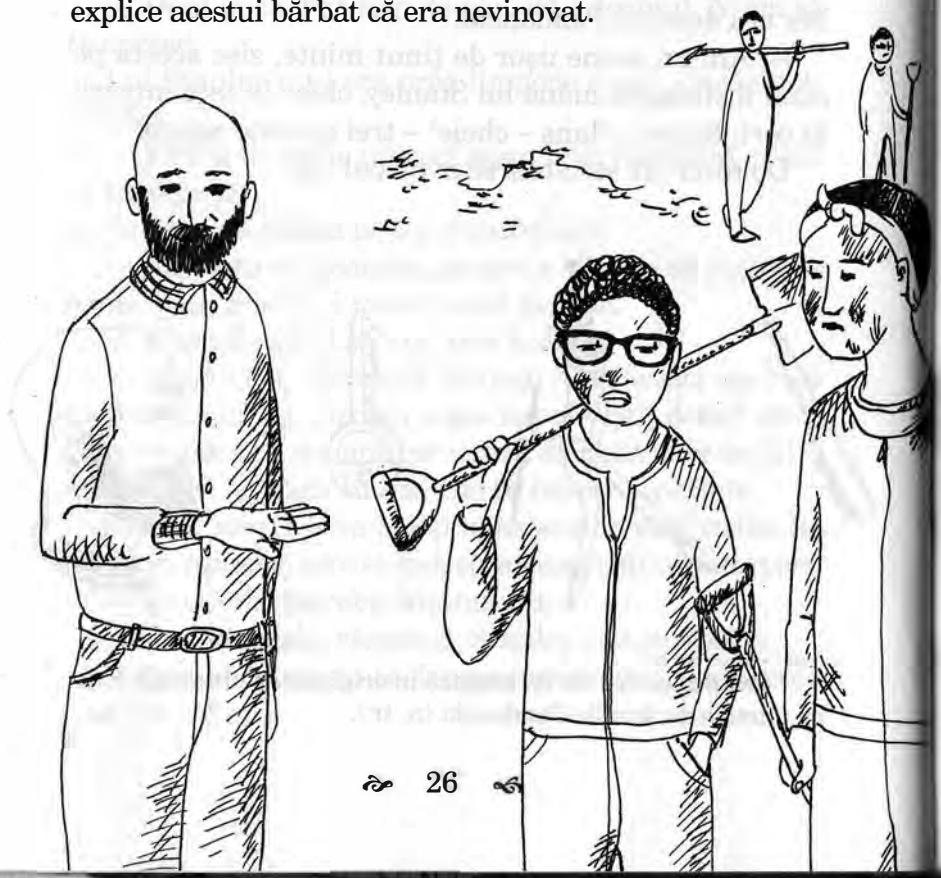

Probabil că toţi spuneau, oricum, că sunt nevinovaţi. Nu voia ca domnul Stilou-Dans-Cheie să creadă că e un băiat obraznic.

— Am să te-ajut să-ţi schimbi viaţa, continuă consilierul. Dar trebuie să mă ajuţi şi tu. Pot să contez pe tine?

— Da, domnule! zise Stanley.

— Bun aşa, exclamă Pendanski şi-l bătu pe umăr.

Doi băieţi cu lopeţi pe umăr veneau spre ei, iar Pendanski îi strigă:

— Rex, Alan, veniţi încoace să-l salutaţi pe Stanley. E nou-venit în tabără.

Băieţii îi aruncară o privire obosită.

Erau leoarcă de transpiraţie şi aşa de murdari pe faţă, încât Stanley observă abia după câteva secunde că unul dintre băieţi era alb, iar celălalt negru.

— Ce-a păţit Pungă de Vomă? întrebă puştiul cel negru.

— Lewis e încă în spital, zise Pendanski, şi nu se mai întoarce.

Apoi le ceru băieţilor să vină şi să-i strângă mâna lui Stanley „ca nişte domni".

— Salut, mormăi puştiul cel alb.

— El e Alan, zise Pendanski.

— Nu mă cheamă Alan, mormăi iar puştiul. Eu sunt Caracatiţă şi ăsta e Rază-X.

— Salut, zise Rază-X.

Zâmbi şi-i strânse mâna lui Stanely. Purta nişte ochelari aşa de murdari, încât Stanley se întrebă cum de mai vedea ceva prin ei.

Pendanski îl trimise pe Alan în Sala Mare să-i aducă şi pe ceilalţi băieţi. Apoi îl conduse pe Stanley în cort.

Cortul avea şapte paturi înguste şi foarte înghesuite.

— Care era patul lui Lewis? întrebă Pendanski.

— Pungă de Vomă dormea în patu' ăsta, strigă Rază-X, semnalând cu piciorul unul dintre paturi.

— Bun, Stanley, aici vei dormi tu, spuse Pendanski.

Stanley încuviinţă din cap şi măsură cu atenţie patul. Nu prea îi convenea să doarmă într-un pat care-i aparţinuse unui individ poreclit Pungă de Vomă.

În cealaltă parte a cortului erau două şiruri de rafturi, în total şapte deschizături. Stanley îşi puse ghiozdanul, al doilea schimb de haine şi prosopul în raftul care-i aparţinuse lui Pungă de Vomă. Raftul lui era în al doilea şir, chiar jos de tot.

Tipul căruia i se spunea Caracatiţă se întoarse cu alţi patru băieţi după el. Pendanski i-i prezentă pe primii trei, sub numele de José, Theodore şi Ricky. Ei îşi spuneau Magnet, Subraţ şi Strâmbul.

— Fiecare are câte o poreclă, dar eu prefer să-i strig pe numele lor de botez, explică Pendanski. Este numele pe care l-au primit de la părinţii lor şi numele *sub care sunt cunoscuţi de societate*, adică acel nume pe care-l vor avea atunci când se vor întoarce în lume şi vor deveni nişte membri de nădejde ai societăţii.

— Ba nu-s doar porecle, îl contrazise Rază-X.

Şi continuă, bătând uşurel cu vârful degetului în lentila ochelarilor:

— Să ştii, Mami, că eu pot să văd prin tine. Ai o inimă cât roata carului de mare.

Ultimul din cei patru băieţi n-avea nume, sau poate nu avea poreclă. Oricum, şi colegii lui, şi Pendanski îi spuneau Zero.

— Ştii de ce i se spune Zero? întrebă Pendanski. Pentru că nu are nimic în cap.

Zâmbi şi-l scutură uşurel pe Zero de umăr.

Zero tăcu.

— Iar el e Mami! strigă unul dintre băieţi.

Pendanski zâmbi.

— Theodore, dacă ţie-ţi face plăcere să-mi spui Mami, spune-mi cum vrei.

Apoi se întoarse spre Stanley:

— Dacă ai întrebări, Theodore o să te ajute. Ai auzit, Theodore? Mă bazez pe tine!

Theodore trase un scuipat printre dinţi, ceea ce-i făcu pe unii să protesteze că le murdărea „casa".

— Toţi aţi fost odată nou-veniţi şi cred că v-aduceţi aminte cum v-aţi simţit, continuă Pendanski. Vă rog să vă purtaţi frumos cu Stanley.

Stanley privea în pământ.

Pendanski ieşi din cort şi câţiva dintre băieţi îl urmară, cărându-şi pe umăr prosoapele şi hainele curate. Stanley era bucuros că rămâne singur, dar îi era atât de sete, încât era convins că o să moară dacă nu primeşte curând ceva de băut.

— Auzi, Theodore, spuse el fugind după unul dintre băieţi. Ştii cumva de unde pot să-mi umplu bidonul cu apă?

Theodore se întoarse şi-l apucă pe Stanley de guler.

— Nu mă cheamă Theodore, mârâi el. Mi se spune Subraţ!

Apoi Stanley fu azvârlit la pământ.

Privi îngrozit spre băiatul care-l împinsese.

— Vezi că e un robinet la duşuri.

— M-mersi, Subraţ, îngână Stanley.

Dar în vreme ce se uita după băieţii care ieşeau pe rând din cort, nu se gândea decât că n-are nicio logică să vrei să ţi se spună Subraţ.

Pe undeva, i se părea întru câtva mai bine să fie nevoit să doarmă în patul cuiva numit Pungă de Vomă. Poate era un titlu de respect.

Capitolul 6

Stanley își făcu un duș – dacă îl puteai numi duș –, luă cina – dacă cină era aceea – apoi se băgă în pat – dacă locul acela urât mirositor care-i dădea mâncărimi pe tot corpul se putea numi pat.

Fiindcă apa era așa de puțină, n-aveau dreptul decât la patru minute de duș pe zi, iar lui Stanley îi luase fix atât să se obișnuiască cu apa rece ca gheața. Nu exista robinet de apă caldă. Stanley nu făcuse altceva decât să țopăie când în duș, când afară, până ce jetul de apă se oprise automat după patru minute. Nu apucase deloc să se dea cu săpun, ceea ce pe de-o parte era mai bine, dat fiind că n-ar fi avut timp să se mai clătească.

La cină li se servi o combinație de carne fiartă maronie cu legume care păreau să fi fost odată verzi. N-aveau niciun gust. Stanley înghiți cu poftă și-și folosi felia de pâine albă ca să șteargă și ultima urmă de sos. Orice gust ar fi avut mâncarea, n-avea de gând să lase vreodată ceva în farfurie.

— Ce-ai făcut? îl întrebă unul dintre băieții de la masă.

Lui Stanley nu-i era limpede la ce se referă.

— Ceva trebuie să fi făcut, de te-au trimis aici!

— Aaa, pricepu Stanley, da... am furat niște adidași.

Băieților li se păru foarte amuzantă pățania lui, iar el înțelese că era posibil ca mulți dintre ei să se afle acolo pentru infracțiuni mult mai grave.

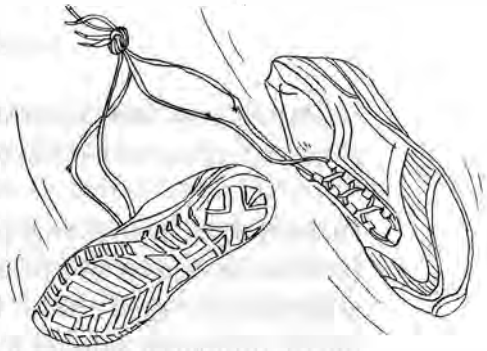

— I-ai luat din magazin sau de la cineva din picioare? se interesă Caracatiță.

— Mmm, nici una, nici alta. Erau adidașii lui Clyde Livingston.

Nimeni nu-l crezu.

— Da, sigur, îl persiflă Rază-X. I-ai furat tu adidașii lui Picioare Iuți.

— Pe naiba! comentă Caracatiță.

Acum când stătea întins pe pat, lui Stanley i se părea de-a dreptul comic că nu fusese crezut. Nu-l crezuseră la tribunal, când jurase că e nevinovat și nu-l credeau nici acum, când spunea că e vinovat.

Clyde „Picioare Iuți“ Livingston era un jucător de baseball celebru, care adusese Liga Americană la un nivel foarte înalt în ultimii trei ani. Era singurul jucător din istorie care reușise să marcheze de patru ori trei puncte în decursul unui singur meci.

Stanley avea un poster cu el pe peretele din dormitor. Adică avusese un poster, fiindcă acum nu-l mai avea. Îi fusese confiscat de poliție în cadrul anchetei, pentru a fi folosit ca probă împotriva lui la proces.

Și Clyde Livingston fusese prezent la proces, iar Stanley, în ciuda situației nefericite în care se afla, se bucurase că avea ocazia de a-și întâlni idolul în persoană.

„Picioare Iuți“ declarase în fața judecătorului că recunoștea acei adidași ca fiind ai lui și că îi donase unei organizații caritabile care strângea fonduri pentru construirea unui orfelinat. Mai adăugase și că nu înțelegea ce fel de om fără inimă ar putea fura de la niște copii care nu aveau de niciunele.

Partea asta îl duruse rău pe Stanley. Idolul lui îl considera un nenorocit-de-hoţ-bun-de-nimic.

Încercând să se întoarcă pe partea cealaltă, Stanley se întrebă dacă avea să-l ţină patul. Era extrem de îngust şi de-abia încăpuse în el. Când reuşi să se întoarcă pe burtă, duhoarea saltelei îl izbi cu atâta putere, încât fu nevoit să se răsucească la loc şi să încerce să doarmă pe spate. Salteaua mirosea a lapte acru.

Deşi era noapte, aerul era încă fierbinte. Subraţ sforăia la două paturi distanţă de el.

Stanley avusese un coleg de şcoală, pe nume Derrick Dunne, care-l chinuia fără încetare. Era un puşti cu mult mai micuţ decât Stanley, de aceea profesorii nu-l luau niciodată în serios pe acesta din urmă atunci când se plângea de răutatea colegului său. Unii profesori chiar se amuzau la ideea că un copil aşa de mic ca Derrick ar avea tupeu să se lege de Stanley, care era mult mai înalt şi mai solid.

În ziua când Stanley fusese arestat, Derrick îl provocase la un joc de-a prinselea, pentru a-şi recupera un caiet. Puştiul i-l luase şi alerga cu el prin toată şcoala. În cele din urmă i-l aruncase în WC-ul din toaleta băieţilor. Chinuindu-se să-l recupereze, Stanley pierduse autobuzul de întoarcere şi fusese nevoit să meargă acasă pe jos.

În drum spre casă, îşi contempla caietul distrus şi se gândea câte lecţii va avea de copiat pentru a-şi face unul nou. Atunci se pomenise cu adidaşii lui Clyde Livingston în cap. Căzuseră din cer.

— Mergeam liniştit pe drum şi adidaşii au căzut din cer drept în faţa mea, declarase el în faţa judecătorului. Unul chiar m-a lovit în cap.

Îl duruse.

Bine, nu căzuseră chiar din cer. Trecea pe sub o pasarelă când se trezise cu adidasul în cap.

Întâmplarea asta i se păruse un semn divin. De ani de zile tatăl lui se chinuia să pună la punct o metodă prin care să recicleze adidaşii uzaţi. Şi iată că acum fiul primea cadou o pereche picată din cer, ca un dar de la Dumnezeu.

Habar n-avea că erau tocmai adidaşii lui Clyde Livingston. Erau departe de a fi iuţi. De fapt, dacă e să fim sinceri, puţeau ca naiba.

Stanley se gândise pe dată că aceşti adidaşi erau semnul de care tatăl lui avea nevoie pentru a-şi înfăptui planurile. Nu ştia încă în ce fel aveau să-l ajute să-şi pună la punct invenţia, dar coincidenţa era prea mare pentru a fi vorba de un simplu accident. Băiatul simţea că ţine în mână pantofii destinului.

Instinctul îi spusese atunci s-o ia la goană, însă acum n-ar mai fi ştiut să spună de ce fugise. Poate că voia să ajungă mai repede la tatăl său, să-i ducă acest semn ceresc. Sau poate că fugea de ziua îngrozitoare pe care o avusese la şcoală.

Lângă el se oprise o maşină de poliţie, iar ofiţerul care o conducea îl întrebase unde se grăbeşte aşa. Văzându-l cu adidaşii în mână, îi confiscase şi dăduse un anunţ prin staţie. Îndată după aceea, Stanley se pomenise arestat.

Se pare că ţinea în mână o pereche de adidaşi care tocmai fusese furată din vitrina unui orfelinat. Acolo erau aşteptaţi în acea seară numeroşi oameni cu bani, care veneau să dea o sută de dolari pe o porţie din mâncarea oferită zilnic orfanilor, gratis. Clyde Livingston, care crescuse într-o astfel de instituţie, avea să fie şi el prezent acolo pentru a da autografe. Adidaşii lui urmau să fie scoşi la licitaţie. Se pare că valorau mai bine de cinci mii de dolari. Bineînţeles, toţi banii urmau să fie folosiţi în beneficiul orfanilor.

Procesul lui Stanley fusese amânat câteva luni din pricina campionatului de baseball. Părinţii lui nu-şi permiteau să angajeze un avocat.

— Ce-ţi trebuie avocat? zicea maică-sa. Tu spune adevărul.

Chiar aşa şi făcuse, dar poate c-ar fi fost mai bine să mintă. Dac-ar fi spus că găsise adidaşii pe stradă, poate că judecătorul i-ar fi dat mai mare crezare decât aflând că-i căzuseră din cer direct în cap.

Nu era mâna destinului, realiză Stanley, ci numai vina acelui nenorocit de stră-străbunic-bun-de-nimic-şi-hoţ-de-porci-împuţit!

Judecătorul afirmase că fapta lui era demnă de dispreţ.

— Acei adidaşi erau evaluaţi la cinci mii de dolari, bani care-ar fi oferit mâncare şi adăpost unor copii sărmani. Şi tu i-ai furat doar ca să ai un suvenir?!

Tot judecătorul le vorbise despre Tabăra Lacul Verde, unde era un loc liber, şi afirmase că regulile de disciplină din tabără ar putea ajuta la şlefuirea caracterului lui Stanley. Alternativa, firește, era închisoarea. Părinţii lui ceruseră puţin timp ca să se informeze în legătură cu această tabără, dar judecătorul îi forţase să ia decizia pe loc.

— Rar găseşti loc în tabără la Lacul Verde, spusese el. Trebuie să profitaţi de ocazie.

CAPITOLUL 7

Lopata atârna foarte greu în mâinile moi şi grăsuţe ale lui Stanley. Încercă să o înfigă în pământul uscat, dar nu reuşi decât să izbească scoarţa crăpată, fără să lase nicio urmă. Simţi cum şocul loviturii se transmite prin coada lopeţii până la încheieturile lui. Îi tremurau toate oasele.

Nu se luminase încă de ziuă şi săpau la lumina lunii şi-a stelelor – mai multe stele decât văzuse Stanley în toată viaţa lui. Abia dacă-şi dăduse seama când adormise, că Pendanski şi apăruse să le dea deşteptarea.

Îşi folosi toată forţa ca să lovească iar cu lopata în fundul acela arid de lac. Simţi din nou că-i tremură mâinile şi nu reuşi nici de data aceasta să clintească vreun bulgăre de pământ. Se întrebă dacă nu cumva avea o lopată proastă. La câţiva metri mai încolo, Zero avea deja o movilă de pământ care-i venea până la genunchi.

La micul dejun primiseră niște cereale scăldate într-o zeamă călduță, dar partea cea mai bună fusese sucul de portocale. Fiecare băiat primea zilnic o cutie de jumătate de litru cu suc de portocale. Nici cerealele nu fuseseră prea rele, doar că miroseau exact ca patul lui.

Apoi își umpluseră bidoanele cu apă și, cu lopețile pe umăr, fuseseră conduși pe fundul lacului secat. Fiecăruia i se repartizase câte un sector unde să sape.

Lopețile se țineau într-o magazie, lângă dușuri. Lui Stanley i se păreau toate la fel, dar Rază-X își avea propria lui lopată, pe care nu mai avea voie s-o folosească nimeni altcineva. Spunea că e mai scurtă, dar dacă într-adevăr așa era, atunci era mai scurtă doar cu câțiva milimetri decât celelalte.

De la vârful lamei și până în capătul de lemn al cozii, fiecare lopată măsura exact un metru și jumătate. Sarcina lui Stanley era să sape o groapă în care lopata să stea în picioare și al cărei fund să fie atât de larg, încât aceeași lopată să se poată roti cu ușurință în toate direcțiile. Nu e de mirare că Rază-X voia să aibă cea mai scurtă lopată.

Fundul lacului era deja așa de ciuruit de gropi și de presărat cu movile de pământ, încât îi amintea lui Stanley de fotografiile cu Luna văzută din satelit.

— Dacă găsești ceva interesant sau neobișnuit, îmi spui mie, sau îi comunici domnului Sir când vine cu camionul de apă, îi spusese Pendanski. În cazul în care Directorul consideră că e o descoperire interesantă, ai liber pentru tot restul zilei.

— Dar ce căutăm? întrebă Stanley.

— Nu căutăm nimic. Tu sapi ca să-ți clădești caracterul. Însă se poate întâmpla să dai peste ceva și atunci trebuie înștiințat Directorul.

Acum Stanley se uita disperat la lopata din mâna lui. Nu era ea de vină. El era incapabil s-o mânuiască.

Observă într-un loc o crăpătură în pământ și înfipse vârful lopeții în ea. Apoi își luă avânt și sări pe lamă cu amândouă picioarele.

Aceasta se înfundă câțiva centimetri în pământul tare ca piatra.

Băiatul zâmbi. Era prima oară când constata că a fi solid are și avantaje.

Împinse lopata mai adânc, apăsă cu piciorul și scoase prima grămăjoară de pământ. O azvârli alături.

Mai am de făcut asta doar de zece milioane de ori, se gândi el sărind iar pe lama lopeții ca s-o înfunde în pământ.

Scosese deja câteva grămăjoare bune de pământ, când își dădu seama că acoperise astfel perimetrul viitoarei sale gropi. Întinse lopata pe jos și trasă cercul care trebuia săpat. Un metru și jumătate diametru era enorm.

Trase pământul pe care-l scosese dincolo de marginea cercului. Apoi luă o gură de apă din bidon. Un metru și jumătate adâncime era la fel de enorm.

După o vreme începu să se mai obișnuiască. Pământul era mai tare la suprafață, unde soarele îl uscase ca pe-o scoarță. După ce treceai de scoarță, săpatul devenea mai ușor. Însă până să treacă de scoarța groasă de douăzeci de centimetri, Stanley deja avea o bătătură în palmă care-l durea îngrozitor când înfigea lopata în pământ.

Stră-străbunicul lui Stanley se numea Elya Yelnats. Trăia în Letonia, iar la vârsta de cincisprezece ani se îndrăgostise de Myra Menke.

(Nici nu-i trecea prin cap că avea să fie stră-străbunicul lui Stanley).

Myra Menke avea paisprezece ani. Urma să împlinească cincisprezece în două luni, iar tatăl ei se hotărâse s-o mărite.

Elya se prezentase în faţa tatălui Myrei pentru a-i cere mâna fiicei lui în acelaşi timp cu Igor Barkov, un porcar care o voia şi el de soţie. Igor avea cincizeci şi şapte de ani, nasul borcănat şi obrajii umflaţi.

— Îţi dau cel mai gras porc pe care-l am în schimbul fetei tale, zise Igor.

— Tu ce-mi oferi? îl întrebase tatăl Myrei pe Elya.

— Toată dragostea mea pentru fiica dumneavoastră.

— Prefer un porc bine îngrăşat, răspunsese atunci tatăl Myrei.

Disperat, Elya alergase la madam Zeroni, o ţigancă ghicitoare care trăia la marginea satului. Era bun prieten cu ea, deşi era o femeie în vârstă, mai bătrână chiar şi decât Igor Barkov.

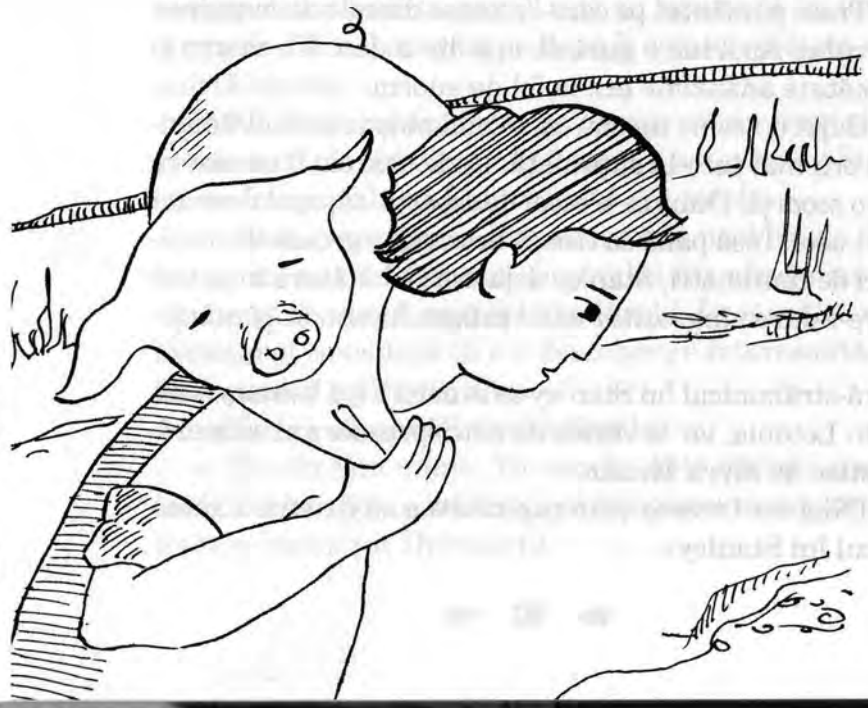

Băieţii de vârsta lui Elya din sat erau pasionaţi de luptele corp la corp la nămol, însă lui Elya îi plăcea s-o viziteze pe madam Zeroni şi să-i asculte poveştile.

Madam Zeroni avea pielea măslinie şi o gură mare. Când se uita la tine, ochii păreau că i se măresc şi simţeai că citeşte drept în sufletul tău.

— Ce-ai păţit, Elya? întrebă ea înainte ca băiatul să fi apucat măcar să deschidă gura.

Se deplasa cu un scaun cu rotile improvizat. Piciorul stâng îi fusese tăiat de la gleznă.

— Sunt îndrăgostit de Myra Menke, răspunse băiatul, dar Igor Barkov oferă în schimbul ei cel mai gras porc din turma lui. Eu n-am ce să dau la schimb.

— Foarte bine, răspunse madam Zeroni. Şi-aşa eşti prea tânăr ca să te însori. Ai toată viaţa înainte.

— Dar o iubesc pe Myra!

— Myra n-are nimic în căpşorul ăla al ei de floricică.

— Dar e atât de frumoasă!

— La fel ca o floare. La arat se pricepe? La muls? Nuu, ea e o delicată. Bine, poate măcar să poarte o discuţie inteligentă? Nu poate, pentru că n-are nimic în cap. O să aibă grijă de tine când vei fi bolnav? Nicidecum, fiindcă e o răsfăţată care se va aştepta ca numai tu să ai grijă de ea. Şi zici că e frumoasă. Ptiu!

Madam Zeroni scuipase scârbită în ţărână.

Tot ea îi spusese lui Elya să plece în America.

— Şi fiul meu e-n America. Acolo e viitorul, nu aici, cu Myra Menke.

Dar pe Elya nu-l interesa nimic din toate astea. El avea cincisprezece ani şi frumuseţea trecătoare a Myrei îl orbise.

Pe madam Zeroni o întrista să-l vadă aşa de necăjit. Deşi era de altă părere, primi să-l ajute.

— Scroafa mea a fătat chiar ieri o liotă de purcei, zise ea, şi are unul căruia nu-i dă să sugă. Ţi-l dau ţie; oricum o să moară dacă nu-l dau.

Şi madam Zeroni l-a dus pe Elya în spatele casei ei, unde ţinea porcii.

Elya luă purcelul, deşi nu pricepea ce-ar putea face cu el, dat fiind că era cam de mărimea unui şobolan.

— O să crească, îl asigură madam Zeroni. Vezi muntele ăla de la marginea pădurii?

— Da, răspunse Elya.

— În vârful lui e un râu care curge spre izvor. Va trebui să sui muntele ăsta cu purcelul în braţe, să-l duci la râu să bea apă şi-n timp ce bea să-i cânţi acest cântecel.

Şi-l învăţă pe Elya cântecul pe care trebuia să i-l cânte purcelului.

— Atunci când Myra va împlini cincisprezece ani, chiar de ziua ei, ai să urci cu purcelul pe munte pentru ultima oară. Apoi ai să i-l duci tatălui Myrei. O să fie mai gras decât toţi porcii lui Igor.

— Păi dacă se face aşa de mare şi gras, cum am să-l mai pot căra până în vârful muntelui? se miră Elya.

— Poţi să-l cari acum? întrebă madam Zeroni.

— Da.

— Crezi că ai să fii în stare să-l ridici şi mâine?

— Sigur că da.

— O să-l duci aşa zi de zi. Pe măsură ce porcul o să crească, braţele tale or să se facă tot mai puternice. La sfârşit, după ce i-l dăruieşti tatălui Myrei, vreau să faci ceva pentru mine.

— Orice!

— Vreau să mă cari în braţe până în vârful muntelui. Vreau şi eu să beau din acea apă, iar tu ai să-mi cânţi.

Elya îi promise că aşa avea să facă.

Madam Zeroni îl avertiză că dacă nu se ţinea de promisiune el şi urmaşii lui vor fi blestemaţi pe vecie.

Lui Elya puţin îi păsa de blestemul bătrânei. Era un puşti de 15 ani, iar „veşnicia" pentru el ţinea maximum o săptămână. De altfel nici n-avea de ce să se îngrijoreze, căci femeia îi era dragă şi voia cu adevărat să-i împlinească dorinţa. Atunci, pe loc, ar fi luat-o în spinare s-o ducă la apa din vârful muntelui, dar încă nu era destul de puternic.

Stanley continua să sape. Groapa lui avea acum aproape un metru adâncime, însă doar în centru, pentru că pe margini era încă departe de a fi egală. Deşi soarele abia se înălţase pe cer, îi simţea deja pe obraji razele arzătoare.

Se aplecă după bidonul de apă şi simţi cum îl cuprinde o ameţeală atât de puternică, încât se prinse cu mâinile de genunchi ca să nu cadă. Se temu că avea să vomite, dar curând se simţi mai bine. Sorbi ultima picătură de apă din bidon. Toate degetele îi erau pline de bătături şi-avea băşici dureroase în podul palmelor.

Toţi ceilalţi stăteau mai bine decât el cu săpatul. Deşi nu putea vedea adâncimea gropii, nu era greu s-o calculezi după mormanul de pământ de-alături.

Se opri şi privi în zare. Un nor imens de praf venea spre ei pe întinderea lacului şi observă că toţi băieţii se opriseră din treabă ca să-l privească. Norul se apropie, iar Stanley văzu că era, de fapt, o camionetă roşie.

Maşina se opri în apropierea lor şi băieţii formară numaidecât o coadă în urma ei. Rază-X era primul, iar Zero – ultimul. Stanley se aşeză şi el în spatele lui Zero.

În camionetă era un rezervor de apă, iar domnul Sir le umplu tuturor bidoanele din el. Când îi veni rândul lui Stanley, domnul Sir spuse:

— Ei, cum e? Nu e chiar ca la Cercetaşe, ce zici?

În semn de răspuns, Stanley se mulţumi să ridice din umăr.

Domnul Sir îl urmă să vadă cât de adâncă era groapa pe care o săpase.

— Pune umărul ăla la treabă, zise el, altfel o să sapi aici în puterea zilei, când soarele arde ca focul.

Apoi îşi vârî o mână de seminţe în gură, le mestecă tacticos şi scuipă cojile drept în groapa lui Stanley.

Zi de zi, Elya căra purcelul sus în vârf de munte şi-i dădea să bea apă din râul care curgea pe acolo. Curând, purcelul se făcu mare, iar braţele lui Elya se întăriră.

În ziua când Myra împlinea cincisprezece ani, împlini şi purcelul lui Elya suta de kilograme. Madam Zeroni îi spusese să-l ducă pe munte şi-n acea zi, dar Elya nu voia să se prezinte în faţa iubitei mirosind ca un porc.

De aceea îşi făcu o baie bună; a doua baie pe care şi-o făcea pe săptămâna aceea.

Apoi se prezentă cu porcul în faţa tatălui Myrei.

Igor Barkov era şi el acolo cu porcul lui.

— N-am văzut niciodată aşa porci mândri, declară uimit tatăl Myrei.

Era impresionat şi de statura lui Elya, care crescuse şi se lăţise în umeri în ultimele două luni.

— Credeam că eşti un cărturar de-ăla pipernicit şi bun de nimic, îi zise el băiatului, dar văd că te-ai făcut un luptător adevărat.

— Mi-o daţi pe fiica dumneavoastră de soţie? întrebă Elya cu îndrăzneală.

— Stai să cântărim porcii.

Păcat că Elya n-o ascultase pe madam Zeroni şi nu cărase purcelul pe munte în ziua aceea! Cei doi porci aveau exact aceeaşi greutate, până la ultimul gram.

*

Băşicile din palmele lui Stanley se spărseseră, iar în centrul lor apăruseră alte bătături. Se chinuia să ţină lopata într-un fel care să-i protejeze mâinile, dar palmele îi deveniseră deja carne vie. În cele din urmă îşi scoase şapca şi-şi înfăşură cu ea mâna care ţinea de lopată. Era mai bine, dar îi încetinea săpatul, pentru că şapca tot aluneca, iar soarele îi pârjolea nemilos capul şi ceafa.

Venise momentul să se confrunte cu un adevăr pe care încercase să-l evite în ultimele ore: grămezile lui de pământ erau chiar pe buza gropii. Deşi situate în afara cercului de 1,5 m pe care trebuia sa-l descrie lopata de jur-împrejur, erau exact la marginea lui şi Stanley înţelese acum că va veni momentul când nu va mai avea loc să sape din cauza pământului adunat pe margine. Continuă totuşi să sape şi să adune pe margine pământ, conştient că în curând va trebui să-l mute mai încolo.

Problema era că pământul, odată scos din groapă, părea să se expandeze. Era mult mai mult pământ pe margine decât scosese el din groapă.

Of, acum ori niciodată, îşi spuse el şi-şi înfipse lopata în movila pe care abia o scosese din groapă.

Aşezat în genunchi, tatăl Myrei cercetă cu băgare de seamă fiecare porc, de la vârful cozii până la rât.

— De când sunt pe lume n-am mai văzut porci aşa mândri, declară el din nou. Ce mă fac acum? N-am decât o singură fată.

— Atunci să hotărască ea, spuse Elya.

— Asta-i bună! strigă Igor, împroşcându-i pe toţi cu salivă.

— Myra n-are prea multă minte, răspunse tatăl ei. Nu văd cum ar putea ea să hotărască, când eu, tatăl ei, sunt pus în încurcătură.

— Myra știe care e alesul inimii ei, zise Elya cu jumătate de voce.

Tatăl fetei se scărpină în barbă, apoi izbucni în râs.

— Fie cum vrei tu, zise el bătându-l pe spate pe Elya. Mie mi-e totuna; oricare dintre porcii ăștia e la fel de bun.

Apoi o strigă pe Myra.

Văzând-o, Elya se înroși tot și o salută sfios:

— Bună ziua, Myra.

— Tu ești Elya, nu? întrebă ea privindu-l în ochi.

— Myra, interveni tatăl fetei, Elya și Igor au adus fiecare câte un porc ca să te ceară de soție. Amândoi porcii sunt la fel de grași, așa că tu vei alege. Cu cine vrei să te măriți?

— Să aleg *eu*?

Myra părea uimită.

— Da, floricica mea.

— Ăăăă, păi habar n-am, zise fata nepăsătoare. Care porc e mai gras?

— Sunt la fel de grași amândoi.

— Fir-ar să fie! zise Myra. Atunci am să-l aleg pe Elya... ba nu, pe Igor! Stai! Pe Elya – nu, pe Igor. Of, fir-ar să fie! Stați, am o idee: o să mă gândesc la un număr de la unu la zece și cine îl ghicește, acela îmi va fi soț. Hai, ghiciți.

— Zece, spuse Igor.

Elya tăcu.

— Elya, zi și tu un număr, strigă Myra.

— Mărită-te cu Igor, mormăi Elya furios. Poți să ții și porcul meu ca dar de nuntă!

Camionul apăru din nou la câteva ore după aceea, condus de Pendanski, care le-aducea masa de prânz.

Stanley se așeză pe una din movilele de pământ și-și mâncă sandviciul cu cârnat afumat, punga de chipsuri și biscuitul cu ciocolată din pachet.

— Cum merge? îl întrebă Magnet.

— Nu prea bine.

— Prima groapă e cea mai nasoală, aprobă celălalt.

Stanley trase adânc aer în piept. Nu-și putea permite să piardă vremea. Era cu mult în urma celorlalți, iar soarele ardea pe cer, deși nu venise încă ora prânzului. Însă nu știa dacă se mai poate ridica să sape.

Se gândi să renunțe. Ce puteau să-i facă dacă refuza să mai sape?

Hainele îi erau ude de transpirație. Transpirația este felul organismului de a-și regla temperatura. Așa învățaseră la școală. Dar, dacă era așa, de ce murea de cald?

Rezemându-se în coada lopeții, se ridică în picioare.

— Auzi, unde mergem la baie? îl întrebă pe Magnet.

— Alege-ți o groapă, făcu acesta, arătând cu mâna întinderea fundului de lac.

Stanley porni spre una dintre gropi și aproape că se împiedică de o grămadă de pământ.

— Fii atent, înainte să te bagi, vezi să nu locuiască nimeni acolo! strigă Magnet după el.

După ce plecă din casa tatălui Myrei, Elya se învârti o vreme fără țintă prin oraș, până când se pomeni, fără voia lui, undeva în port. Se așeză pe un ponton, privind în zare. Era tare mâhnit și nu putea să înțeleagă cum de fetei îi fusese greu să aleagă între el și Igor. Fusese convins că și ea îl iubește și chiar dacă nu-l iubea, oare nu era în stare să vadă răutatea lui Igor?

Era exact cum o descrisese madam Zeroni: frumoasă ca o floare și fără nimic în cap.

Undeva în apropiere de locul în care se oprise se adunase acum o mulţime de lume şi merse şi el să vadă despre ce era vorba. Văzu o placă pe care scria:

SE CAUTĂ MARINARI.
TRANSPORT GRATUIT PÂNĂ ÎN AMERICA.

Deşi nu avea pic de experienţă, căpitanul vasului îl angajă numaidecât, văzându-l bine legat şi puternic. Până la urmă, nu oricine putea căra un porc de o sută de kilograme în vârful unui munte.

Abia după ce vaporul ieşi în larg şi se avântă în valurile Oceanului Atlantic, Elya îşi aduse aminte că-i promisese bătrânei Zeroni s-o care până în vârful muntelui şi se simţi tare prost că uitase. Nu se temea de blestem. După părerea lui, blestemele erau simple prostii. Îi părea rău, însă, pentru că bătrâna îi spusese că ar fi vrut să mai bea o dată apă din râul acela înainte să moară.

Zero era cel mai pipernicit dintre băieţii din Cortul D, dar asta nu-l împiedică să fie primul care-şi isprăvi treaba.

— Ai şi terminat! exclamă Stanley plin de invidie.

Zero nu-i răspunse.

Stanley se duse să studieze şi el groapa lui Zero, în vreme ce acesta şi-o măsura cu lopata. Era perfectă. Buza era un cerc perfect, pereţii erau perfect drepţi. Zero nu săpase nici măcar un centimetru în plus faţă de cât era nevoie.

Zero sări afară din ea, fără măcar să zâmbească. Întorcându-se, trase un scuipat în groapa lui perfectă, apoi se întoarse şi porni spre cort.

— Zero e un ciudat, comentă Strâmbul.

Aşa sfârşit cum se simţea, lui Stanley îi veni să râdă, pentru că Strâmbul însuşi era tipul cel mai ciudat pe care-l văzuse în viaţa lui. Era slăbănog, cu un gât lung şi subţire şi-un cap rotund cu păr blond care-i stătea în toate direcţiile. Capul părea să i se învârtă pe gât ca o bilă pe arcuri.

Subraţ termină al doilea. Şi el trase un scuipat în groapă înainte de a porni spre corturi. Stanley îi urmări aşa pe toţi colegii lui, unul câte unul, scuipând în gropi şi pornind spre corturi.

El continua să sape, iar groapa îi venea acum până la umeri, deşi n-ai fi putut spune unde mai era nivelul solului, din pricina munţilor de pământ care se înălţau peste tot. Cu cât înainta, îi era tot mai greu să scoată pământul din groapă afară. Îşi dădu seama că trebuia să mute iarăşi movilele de pe margine.

Şapca-mănuşă se umpluse de sânge, iar băiatul simţea că-şi sapă propriul mormânt.

În America, Elya învăţă să vorbească engleza şi se îndrăgosti de o femeie pe nume Sarah Miller. Era o gospodină pricepută, se pricepea la plugărit şi la mulsul vacilor şi – cel mai important – avea ceva în cap. Ea şi cu Elya stăteau adesea treji toată noaptea, povestind şi râzând împreună.

N-aveau o viaţă uşoară. Deşi Elya muncea mult, părea să fie urmărit de ghinion. Mereu ajungea în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Îşi aminti că madam Zeroni îi spusese că are un fiu în America şi porni să-l caute. Ajunsese până acolo că oprea pe stradă oameni necunoscuţi să-i întrebe dacă se numeau Zeroni sau cunoşteau pe cineva numit astfel.

Dar nimeni nu auzise de niciun Zeroni, iar Elya nu era sigur ce-ar face dacă l-ar găsi pe fiul bătrânei: oare ar trebui să-l care-n spate şi să-i cânte?

Însă atunci când hambarul le fu lovit de trăsnet pentru a treia oară, Elya îi povesti lui Sarah despre bătrâna vrăjitoare şi blestemul ei.

— Sunt mai rău decât un hoţ de porci, zise el. Ar trebui să-ţi găseşti un bărbat care nu e blestemat.

— N-am să te părăsesc, îi răspunse Sarah. Dar vreau să faci ceva pentru mine.

— Orice, spuse Elya.

— Cântă-mi cântecul pe care i-l cântai purcelului, surâse ea.

Tânărul îi cântă.

— Ce cântec frumos, spuse ea cu ochii strălucitori. Ce înseamnă?

Elya încercă să-l traducă din limba letonă în engleză, dar nu avea acelaşi farmec.

— În letonă rimează, zise el.

— Mi-am dat seama, spuse fata.

În anul următor se născu fiul lor, iar Sarah îi puse numele Stanley, pentru că observase că Yelnats era Stanley scris invers.

Tânăra mamă reuşi să traducă în limba engleză cântecelul leton şi i-l cânta micuţului Stanley în fiecare seară:

Of, of, of, oftă o ciocănitoare,
o fi vreun copac mai moale oare?
Lupul e singur şi urlă-ntruuuna,
Aşteaptă flămând să apună luuuna.
Of, of, of.

Groapa lui Stanley era acum de adâncimea potrivită, dar mai avea de săpat ca să-i dea şi diametrul cerut. Opintindu-se, mai scoase o lopată de pământ şi-o aruncă afară peste umăr.

Măsură cu lopata fundul gropii şi, surprinzător, se potrivea! O învârti şi văzu că nu mai avea decât de scos ici şi colo mici grămăjoare de pământ ca să respecte condiţiile cerute.

Când auzi din nou zgomotul camionului care se apropia, se simţi foarte mândru că putea să le arate domnului Sir sau domnului Pendanski prima groapă săpată de mâna lui.

Se sprijini în coada lopeţii ca să iasă afară.

Degeaba. Îşi simţea braţele prea slăbite ca să-i mai susţină trupul.

Încercă să se împingă în tălpi, dar nu-l mai ţineau nici picioarele. Era prins în propria lui groapă. Părea amuzant, însă nu-i venea deloc să râdă.

— Stanley! strigă Pendanski.

Folosindu-şi lopata, scobi două trepte în peretele gropii pentru a se putea târî afară. Domnul Pendanski venea spre el cu paşi mari.

— Am crezut c-ai leşinat, zise el. N-ai fi fost primul.

— Am terminat, răspunse Stanley, punându-şi la loc pe cap şapca pătată de sânge.

— Bineeee! exclamă Pendanski şi vru să bată palma cu el, dar băiatul pur şi simplu nu mai avea energie să ridice braţul.

Pendanski lăsă şi el braţul în jos.

— Foarte bine, zise el atunci, aruncând o privire spre groapă. Vrei să te duc cu maşina la cort?

Stanley scutură din cap.

— Merg pe jos.

Pendanski se urcă în camionetă fără să-i mai umple bidonul cu apă. Stanley aşteptă să se îndepărteze maşina, apoi privi din nou spre groapă. Ştia că n-avea de ce să se simtă mândru şi, cu toate acestea, era tare mândru de treaba pe care-o făcuse.

Îşi adună toată saliva din gură şi trase un scuipat în groapă.

CAPITOLUL 8

Sunt o mulţime de oameni care nu cred în blesteme.

O mulţime de oameni nu cred nici în existenţa şopârlelor cu pete galbene, însă atunci când te muşcă una nici nu mai contează ce crezi şi ce nu.

E destul de ciudat că oamenilor de ştiinţă le-a dat prin cap să denumească această vietate pornind de la petele ei. Fiecare astfel de şopârlă are exact unsprezece pete galbene, însă cel mai adesea nici nu se văd pe pielea ei galben-verzuie.

O şopârlă de genul acesta măsoară între cincisprezece şi douăzeci şi cinci de centimetri şi are ochii mari şi roşii. Bine, în realitate e roşie doar pielea din jurul ochilor – ochii îi sunt galbeni, dar lumea vorbeşte de şopârlele cu ochii roşii. Mai au şi nişte dinţi negri şi-o limbă albă ca laptele.

Dacă te uiţi cu atenţie la ele, te întrebi de ce nu li se zice „şopârle cu ochii roşii", sau „şopârle cu dinţii negri", sau, de ce nu, „şopârle cu limba albă".

Căci dacă ai ajuns destul de aproape de una ca să-i poţi vedea petele galbene înseamnă că deja eşti mort.

Şopârlele cu pete galbene trăiesc în gropi, unde sunt la adăpost de soare şi ascunse de ochii păsărilor de pradă. Într-o singură groapă se pot ascunde şi douăzeci de şopârle. Au picioarele din spate foarte puternice şi pot sări cu mare iuţeală ca să-şi atace prada, ce constă mai ales din rozătoare mici, insecte, spini de cactus şi coji de seminţe.

CAPITOLUL 9

Pentru a doua zi consecutiv, Stanley se simţea sfârşit, până într-atât încât nici să se spele cu săpun nu-i mai ardea. În cele patru minute de duş, lăsă apa rece să curgă peste el în voie. Îi era îngrozitor de cald şi-l durea fiecare oscior. Fură patru minute de fericire, apoi apa se opri.

Sala de baie nu avea acoperiş, iar pereţii erau mai mici de un stat de om. Nu exista nici canal de scurgere – apa curgea pur şi simplu afară pe la colţuri şi se evapora.

Îşi puse salopeta portocalie curată pe care o primise şi, întorcându-se în cort, lăsă hainele murdare în raft şi-şi luă un pix şi cutia cu foi pentru a merge în sala de recreaţie.

Pe uşa acestei săli atârna o tăbliţă pe care scria „Depozit“[1].

Cam toate lucrurile din sala aceea erau făcute praf: televizorul, mobila, jocul de pinball. Tot praf arătau şi colegii lui, cum stăteau prăbuşiţi pe scaunele şi canapelele din sală.

Rază-X şi Subraţ jucau biliard, pe o masă a cărei suprafaţă îi aminti lui Stanley de fundul lacului, ciuruit

[1] Joc de cuvinte în limba engleză bazat pe pronunţia identică a cuvintelor *rec room* (sală de recreaţie) şi *Wreck room* (depozit, sală plină cu lucruri stricate) (n. tr.).

de gropi. Generaţii întregi de băieţi jucaseră biliard pe masa aceea sau ţinuseră morţiş să-şi încrusteze numele în catifeaua care o căptuşea.

În peretele din fund era o gaură, în faţa căreia era montat un ventilator. Aer condiţionat aproape gratis. Oricum, era bine că ventilatorul mergea.

Căutându-şi un loc în sală, Stanley se împiedică de un picior întins neglijent.

— Hei, fii atent! strigă o voce care aparţinea unei movile portocalii prăbuşite pe scaun.

— Ba tu să fii atent, ripostă Stanley, prea obosit ca să-i mai pese.

— Ha, ce-ai zis? sări Movila.

— Nimic, răspunse Stanley.

Movila se ridicase de pe scaun. Era cât Stanley de înalt şi mult mai puternic. Îl împunse pe Stanley cu degetul.

— Ai zis ceva! Repetă ce-ai zis!

Îndată se strânse un cerc de gură-cască în jurul lor.

— Las-o mai moale, zise Rază-X, apucându-l pe Stanley de umăr. Nu cred că vrei să te pui cu Omu' Cavernelor.

— Omu' Cavernelor e tare, completă Subraţ.

— N-am chef de scandal, spuse Stanley. Sunt mort de oboseală, asta-i tot.

Movila portocalie mârâi.

Rază-X şi Subraţ îl conduseră pe Stanley spre o canapea. Caracatiţă se dădu mai încolo, ca să încapă şi nou-venitul.

— Aţi văzut ce tare a fost Omu' Cavernelor? întrebă Rază-X.

— Omu' Cavernelor e un dur, exclamă Caracatiţă, lovindu-l prietenește pe Stanley cu pumnul în umăr.

Stanley se rezemă de spătarul ponosit al canapelei. Deşi făcuse duş, simţea că pur şi simplu corpul lui emană căldură în continuare.

— Nu voiam să caut scandal, zise el.

După o zi îngrozitoare pe lac, ultimul lucru de care-i ardea era să se bată cu un tip căruia i se zicea Omu' Cavernelor. Era bucuros că Razã-X și Subraț îi săriseră în ajutor.

— Ei, și cum a fost prima groapă? întrebă Caracatiță.

Stanley gemu, iar băieții izbucniră în râs.

— Prima e cea mai nasoală, zise Stanley.

— Ba deloc, strigă Razã-X. Cea mai și cea mai naspa e a doua, fiindcă te dor toate alea înainte măcar să începi să sapi. Dacă crezi acum că te doare ceva, mâine o să te doară de zece ori mai tare.

— Așa e, întări Caracatiță.

— Plus că ți se taie și cheful, spuse Razã-X.

— Ce chef? se miră Stanley.

— Hai, nu-mi veni cu de-astea. Zi tu că n-ai vrut să sapi o groapă imensă când erai mic. Ai vrut, nu-i așa?

Stanley nu se simțea în stare să-l contrazică, deși nici prin cap nu-i trecuse vreodată acest gând.

— Orice copil de pe lumea asta visează să sape o groapă mare până în China, nu?

— Așa este, răspunse Stanley.

— Ai văzut! exclamă Razã-X. Știi despre ce vorbesc. Dar acum nu mai e distractiv deloc, unde mai pui că trebuie să sapi în fiecare zi, iar și iar și iar.

— Tabăra cu Jocuri și Distracție, spuse Stanley.

— Auzi, ce-i în cutia aia? se interesă Caracatiță, arătând spre cutia din mâna lui Stanley.

Stanley uitase cu totul și de pix, și de cutie.

— E hârtie, voiam să-i scriu maică-mii o scrisoare.

— Haha, scrisoare pentru mămica, îl maimuțări Caracatiță izbucnind în râs.

— Dacă nu-i scriu, se îngrijorează.

Caracatiță îl privi scârbit.

Stanley privi de jur împrejur sala de recreație. Era singurul loc din tabăra asta unde băieții se puteau relaxa – iar ei îl făcuseră praf. Televizorul arăta de parcă cineva îi spărsese ecranul cu un șut și nicio masă sau scaun nu mai aveau patru picioare. Totul era ponosit, coșcovit, dărăpănat.

Așteptă până ce Caracatiță plecă să se alăture jucătorilor de la masa de biliard, apoi îi scrise mamei lui această scrisoare:

Dragă mamă,

Azi a fost prima mea zi în tabără și deja mi-am făcut prieteni aici. Am fost pe lac toată ziua, așa că sunt cam obosit. După ce trecem examenul de înot o să facem cursuri de schi nautic. Te...

Deveni deodată conștient că cineva citea peste umărul lui. Era Zero.

— Nu vreau să-și facă griji pentru mine, explică el.

Zero nu-i răspunse, dar se holba la foaia scrisă cu o expresie aproape furioasă.

Stanley așeză hârtia la loc în cutie.

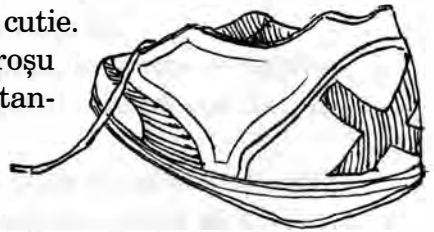

— Adidașii ăia aveau un X roșu pe spate? întrebă Zero, iar lui Stanley îi luă puțin ca să priceapă că se referea la adidașii lui Clyde Livingston.

— Da, aveau, răspunse el, întrebându-se de unde știa Zero.

Bine, Marca X era o firmă cunoscută până la urmă. Poate Zero văzuse reclama.

Zero îl privi în ochi preț de o clipă, cu aceeași intensitate cu care privise foaia scrisă.

Stanley își întoarse ochii către vinilinul canapelei. Era rupt peste tot, iar din găuri ieșeau bucăți de burete. Fără să-și dea seama ce face, începu să le tragă afară.

— Hai la masă, Omu' Cavernelor, strigă Subraț.

— Hai, frate, vii? spuse și Caracatiță.

Privind rapid în jur, Stanley constată că băieții vorbeau cu el. Își închise cutia, mormăi un „Vin acum", și se grăbi să li se alăture la mesele lungi, de lemn.

Omu' Cavernelor nu era Movila Portocalie. Era chiar el.

Ridică din umeri. Omu' Cavernelor era o poreclă mai mișto decât Pungă de Vomă.

CAPITOLUL 10

Stanley adormi numaidecât, iar dimineața îl dureau toți mușchii și toate oasele. I se păru că trecuse doar o clipă de când se băgase în pat și deja trebuia din nou să se dea jos. Nu credea că e posibil să-l doară ceva mai tare decât îl duruse cu o zi înainte, dar iată că se putea. Și nu-l dureau doar brațele și spatele, ci și picioarele, gleznele și mijlocul. Singurul lucru care-l împinse să se ridice din pat fu gândul că nu trebuia, cu niciun chip, să-l prindă soarele muncind la groapă. Ura soarele.

Cu greu reuși să ducă lingura la gură la micul dejun, apoi se găsi iarăși pe lac și-n loc de lingură ținea acum în mână o lopată. Ochi o crăpătură în pământul uscat și porni să sape a doua groapă din viața lui.

Apăsă cu piciorul pe buza lopeții, în vreme ce împingea coada cu degetul mare; singurul care nu era ciuruit de bătături.

Săpă în continuare, atent să ducă pământul cât mai departe, pentru a avea loc la marginea gropii să arunce pământul când va fi groapa mai adâncă.

Dar nu știa dacă va mai reuși să sape vreodată o groapă adâncă. Rază-X avea dreptate: a doua groapă era cea mai grea. Poate doar printr-o minune s-o termine.

Înainte de răsărit, își dădu șapca jos și o folosi ca să-și protejeze mâinile zdrelite. Însă când avea s-apară

soarele trebuia s-o țină neapărat pe cap, fiindcă deja era ars pe frunte și pe ceafă, de ieri.

Scotea pământul afară lopată cu lopată, încercând să nu se gândească la cât mai avea. După vreo oră, durerea din mușchi se mai potoli.

Icnea de fiecare dată când înfigea lopata în pământ. La un moment dat îi alunecă șapca și, de durere, scăpă și lopata.

O lăsă acolo, căzută.

Camioneta cu apă trebuia să apară din clipă în clipă, totuși își mai păstră câteva guri de lichid în bidon, în caz că se înșela. Învățase că era bine să golească bidonul înainte de a vedea camioneta la orizont.

Nu răsărise încă soarele, dar cerul începuse să se înroșească.

Se aplecă să-și ridice șapca și văzu lângă ea o piatră mare, plată. Își puse șapca în cap, cu ochii ațintiți asupra acestei descoperiri.

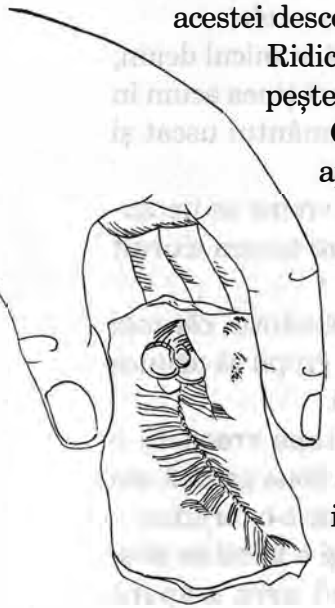

Ridică piatra. Se vedea limpede că avea un pește fosilizat desenat pe ea.

O șterse cu mâneca și conturul peștelui apăru mai clar. Chiar și-n lumina slabă a zorilor, băiatul putea să vadă oscioarele desenându-se pe suprafața rocii.

Privi în jur. Se afla în cel mai trist și arid loc din lume. Deși toată lumea îi spunea „lacul", era totuși greu de crezut că aici fusese vreodată apă.

Apoi își aminti de cele spuse de domnul Sir și Pendanski. Orice găsea interesant trebuia adus la ei, iar dacă era pe placul Directorului, avea liber toată ziua.

Privi din nou spre piatra cu fosilă. Ea era minunea la care sperase.

În vreme ce aștepta sosirea camionului de apă, continuă să sape foarte încet, pentru a nu atrage atenția nimănui. Nu voia ca vreunul dintre băieți să-i fure descoperirea. Azvârlise piatra cu fața în jos lângă grămada de pământ, de parcă n-ar fi avut nicio valoare. În scurtă vreme, văzu apărând în zare norul de praf care anunța camionul de apă.

Camionul se opri, iar băieții se așezară la coadă. Întotdeauna se așezau în aceeași ordine, indiferent de ordinea în care ajungeau la mașină. Stanley observă acum că Rază-X era mereu primul, apoi veneau Subraț, Caracatiță, Strâmbul, Magnet și Zero.

Stanley se așeză în urma lui Zero, bucuros să fie ultimul, ca să nu bage nimeni de seamă că ascunde ceva. Băgase piatra în buzunarul de la pantaloni, care, deși erau foarte largi, tot se umflaseră nefiresc într-o parte.

Pendanski le umplu tuturor bidoanele, până când îi veni rândul lui Stanley.

— Am găsit ceva, anunță băiatul scoțând piatra din buzunar.

Pendanski întinse mâna după bidon, dar Stanley îi dădu piatra.

— Asta ce mai e?

— O fosilă, răspunse Stanley. Uite, se vede un peşte.

Pendanski se holbă din nou la ea.

— Vezi, i se vede fiecare os, continuă Stanley.

— Da, interesant. Acum dă-mi bidonul.

Stanley i-l întinse. Pendanski îl umplu cu apă şi i-l dădu înapoi.

— Deci am zi liberă azi?

— Păi de ce?

— Ai zis că dacă găsesc ceva interesant, Directorul îmi dă liber pentru tot restul zilei.

Pendanski râdea din toată inima când îi înapoie lui Stanley piatra buclucaşă.

— Îmi pare rău, Stanley. Directorului nu i se par interesante fosilele.

— Ia să văd, zise Magnet smulgând piatra din mâna lui Stanley.

Stanley continua să se uite la Pendanski.

— Hei, Strâmbule, fii antenă ce piatră!

— Marfăăă! strigă Strâmbul.

Îşi aruncară piatra de la unul la altul, sub ochii lui Stanley, care încă nu-şi revenise.

— Nu văd nimica, spuse Rază-X.

Îşi scoase ochelarii, îi şterse de hainele murdare, apoi şi-i puse la loc.

— Hai, frate, uite aici un peştişor, se auzi glasul lui Subraţ.

CAPITOLUL 11

Stanley se întoarse la săpat. Nu e corect, se gândi. Pendanski spusese că piatra lui e interesantă. Înfipse lopata în pământ şi azvârli grămada departe.

După o vreme, îşi dădu seama că Rază-X era în spatele lui şi-l urmărea cum sapă.

— Omu' Cavernelor, am o vorbă cu tine, zise Rază-X când văzu că fusese observat.

Stanley lăsă lopata jos şi sări afară din groapă.

— Auzi, frate, fii atent aici: dacă mai găseşti ceva, adu la mine. Ne-am înţeles?

Stanley nu ştia ce să răspundă la asta. Rază-X era liderul grupului, asta era limpede. Stanley nu voia să se pună rău cu el.

— Tu eşti nou, io-s aici de mai bine de-un an, continuă Rază-X. Niciodată n-am găsit nimica. Ştii şi tu că nu prea văd bine. O să-ţi zic o chestie pe care n-o ştie nimeni: ştii de ce mi se zice Rază-X?

Stanley ridică din umeri în semn că nu ştia.

— Pentru că mă cheamă Rex, e un joc de cuvinte. N-are legătură cu ochii mei. Nu văd bine deloc cu ei.

Stanley încercă să-şi dea seama care era jocul de cuvinte.

— Adică ştii ce vreau să spun, vorbi din nou Rază-X. Tu eşti aici de două zile, aşa că nu e corect să ai şi-o zi

liberă pe deasupra. Dacă e să fie o zi liberă, mi se cuvine mie, fiindcă-s vechi aici. Nu ţi se pare corect?

— Mda, mormăi Stanley.

— Bravo, Omu' Cavernelor, eşti un tip de treabă, rânji colegul lui.

Stanley se întoarse la lopata lui.

Cu cât se gândea mai mult la discuţia cu Rază-X, cu atât mai bucuros era că acceptase să-i predea acestuia orice descoperire interesantă de acum încolo. Supravieţuirea lui în acest loc depindea mult mai mult de bunăvoinţa liderului de grup decât de o zi de odihnă. Oricum, nu se aştepta să mai găsească nimic, niciodată. Chiar dacă mai erau chestii îngropate prin pământ, probabil nu erau interesante în ochii Directorului. Iar dacă erau printre ele şi chestii interesante, Stanley era prea ghinionist ca să dea de ele.

Continuă să sape, în timp ce se gândea cât de ciudat este, totuşi, că tocmai Rază-X e şeful grupului. Nu era deloc un tip solid sau puternic. De fapt, după Zero, era cam cel mai pirpiriu dintre ei. Cel mai puternic era Subraţ, iar dacă Strâmbul părea mai înalt era doar din cauza gâtului lui de girafă. Totuşi, şi

Subraţ, şi restul băieţilor se purtau de parcă Rază-X ar fi fost şeful.

Scoţând o altă lopată de pământ din groapă, Stanley îşi dădu brusc seama că nu Subraţ era cel mai solid din grup. Nicidecum. Cel mai solid era chiar el, Omu' Cavernelor.

Era bucuros că primise o poreclă, fiindcă asta însemna că l-au acceptat în grup. Nu l-ar fi deranjat nici să-i spună Pungă de Vomă, atâta vreme cât îl considerau unul de-al lor.

Era ceva să faci parte din gaşca de băieţi răi. La şcoală, băieţii ăştia de obicei se legau de el. Ca Derrick Dunne. Dar Derrick Dunne ar fi fugit cât îl ţineau picioarele dacă s-ar fi legat de el vreunul dintre băieţii din tabără.

În vreme ce săpa, Stanley se gândi cum ar fi ca Derrick Dune să dea deodată ochii cu Subraţ sau cu Caracatiţă. Ar fi mort, pur şi simplu mort.

Îşi imagină că era foarte bun prieten cu aceşti băieţi şi că ei mergeau cu el la şcoală chiar în ziua aceea când Derrick Dunne îi luase caietul...

— *Ce-i în capul tău? se auzi vocea lui Caracatiţă, în vreme ce-şi înfipse mâinile în gulerul lui Derrick.*

— *Omu' Cavernelor e prietenul nostru, spuse Subraţ, dând cu Derrick de pământ.*

Stanley derulă această scenă pe ecranul minţii de mai multe ori şi de fiecare dată un alt băiat din Cortul D îl ajuta să se răzbune pe Derrick Dunne, bătându-l măr. Această închipuire îi uşură munca şi suferinţa, fiindcă oricât l-ar fi durut pe el, pe Derrick îl durea de zece ori mai rău.

Capitolul 12

Şi de data asta Stanley fu ultimul care termină de săpat. Când se târî înapoi spre cort, era deja trecut de amiază. N-ar mai fi refuzat un drum cu camionul, dacă i s-ar fi oferit.

În cort îi găsi pe Pendanski şi pe băieţi aşezaţi pe jos, în cerc.

— Bun venit, Stanley, zise Pendanski.

— Hei, Omu' Cavernelor, gata groapa? strigă Magnet.

Stanley reuşi să dea din cap că da.

— Ai scuipat în ea? se interesă Caracatiţă.

Stanley aprobă din nou, apoi privi spre Rază-X:

— Ai avut dreptate. A doua groapă e cea mai grea.

— De fapt a treia te omoară, zise Rază-X scuturând din cap.

— Hai şi tu în cerc, spuse Pendanski.

Stanley se aşeză între Caracatiţă şi Magnet. Simţea nevoia să se odihnească puţin înainte de a intra la duş.

— Vorbeam despre ce avem de gând să facem cu viaţa noastră, îl puse în temă Pendanski. N-o să rămânem aici veşnic. La un moment dat va trebui să părăsim tabăra şi să ne găsim locul în societate.

— Mişto, Mami, îl ironiză Magnet. În sfârşit scapi şi tu de-aici.

Băieţii izbucniră în râs.

— Glumești tu, José, spuse Pendanski, dar ia zi-mi, ce vrei să faci cu viața ta?

— Habar n-am, răspunse Magnet.

— Trebuie să te gândești la asta, băiete. Trebuie să-ți stabilești scopuri în viață, altfel te pomenești înapoi la închisoare. Ce ți-ar plăcea să faci?

— Habar n-am, repetă Magnet.

— Ce-ți place să faci?

— Îmi plac animalele, zise Magnet.

— Perfect, zise Pendanski. Cine știe o activitate care are legătură cu animalele?

— Veterinar, zise Subraț.

— Perfect.

— Ar putea să lucreze la Zoo, zise Strâmbul.

— Mai bine-l bagă pe el în cușcă, strigă Caracatiță, iar Razăă-X izbucni în hohote de râs.

— Stanley, tu ce zici? Ai vreo sugestie pentru José?

— Dresor de animale, răspunse Stanley cu un oftat. Să lucreze la circ, sau să facă dresură pentru filme, chestii de-astea.

— Ia zi, José, cum ți se par ideile pe care le-ai auzit? întrebă Pendanski.

— Mi-a plăcut ce-a zis Omu' Cavernelor despre dresura de animale. Mi-ar plăcea să dresez maimuțe.

Razăă-X izbucni din nou în hohote.

— Rex, nu e nimic de râs, îl mustră Pendanski. Nu râdem niciodată de planurile colegilor. Cineva trebuie să facă și dresură de maimuțe.

— Mami, cred ca glumești, replică Razăă-X. Știi prea bine că Magnet n-o să ajungă niciodată dresor de animale.

— N-ai de unde să știi, spuse Pendanski. Nu zic c-o să-i fie ușor, pentru că nu-i deloc ușor să reușești în viață, dar nici nu trebuie să renunțe la acest vis. Ați fi

surprinși de ce suntem în stare ca să ne împlinim visele. Aveți o singură viață, profitați de ea la maximum!

Stanley se întrebă ce-ar răspunde el dacă Pendanski l-ar întreba de planurile lui de viitor. Înainte își dorea să lucreze la FBI, dar acum nu i se părea un moment bun să se laude cu asta.

— V-ați descurcat de minune când a fost vorba să vă bateți joc de viața voastră, continuă Pendanski. Vă credeți mari și tari, zise el privind către Stanley. Acum ți se zice Omu' Cavernelor, nu? Ia zi, Omu' Cavernelor, cum îți place la săpat de gropi?

La asta Stanley nu știa cum să răspundă.

— Hai să-ți zic ceva, băiete. Ești aici din vina unei singure persoane. Dacă nu era individul ăla, nici tu n-ai fi fost aici să-ți dai duhul la săpat pe soarele ăsta. Știi cine e de vină că te afli aici?

— Nenorocitul meu de stră-străbunic-bun-de-nimic-și-hoț-de-porci-împuțit!

Băieții izbucniră într-un hohot puternic de râs.

Până și Zero zâmbi.

Era prima dată când Stanley îl vedea pe Zero zâmbind. De obicei avea o expresie încruntată, dar acum zâmbea cu gura până la urechi. Semăna cu un dovleac de Halloween.

— Nu, Stanley, zise Pendanski netulburat. Tu ești de vină. Tu ești responsabil pentru faptele tale. Ți-ai bătut joc de viața ta și-ai ajuns aici ca să-ți repari greșelile. Nimeni n-o să plătească pentru tine – de fapt,

pentru niciunul dintre voi, sublinie bărbatul şi privirea i se roti în jurul încăperii, oprindu-se pe chipul fiecăruia dintre băieţi. Fiecare dintre voi e deosebit, continuă el. Toţi aveţi un dar care e numai al vostru şi de care lumea are nevoie. Gândiţi-vă bine ce vreţi să faceţi cu viaţa voastră, apoi urmaţi-vă gândul. Chiar şi tu, Zero. Până şi tu eşti bun la ceva.

Surâsul care se zugrăvise pe chipul lui Zero se şterse.

— Ia zi, tu ce planuri de viaţă ai? îl interpelă Pendanski.

Zero strânse tare din buze. Îl privea fix pe domnul Pendanski, iar ochii i se măriseră peste măsură de mult.

— Spune, Zero, ce-ţi place ţie să faci?

— Mie-mi place să sap gropi.

CAPITOLUL 13

Parcă nu trecu nicio clipită până în dimineaţa următoare, când Stanley se trezi din nou pe lac, întorcând pământul uscat cu lopata. Rază-X avusese dreptate: a treia groapă era cea mai grea. La fel a patra, şi-a cincea, şi-a şasea şi tot aşa până la infinit.

Continuă să sape.

De la o vreme pierduse şirul zilelor şi nu mai ţinea socoteala gropilor săpate. I se părea că sapă la o singură groapă imensă, pe care îi va lua un an şi jumătate să o termine. După estimările lui, slăbise deja vreo trei kilograme şi se gândea că, într-un an de zile, fie va ajunge în formă maximă, fie va fi mort.

Înfipse din nou lopata în pământ.

Nu se putea să fie mereu aşa de cald, îşi spuse. Sigur se mai răcea vremea, măcar în decembrie. Dar era posibil ca atunci şi pământul să îngheţe.

Înfipse lopata.

Pielea i se tăbăcise. Nu-l mai dureau palmele aşa de tare când săpa.

În timp ce lua o gură de apă din bidon, privi spre cer. Mai devreme apăruse un norişor – primul nor pe care-l văzuse deasupra taberei Lacul Verde.

Plini de speranţă, băieţii îl priviseră îndelung, sperând că va ajunge în dreptul soarelui. Se apropiase,

într-adevăr, de soare, dar nicidecum până într-acolo încât să-l acopere.

Tot săpând, groapa îi ajunsese până la brâu. Înfipse din nou lopata în pământ. Când o scoase, i se păru că strălucește ceva, dar imediat lucrul acela dispăru.

Stanley privi fix pământul, întrebându-se dacă într-adevăr văzuse ceva sau fusese doar o impresie. Și chiar dacă era ceva acolo, ce mare scofală? Oricum îi promisese lui Rază-X să-i dea orice-ar fi găsit. Parcă nu merita efortul să iasă din groapă să caute-n mizerie.

Privi din nou spre norul alb de pe cer. Se apropiase așa de mult de soare, încât trebuia să-și mijească ochii.

Înfipse iarăși lopata, scoțând pământul din groapă și azvârlindu-l peste grămada de pe margine. Doar că nu-l aruncă direct pe grămada veche, ci lângă. Era prea curios.

Sări afară din groapă și răscoli pământul afânat. Era ceva acolo, ceva metalic, tare.

Se uită. Era un tub auriu, cam de mărimea degetului său inelar, gol pe dinăuntru, dar cu un capăt înfundat.

Folosi câteva picături de apă prețioase ca să-l curețe.

Capătul înfundat purta o inscripție. Mai turnă puțină apă, ca să-l curețe bine, apoi îl frecă folosind căptușeala buzunarului.

Apăru un desen gravat pe fundul tubului: conturul unei inimi, înăuntrul căreia citi literele K și B.

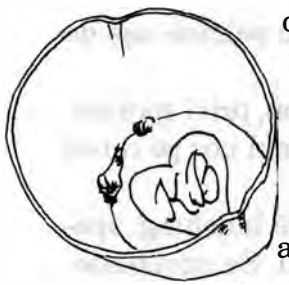

Se întrebă cum să facă să nu afle Rază-X despre descoperirea lui. Ar fi putut să n-o declare, dar la ce i-ar fi folosit? Voia o zi liberă.

Colegul său săpa niţel mai încolo, înconjurat de movile de pământ înalte cât un stat de om. Probabil că era aproape gata. La ce i-ar mai fi folosit

ziua liberă? Oricum și Rază-X trebuia să-l cheme întâi pe domnul Sir sau pe domnul Pendanski și să le arate descoperirea, apoi probabil că aveau să-l cheme pe Director și până atunci groapa va fi gata săpată.

Stanley își imagină că reușea să-i arate descoperirea chiar Directorului și să-i explice situația în care se afla. Atunci el ar fi născocit o scuză, iar Stanley și-ar fi primit ziua liberă fără ca Rază-X să afle ceva.

Privi spre cabana de dincolo de lac, așezată la umbră, sub stejari. Era un loc care-i inspira o oarecare teamă, dat fiind că în două săptămâni de când se afla în tabără nu avusese încă ocazia să dea ochii cu Directorul. Nici că și-ar fi dorit. De fapt ar fi fost bucuros să nu dea ochii cu el un an și jumătate, cât avea de stat acolo.

Și mai era un aspect: habar n-avea dacă tubul acela era un obiect interesant pentru Director. Îl studie din nou. Îi părea cunoscut. Avea senzația că mai văzuse cândva un obiect asemănător, dar nu-și amintea când și unde.

— Omu' Cavernelor, ce-ai găsit acolo? strigă Strâmbul.

Stanley strânse tubul în palmă.

— Nimic, ăăă, încercă el să mintă, dar în zadar. Auzi, cred c-am descoperit ceva.

— Iar fosile?

— Nu știu sigur ce este, dar nu e o fosilă.

— Ia să văd, zise Strâmbul.

Dar Stanley i-o duse direct lui Rază-X, iar Strâmbul fugi și el, curios, să vadă ce era.

Rază-X studie bucata de metal, apoi își șterse ochelarii de cămașa murdară și-o mai inspectă o dată. Unul câte unul, băieții aruncară lopețile și făcură roată în jurul lui.

— Arată ca un cartuș de pistol, își dădu cu părerea Caracatiță.

— Mda, așa arată, mormăi Stanley, nevrând să spună nimic despre inscripția de pe fund. Era sigur că Rază-X n-o văzuse.

— Ba nu. Prea e lung și subțire ca să fie cartuș, zise Magnet.

— E o prostie, probabil că n-are nicio valoare, mormăi iarăși Stanley.

— Să vedem ce crede Mami, spuse Rază-X în cele din urmă. Mă duc să i-o arăt și – cine știe? – poate mă învârtesc de-o zi liberă.

— Păi aproape c-ai terminat de săpat, zise Stanley.

— Așa, și?

— Și – vreau să spun că acum ești gata, dar dacă aștepți până mâine, poți să i-o arăți lui Mami și să-i zici că abia ai găsit chestia asta. Pe urmă te învârtești de-o zi întreagă liberă, nu e mai bine așa?

— Ha, îmi place cum pune Omu' Cavernelor problema, rânji Rază-X.

Tubul dispăru într-unul din buzunarele pantalonilor săi portocalii.

Stanley se întoarse înapoi la săpat.

Când apăru camionul de apă, Stanley se puse la rând în locul lui obișnuit, adică ultimul, dar Rază-X îi spuse să treacă după Magnet, înaintea lui Zero.

Tocmai avansase cu o poziție.

Capitolul 14

În seara aceea, întins pe patul incomod, care mirosea oribil, Stanley se întrebă ce altceva ar fi putut să facă în situaţia dată, dar nu-i veni nicio altă idee. Pentru prima oară în viaţa lui de ghinionist fusese şi el în locul potrivit la momentul potrivit şi degeaba.

— Ai obiectul? îl întrebă pe Rază-X de dimineaţă, la micul dejun.

Rază-X miji ochii. Avea o privire tulbure, în spatele lentilelor murdare.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, se răsti el. Lasă-mă-n pace! N-am chef de tine.

Stanley tăcu.

Domnul Sir îi scoase pe lac, scuipând seminţe la fiecare pas. Cu vârful ghetei trăgea linie pe pământ, ca să le indice unde să sape.

Stanley apăsă cu călcâiul pe lama lopeţii, afundând-o în pământul tare ca piatra. Nu pricepea reacţia lui Rază-X. Dacă n-avea de gând să se folosească de acel tub, de ce i-l mai ceruse? Voia să-l păstreze el? Era un tub auriu, ce-i drept, dar Stanley era convins că nu e de aur.

Puţin după răsărit apăru camionul de apă. Stanley bău repede ultima picătură din bidon şi sări afară din groapă. Cam pe la ora asta se puteau vedea în zare nişte dealuri sau şiruri de munţi, departe, pe partea cealaltă a

lacului. Nu apăreau decât pentru puţină vreme, apoi se făceau nevăzute sub norul de praf şi căldură.

Camionul frână într-un nor de praf. Rază-X se proţăpi la locul lui, primul din rând. Pendanski îi umplu bidonul şi el spuse, ca de obicei, „Mersi, Mami“, fără să pomenească nimic de tub.

Pendanski umplu toate bidoanele, apoi sări înapoi în camion. Trebuia să ducă apă şi celor din Cortul E. Stanley îi putea vedea pe băieţii din E săpând la câteva sute de metri mai încolo.

— Domnule Pendanski, strigă Rază-X din fundul gropii pe care-o săpa. Domnule Pendanski! Aşteaptă! Cred c-am dat peste ceva!

Toţi băieţii alergară în urma lui Pendanski, atunci când bărbatul se îndreptă spre locul de unde se-auzise vocea lui Rază-X. Stanley văzu tubul care strălucea, îngropat pe jumătate în pământul proaspăt întors cu lopata.

Pendanski îl examină cu atenţie, mai ales pe fund, acolo unde era inscripţia.

— Da, Directorul o să vrea să vadă asta, zise el într-un târziu.

— Adică Rază-X are zi liberă? vru să ştie Caracatiţă.

— Hai, treceţi la săpat, că vedem noi, zise Pendanski, apoi, cu un zâmbet: Rex, nu te speti, băiete.

Stanley urmări norul de praf din urma camionului care se îndrepta acum spre cabana dintre stejari.

Nu trecu mult şi se întoarse. Pendanski sări afară, iar de pe locul pasagerului coborî o femeie subţire şi roşcată. Părea extrem de înaltă, mai ales că Stanley o privea de jos, din groapă. Purta o pălărie neagră şi cizme negre de cowboy, cu pinteni turcoaz. Cămaşa cu mânecile suflecate lăsa la vedere două braţe pline de pistrui. Şi faţa îi era pistruiată. Se îndreptă direct spre Rază-X.

— Aici ai găsit obiectul ăsta?

— Da, doamnă.

— Bravo, vei fi răsplătit, zise ea.

Apoi se întoarse spre Pendanski.

— Te rog să-l conduci pe Rază-X înapoi la corturi. Are dreptul la un duş prelungit şi la un schimb de haine curate. A, şi te rog să le umpli bidoanele tuturor băieţilor.

— Tocmai le-am umplut, răspunse prompt Pendanski.

Femeia căreia i se spunea Directoarea îl ţintui cu o privire de gheaţă.

— Fii amabil, zise ea cu glas blând.

— Le-am umplut chiar înainte ca Rex să găsească...

— Fii amabil, zise femeia din nou. Te-am întrebat cumva *când* le-ai umplut?

— Nu, dar tocmai...

— Fii amabil.

Pendanski amuţi. Directoarea îi făcu semn cu degetul să se apropie de ea.

— Este foarte cald afară şi o să se facă şi mai cald, zise ea, iar băieţii ăştia harnici au asudat săpând la gropile astea. Nu crezi că le-o fi fost şi lor sete, or fi luat o gură de apă între timp, ce zici?

Pendanski nu zise nici pâs.

— Omu' Cavernelor, ia vino încoace, zise deodată Directoarea, întorcându-se spre Stanley.

Băiatul se îndreptă spre ea tremurând.

— Uite, am aici o dispută cu domnul Pendanski şi vreau să ne ajuţi s-o rezolvăm. Ia spune-mi, ai luat cumva vreo înghiţitură de apă de când ţi-a fost umplut bidonul?

Stanley nu voia să-l pună pe Pendanski într-o situaţie proastă, aşa că răspunse:

— Mai am destulă apă, să ştiţi.

— Fii amabil, nu asta te-am întrebat.

— Da, zise el încet, am băut deja din bidon.

— Mulţumesc. Ia să văd bidonul tău.

Întinzându-i bidonul, Stanley observă că avea unghiile vopsite într-un roşu foarte închis.

Directoarea zgâlţâi bidonul, ascultând cum suna apa dinăuntru.

— Auzi cum sună a gol? întrebă ea.

— Da, spuse Pendanski.

— Ia şi umple-l atunci, porunci femeia. Iar data viitoare când îţi spun să faci ceva, te rog să execuţi fără să mă mai contrazici. Dacă ţi-e greu să umpli bidoane, pot să te trec la lopată şi-l pun pe Omu' Cavernelor la umplut bidoane în locul tău. Ce zici, se întoarse ea spre Stanley, te-ai descurca?

— Da, spuse Stanley.

— Deci, ce alegi? Umpli bidoanele sau treci la săpat?

— Umplu bidoanele, răspunse Pendanski.

— Îţi mulţumesc.

CAPITOLUL 15

Pendanski le umplu tuturor bidoanele.

Directoarea luă o furcă din camion şi se apucă să răscolească pământul scos din groapa lui Rază-X, în speranţa că va mai găsi şi alte obiecte interesante.

— După ce-l laşi pe Rază-X la corturi, te rog să aduci încoace trei roabe goale, zise ea.

Rază-X sări în camion şi le făcu cu mâna pe geam, în vreme ce se îndepărta într-un nor de praf.

— Zero, spuse Directoarea, te rog să termini tu de săpat groapa lui Rază-X.

Părea să ştie că Zero e cel mai rapid dintre ei.

— Caracatiţă şi cu Subraţ, continuaţi să săpaţi acolo unde sunteţi, zise ea, dar vreau să treacă Strâmbul şi cu Magnet să vă ajute. Omu' Cavernelor, te rog şi pe tine să treci să-l ajuţi pe Zero. O să săpăm de două ori. Zero scoate pământul din groapă, iar Omu' Cavernelor îl răscoleşte bine şi-l pune în roabă. La fel vor face Strâmbul cu Subraţ şi Caracatiţă cu Magnet. Să nu vă scape nimic. Dacă vreunul dintre voi găseşte ceva, amândoi aveţi restul zilei liber şi duş dublu. Aveţi grijă după ce sortaţi pământul din roabă să-l duceţi departe de zona asta, ca să nu vă încurce.

Directoarea rămase cu ei toată ziua şi-n scurtă vreme îşi făcură apariţia şi Pendanski cu domnul Sir. Domnul

Sir plecă de câteva ori să ducă apă băieţilor din alte corturi, dar se întorcea mereu înapoi cu cisterna plină de apă. Directoarea poruncise ca toţi băieţii din cortul D să aibă apă din belşug.

Stanley făcu cum aşa cum i se spusese şi răscoli cu atenţie pământul scos din groapă de Zero, deşi ştia precis că nu va găsi nimic.

Munca aceasta era mult mai uşoară decât săpatul propriu-zis, iar băiatul avea grijă de fiecare dată să golească roaba foarte departe de locul unde se săpa.

Directoarea tremura de nerăbdare şi-şi tot înfigea furca în movilele de pământ, ori privea în groapă peste umărul băieţilor.

— Foarte bine, lucrezi foarte bine, îi zise ea lui Stanley la un moment dat.

După un timp le porunci să facă schimb, aşa că Stanley, Strâmbul şi Magnet trecură la săpat, iar Zero, Subraţ şi Caracatiţă puneau pământul săpat în roabe.

După prânz, Zero continuă să sape, iar Stanley reveni la postul lui de la împins roaba.

— Nu vă grăbiţi, spunea Directoarea, nu plecăm nicăieri. Trebuie doar să avem grijă să nu ne scape nimic.

Săpară până când fiecare groapă ajunse la vreo trei metri adâncime şi trei metri diametru. Şi totuşi, era mai uşor pentru doi băieţi să sape o groapă de trei metri decât pentru unul singur să sape una de un metru şi jumătate.

— Gata, destul, am terminat pe ziua de azi, spuse Directoarea. Dacă am aşteptat până azi, pot să mai aştept o zi.

Domnul Sir o conduse înapoi la cabana dintre stejari.

— Mă întreb de unde ştie cum ne cheamă, zise Stanley pe când se întorceau la corturi.

— E mereu cu ochii pe noi, îl lămuri Strâmbul. Are camere de luat vederi şi microfoane instalate peste tot: în corturi, în depozit, la duşuri.

— La duşuri? se miră Stanley, întrebându-se dacă nu cumva Strâmbul era puţin paranoic.

— Sunt nişte camere ascunse, cam cât unghia de la degetul tău mic, completă Subraţ.

Lui Stanley nu-i prea venea să creadă. Microfoane, poate, dar camere de luat vederi aşa de mici nu credea că există.

Asta îl lămuri însă de ce Rază-X se purtase aşa de ciudat la micul dejun. Nu voia să fie auzit de Directoare.

Şi mai era un lucru clar: nu săpau deloc la voia întâmplării. Căutau ceva.

Dar orice-ar fi căutat, se afla în cu totul altă parte.

Stanley privi porţiunea de lac unde se afla atunci când dăduse peste tubul auriu şi şi-o însemnă atent în memorie.

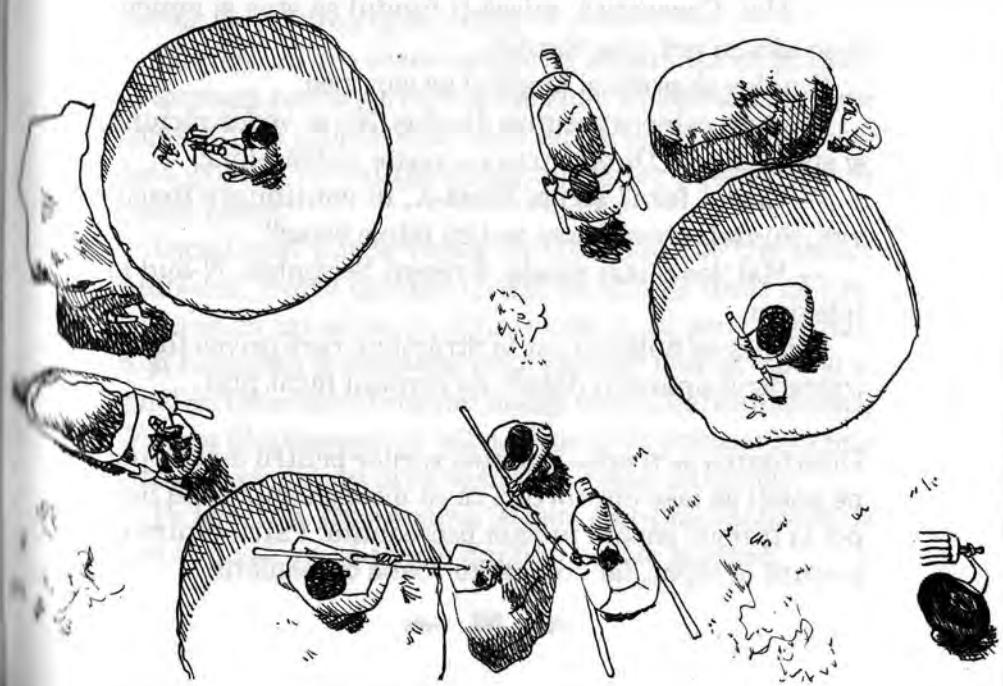

Capitolul 16

Intrând în depozit, Stanley auzi vocea lui Rază-X care acoperea toate celelalte zgomote.

— Asta vă zic, spunea el. Am sau n-am dreptate?

Depozitul era plin de trupuri vlăguite, prăbușite pe canapele desfundate și scaune șubrede. Numai Rază-X era în vervă, odihnit și vioi, râzând și fluturând din mâini în vreme ce povestea.

— Salutare, Omu' Cavernelor, tovarășul meu! strigă el.

Stanley se apropie de el.

— Hei, Caracatiță, mișcă-ți fundul să stea și amicul meu aici cu noi, zise Rază-X.

Stanley se prăbuși lângă el pe canapea.

Căutase camera ascunsă din duș. Nu se vedea niciuna și spera că nici Directoarea nu poate vedea nimic.

— Care-i faza? striga Rază-X, în continuare foarte vioi. Sunteți obosiți, sau ce-i cu fețele astea?

— Hai, las-o mai moale, îl repezi Strâmbul. N-aud la televizor.

Stanley se holbă mirat la Strâmbul, care privea foarte concentrat aparatul defect, cu ecranul făcut praf.

Directoarea se trezise înaintea zorilor pentru a-i aștepta pe băieți să iasă din corturi ca să meargă împreună înapoi la gropile săpate în ziua precedentă. Patru dintre ei trecură la săpat, iar trei cărau roaba cu pământ.

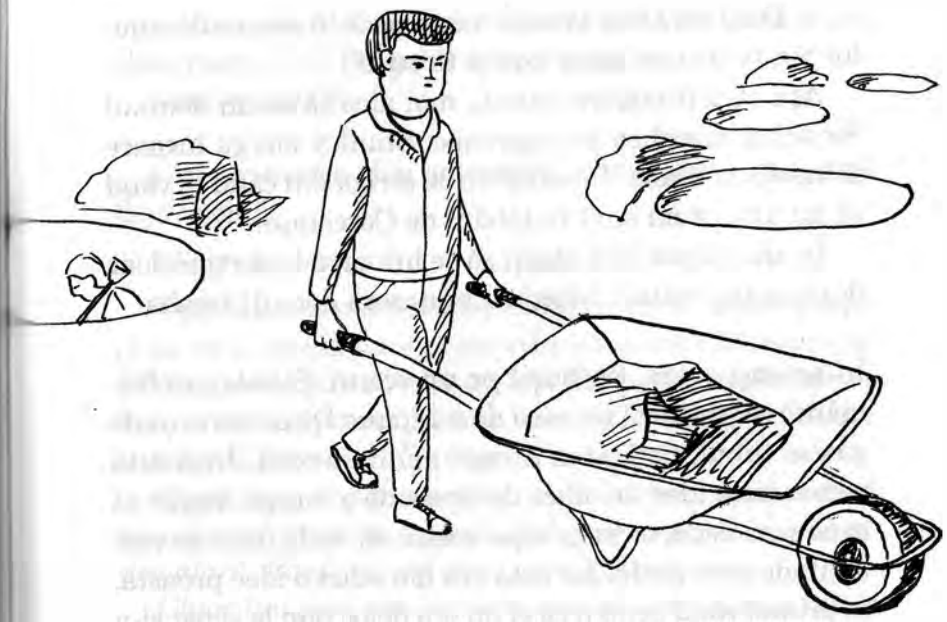

— Mă bucur c-ai venit și tu, Rază-X, zise femeia. Avem nevoie de privirea ta de vultur.

Stanley nu era mare meșter la săpat, așa că fu lăsat să împingă roaba aproape toată ziua. Începuse să arunce pământul în gropile mai vechi din preajmă, având totodată grijă să nu astupe nicidecum groapa reală în care găsise tubul.

Încă-l mai putea vedea cu ochii minții. Un obiect cunoscut, foarte cunoscut, deși nu știa de unde să-l ia. Semăna cu un capac de stilou elegant, cu peniță de aur. K și B puteau fi inițialele unui scriitor faimos. Dar singurii scriitori care-i veneau în cap erau Charles Dickens, William Shakespeare și Mark Twain. Și, oricum, la o privire mai atentă nu prea semăna a capac de stilou.

Pe la prânz, Directoarea își cam pierduse răbdarea. Îi zori la masă, ca să-i vadă din nou pe lac, la săpat.

— Dacă nu-i faci să sape mai repede, îi zise ea domnului Sir, te scot pe lac şi sapi şi tu cu ei!

Aşa că toţi măriră ritmul, mai ales că acum domnul Sir îi supraveghea îndeaproape. Stanley alerga încoace şi încolo cu roaba. Domnul Sir le striga din când în când să nu uite că nu sunt în tabăra de Cercetaşe.

În ziua aceea fură lăsaţi să se întoarcă la corturi doar după ce toţi ceilalţi băieţi terminaseră demult treaba.

În aceeaşi seară, prăbuşit pe un scaun, Stanley se frământa să găsească un mod de a-i spune Directoarei unde găsise tubul, fără să-şi atragă mânia femeii. Însă nu-i venea nicio idee, în afară de aceea de a merge singur să sape mai departe în groapa aceea, să vadă dacă se mai ascunde ceva acolo. Iar asta era din start o idee proastă, în primul rând pentru că el nu era deloc bun la săpat şi-n al doilea rând pentru că n-avea niciun chef acum să sape şi noaptea. Şi, oricum, noaptea lopeţile erau încuiate, probabil fiindcă nimeni n-avea chef să primească o lopată după ceafă în timp ce dormea.

Pendanski îşi făcu atunci apariţia în depozit şi-l strigă:

— Stanley!

— Omu' Cavernelor mă cheamă, răspunse Stanley.

— Ei, eu am aici o scrisoare pentru un băiat numit Stanley Yelnats, zise Pendanski.

Întoarse plicul pe toate feţele.

— Nu, continuă el, nicăieri nu scrie Omu' Cavernelor.

— A, mulţumesc, spuse Stanley luând scrisoarea.

Era de la maică-sa.

— Cine-ţi scrie? se interesă Caracatiţă. *Mămica*?

Stanley vârî scrisoarea în buzunarul de la pantaloni.

— Păi nu ne-o citeşti? zise Subraţ.

— Lasă omul în pace, interveni Rază-X. Dacă n-are chef, n-are chef. Probabil e de la gagică-sa.

Stanley zâmbi.

Citi scrisoarea abia mai târziu, când băieţii plecaseră deja la cină.

Dragă Stanley,

Tare mult m-am bucurat că mi-ai scris. M-am simţit şi eu ca o mamă care-şi permite să-şi trimită copiii în tabără, vara. Ştiu că nu e acelaşi lucru, dar mă bucur că încerci să vezi partea bună a lucrurilor. Cine ştie? Poate te alegi cu ceva bun din această experienţă.

Tatăl tău e de părere că va reuşi foarte curând să facă descoperirea mult aşteptată, însă proprietarul vrea să ne dea afară, fiindcă toată casa pute a picioare.

Chiar îmi pare rău de bătrânica aia care locuia într-o gheată[1]*. Cred că puţea rău la ea în casă!*

Cu dragoste, mama şi tata

— De ce râzi? îl întrebă Zero.

Nu ştia că Zero nu plecase la masă cu ceilalţi, aşa că tresări la auzul vocii lui.

— Nimic, mi-a scris mama ceva.

— Ce zice? vru să ştie Zero.

— Nimic.

— Iartă-mă dacă am fost prea băgăcios.

— Nu-i nimic... chestia e că taică-meu se chinuie de mult să inventeze un sistem prin care să recicleze adidaşii vechi şi tot îi fierbe cu diverse soluţii şi-n casă la noi pute mereu a picioare. Iar mama scrie în scrisoare că-i

[1] Aluzie la o poezie pentru copii foarte cunoscută în Statele Unite: *The Old Lady Who Lived in a Shoe* (n. tr.).

pare rău de bătrâna aia care trăia într-o gheată, fiindcă probabil şi acolo puţea la fel.

Zero îl privi fără să priceapă nimic.

— Nu ştii poezia?

Zero nu-i răspunse.

— Nu ştii poezia cu bătrânica aia care-avea casa într-o gheată?

— Nu, zise Zero.

Stanley era uluit.

— Cum e poezia? întrebă Zero.

— Nu te-ai uitat niciodată la *Strada Sesam*?

Zero continua să aibă aerul că nu pricepe nimic.

Stanley se îndreptă spre cantină. Se simţea ridicol să se apuce să recite poezii pentru copii mici tocmai aici, în Tabăra Lacul Verde.

Capitolul 17

Timp de o săptămână şi jumătate, băieţii din Cortul D săpară numai în jurul gropii unde se presupunea că găsise Rază-X acel tub nenorocit. Lărgiră groapa săpată de Rază-X, apoi pe cele săpate de Subraţ şi Caracatiţă până când, în cea de-a patra zi, cele trei gropi se contopiră într-o unică, imensă fosă.

Zilele treceau, iar Directoarea îşi pierdea răbdarea. Venea dimineaţa târziu şi pleca după-amiaza devreme. Pe băieţi îi punea să muncească până cădeau din picioare.

— Nimic n-aţi făcut de ieri până azi, strigă ea într-o dimineaţă, când ajunse la locul săpăturilor. Ce-aţi săpat aici?

— Nimic, zise Caracatiţă.

Mare greşeală.

Subraţ tocmai se întorcea dintr-o scurtă pauză dictată de nevoi fiziologice.

— Ce onoare că ni te-ai alăturat, spuse femeia batjocoritor. Dar pe unde-ai umblat?

— Am fost..., se bâlbâi băiatul, neştiind ce să spună.

Directoarea îl împunse brusc cu furca, iar el se dezechilibră şi căzu în groapă. Furca îi găurise bluza în trei locuri, unde se vedeau trei mici pete de sânge.

— Prea multă apă le dai băieţilor ăstora, spuse femeia pe un ton rece, întorcându-se spre Pendanski.

Continuară să sape până spre seară, mult după ce toate celelalte grupe terminaseră. Toţi şapte lucrau acum pe fundul gropii. Roabele fuseseră lăsate deoparte.

Stanley îşi înfipse lopata în peretele gropii, scoase pământul de acolo şi tocmai îl arunca peste umăr, când se pomeni izbit puternic în ceafă. Strâmbul îl lovise cu lopata.

Căzu la pământ.

Nu era sigur dacă leşinase sau nu. Când deschise ochii, îl văzu pe Strâmbul aplecat deasupra lui.

— Să ştii că io nu iau pământul ăla; e-al tău.

— Mami, strigă Magnet, Omu' Cavernelor e rănit!

Stanley își pipăi gâtul și simți sângele curgând. Chiar după ureche avea o gaură destul de mare.

Magnet îl ajută să se ridice și să iasă afară din groapă, iar domnul Sir improviză numaidecât un bandaj din pânza unui sac de semințe. Îi astupă rana cât se putea de bine, apoi îl trimise înapoi la muncă cu îndemnul:

— Hai, că n-avem vreme să dormim la umbră!

Strâmbul îl aștepta pe fundul gropii.

— Ia-ți mizeria de-aici, ca să pot să sap mai departe, zise el.

Stanley era amețit. Privi spre locul indicat de Strâmbul și văzu o grămăjoară de pământ. Cu o tresărire, își dădu seama că-i căzuse lui din lopată, atunci când primise lovitura în cap.

Îl adună din nou, iar Strâmbul își înfipse lopata în pământul bătătorit de sub „mizeria" lui Stanley.

CAPITOLUL 18

În dimineața următoare, domnul Sir îi conduse în altă parte a lacului, unde fiecare băiat săpă câte o groapă, așa cum făcuseră și înainte. Stanley era bucuros că scăpaseră de fosa aceea imensă. Măcar știa ce-are de făcut și scăpase și de teroarea prezenței Directoarei și de lopețile celorlalți băieți care l-ar fi putut pocni iarăși în cap.

Înfipse lopata în pământ, apoi se întoarse să-l arunce peste movila care deja se clădea. Se mișca foarte încet, fiindcă simțea cum rana de la cap îi pulsează la fiecare gest brusc.

Locul unde primise lovitura era încă foarte umflat. Nu aveau oglinzi în tabără, dar își imagina că umflătura trebuie să fie cam de mărimea unui ou de găină.

Restul corpului încetase demult să-l mai doară. Avea palmele bătătorite și aspre, iar mușchii i se întăriseră. Deși încă mai termina de săpat ultimul, știa că nu mai are mult până să-l ajungă pe Magnet. Stanley scuipa acum în groapa săpată de el la circa o jumătate de oră după ce Magnet făcuse același lucru cu propria lui groapă.

Își făcu duș, puse hainele murdare în raft și scoase cutia cu hârtie și creioane. De-acum se învățase să scrie în cort, pentru ca băieții să nu-l mai ia peste picior mereu fiindcă-i scria mămicii.

Dragă mamă şi tată,

E greu în tabără, dar e interesant. Am alergat în curse cu obstacole şi înotăm tot mai departe, pe lac. Mâine vom învăţa...

Se opri din scris atunci când Zero apăru în uşa cortului, apoi îşi continuă scrisoarea. Nu-i păsa de părerea lui Zero. Oricum Zero era un nimeni.

...să ne căţărăm pe stânci, ceea ce pare periculos, dar nu este.

Zero privea acum peste umărul lui. Stanley se întoarse, enervat:

— Te rog să nu mai citeşti ce scriu, OK?

Zero nu răspunse.

O să am grijă. Nu e chiar o tabără cu jocuri şi distracţie, dar cred că îmi prieşte. Aici se clădeşte caracterul. Ceilalţi băieţi...

— Nu ştiu cum se face, zise Zero.

— Ce?

— Mă înveţi?

— Să ce? Să te caţeri pe stânci?

Zero îl fixa cu privirea.

— Ce vrei? zise Stanley.

Îi era cald, era mort de oboseală şi-l dureau oasele.

— Vreau să ştiu şi eu să scriu şi să citesc, spuse Zero.

Stanley emise un hohot de râs, dar nu râdea de vorbele colegului său, ci era mai mult o reacţie de surpriză. Şi el care crezuse că Zero citea peste umărul lui!

— Îmi pare rău, zise el, dar nu ştiu cum să te învăţ.

După o zi întreagă de săpat, numai de făcut lecţii cu Zero nu-i ardea. Era necesar să-şi conserve energia pentru oamenii care chiar contau.

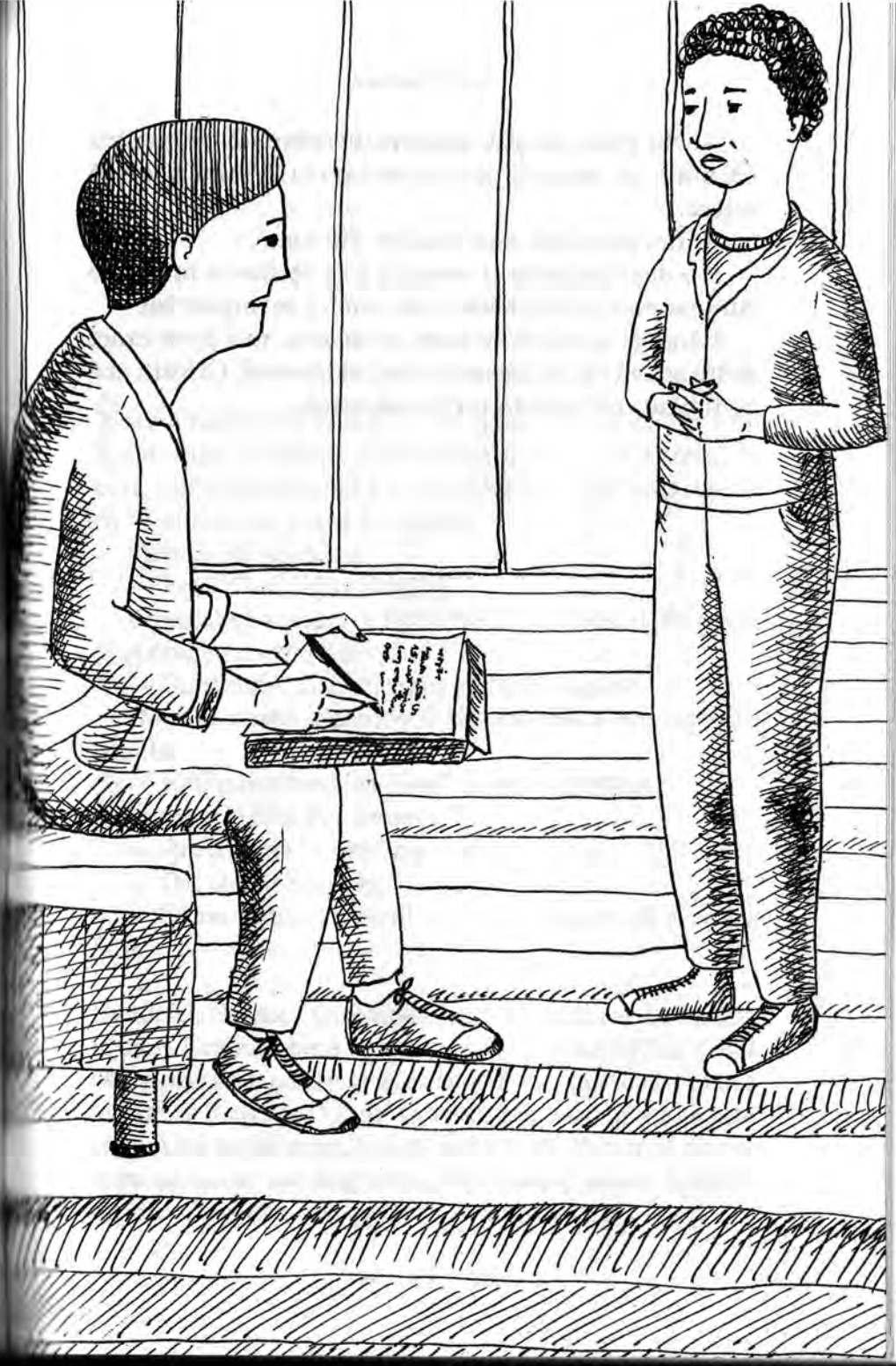

— Nu vreau să știu să scriu, continuă Zero, pentru că n-am pe nimeni căruia să-i scriu. Vreau doar să citesc.

— Îmi pare rău, zise Stanley din nou.

Nu doar palmele și mușchii i se oțeliseră în aceste luni petrecute în tabără, ci și inima i se împietrise.

Când își termină de scris scrisoarea, mai avea exact atâta salivă cât să lipească plicul și timbrul. Oricâtă apă ar fi băut, niciodată nu-i trecea setea.

CAPITOLUL 19

Într-o noapte fu trezit de un zgomot neobișnuit. Prima dată se sperie, crezând că intrase un animal în cort, dar când mintea i se mai limpezi, își dădu seama că se auzea din patul de alături.

Caracatiță plângea.

— Ești bine? șopti Stanley.

Caracatiță tresări și întoarse capul spre el. Suspina și-și trăgea mereu nasul.

— Sunt bine, murmură el printre suspine.

De dimineață, Stanley îl întrebă dacă era totul în regulă.

— Ești cumva maică-mea? îl repezi celălalt.

Stanley ridică din umeri.

— Am alergie la praf, s-a-nțeles?

— Da, spuse Stanley.

— Să nu te pună dracu' să deschizi gura, că-ți sparg fața.

De altfel, Stanley deschidea gura tot mai rar în ultima vreme. Era mai bine să nu le vorbească băieților, decât să-i prindă pe picior greșit. Deși făcea parte din gașca lor, iar ei îl strigau Omu' Cavernelor, îi era greu să uite că noii lui amici erau, totuși, infractori. Niciunul dintre ei nu ajunsese aici degeaba. După cum îi plăcea domnului Sir să repete, aici nu erau la Cercetașe.

Stanley era bucuros că nu existau conflicte rasiale. Rază-X, Subraţ şi Zero erau negri. El cu Strâmbul şi Caracatiţă erau albi. Magnet era de origine hispano-americană. Însă acolo, pe lac, toţi aveau culoarea prafului maroniu-roşcat, care-i acoperea din cap până-n picioare.

Privi afară din groapă. Se vedea norul care anunţa sosirea camionului cu apă. Încă mai avea bidonul plin pe sfert, aşa ca îl dădu pe gât la iuţeală şi se aşeză la coadă, la locul său obişnuit, între Magnet şi Zero. Aerul era îmbâcsit de praf, căldură şi gaze de eşapament.

Domnul Sir le umplu bidoanele.

Camionul plecă, iar Stanley era deja înapoi în groapă, când îl auzi pe Magnet strigând:

— Hei, cine vrea seminţe?

Stătea pe marginea gropii cu un sac de seminţe de floarea-soarelui în mână, înfulecând din ele cu pumnul, fără să scuipe cojile.

— Dă-mi şi mie, zise Rază-X.

Sacul părea pe jumătate plin, iar Magnet îl răsuci bine la gură înainte de a-l arunca.

— Cum naiba le-ai şutit fără să te vadă domnul Sir? se minună Subraţ.

— Nu mă pot abţine, râse Magnet, ridicându-şi mâinile în aer şi mişcând din degete ca un păianjen. Degetele mele sunt ca magnetul!

Sacul trecu de la Rază-X la Subraţ, care i-l pasă apoi lui Caracatiţă.

— Ce bine e să mai mănânci şi altceva decât nenorocitele alea de conserve, zise Subraţ.

Caracatiţă aruncă sacul spre Strâmbul.

Stanley era conştient că aveau să i-l arunce şi lui, însă n-avea chef să-l ia. Din clipa în care îl auzise pe Magnet

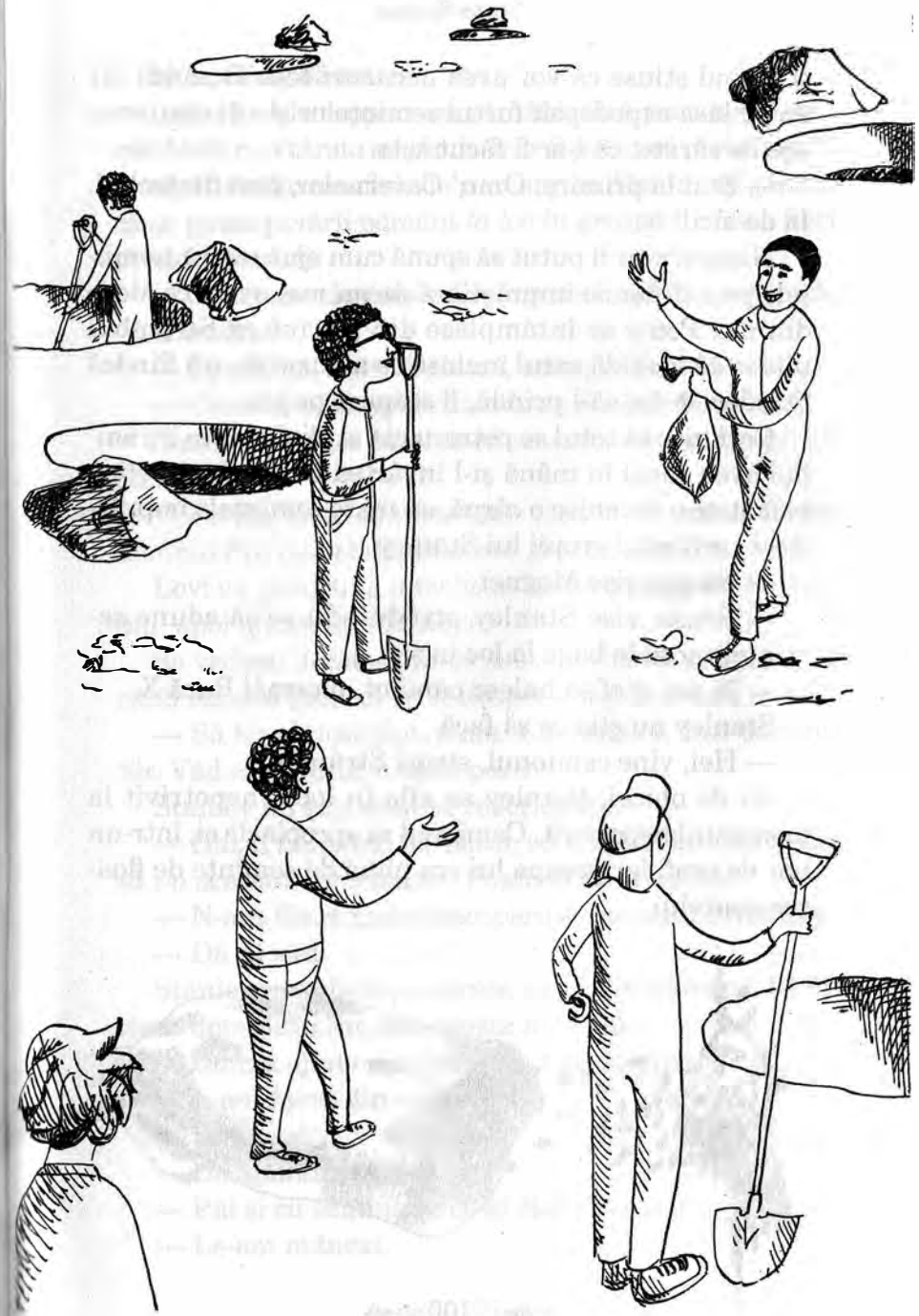

strigând ştiuse că vor avea necazuri toţi. Domnul Sir nu va lăsa nepedepsit furtul seminţelor şi, oricum, erau aşa de sărate, că i-ar fi făcut sete.

— Stai la primire, Omu' Cavernelor, ţipă Strâmbul. Ia de aici!

Nimeni n-ar fi putut să spună cum ajunseseră seminţele pe jos, dar se împrăştiară de nu mai aveai ce alege din ele. Poate se întâmplase din pricină că Strâmbul uitase să închidă sacul înainte de a-l azvârli, ori fiindcă Stanley, în loc să-l prindă, îl scăpase pe jos.

Cert este că totul se petrecu cât ai clipi. Acum Strâmbul avea sacul în mână şi-l învârtea în aer, iar în clipa următoare devenise o cârpă, cu toate seminţele împrăştiate pe fundul gropii lui Stanley.

— Naşpa, zise Magnet.

— Scuze, zise Stanley, străduindu-se să adune seminţele şi să le bage la loc în sac.

— N-am chef să halesc pământ, mormăi Rază-X.

Stanley nu ştia ce să facă.

— Hei, vine camionul, strigă Strâmbul.

Ca de obicei, Stanley se afla în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Camionul se apropia de ei, într-un nor de praf, iar groapa lui era plină de seminţe de floarea-soarelui.

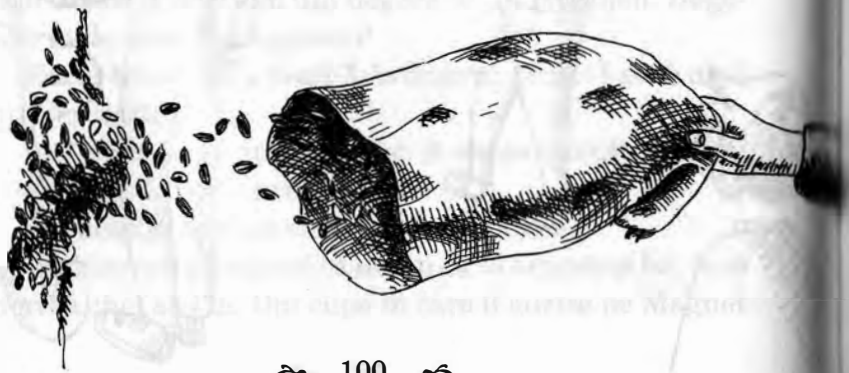

Mda, ca de obicei.

Încercă să le acopere cu pământ, fără prea mare succes. Mult mai târziu se gândi că ar fi putut să răstoarne în groapă una din movilele de pe margine. Dar însuşi gândul că ar putea azvârli pământ *la loc în groapă* îi dădea fiori pe şira spinării.

— Salutare, domnule Sir, spuse Rază-X, ce repede v-aţi întors.

— Parcă nici n-aţi fi plecat, adăugă Subraţ.

— Cum trece timpul câteodată, filosofă Magnet.

Stanley tot mai încerca să acopere fundul gropii cu pământ.

— Fetele mele se distrează aici, la Cercetaşe? zise domnul Sir, inspectând fiecare groapă în parte.

Lovi cu piciorul o movilă de lângă groapa lui Strâmbul, apoi ajunse la Stanley.

Se vedeau două seminţe neacoperite de pământ, iar când băiatul încercă să le acopere, ieşi la iveală sacul.

— Să fiu al dracului, Omu' Cavernelor, zise domnul Sir. Văd că ai făcut o descoperire!

Stanley nu ştia cum să reacţioneze.

— Hai, îl îndemnă bărbatul, scoate-o la lumină şi hai să i-o arătăm Directoarei. Poate-ţi dă zi liberă.

— N-am făcut nicio descoperire, murmură Stanley.

— Dă să văd.

Stanley se aplecă şi extrase sacul din pământ. I-l întinse domnului Sir, dar acesta nu-l luă.

— Cum a ajuns sacul meu la tine în groapă?

— L-am furat din camion.

— Ei, nu zău?

— Da, domnule Sir.

— Păi şi cu seminţele ce-ai făcut?

— Le-am mâncat.

— Tu singur?

— Da, domnule Sir.

— Băi, Omu' Cavernelor, nouă de ce nu ne-ai dat? strigă furios Subraţ.

— Ce naşpa eşti, zise Razăr-X.

— Credeam că eşti tovarăşul nostru, interveni Magnet.

Domnul Sir privi în jur la chipurile băieţilor, apoi îl cercetă atent pe Stanley.

— Hai să vedem ce zice Directoarea, spuse el.

Stanley apucă sacul gol şi se sui în camion alături de domnul Sir.

Era bine acolo, la adăpost de soarele nemilos. Cele mai simple lucruri ajunseseră să i se pară adevărate minuni, dar treptat se obişnuise şi cu asta. I se părea grozav, de pildă, să stea jos pe un scaun moale. Şi, pe când camionul se hurduca prin arşiţa deşertului, se simţea recunoscător pentru senzaţia de răcoare pe care i-o dădea aerul care intra prin ferestrele deschise, mângâindu-i pielea arsă de soare şi transpirată.

CAPITOLUL 20

Era răcoare acolo, la umbra celor doi stejari. Stanley se întrebă dacă nu cumva condamnaţii la moarte se simt tot aşa de recunoscători pentru fiecare fărâmă de confort atunci când sunt conduşi spre scaunul electric.

Ocoliră câteva gropi ca să ajungă la intrarea în cabană. Stanley nu se aştepta să fie atât de multe gropi în jurul casei Directoarei. S-ar fi aşteptat ca femeia să nu-i lase să sape aşa de aproape de locuinţa ei, însă erau gropi chiar şi sub zidul cabanei – gropi de diferite forme şi mărimi, unele unite între ele.

Stanley încă mai ţinea în mână sacul gol atunci când domnul Sir bătu la uşă.

— Da, zise Directoarea, apărând în cadrul uşii.

— Avem o problemă pe lac, zise domnul Sir. Omu' Cavernelor are ceva să vă spună.

Femeia îl fixă cu privirea pe domnul Sir preţ de o clipă, apoi ochii ei se aţintiră asupra lui Stanley. Băiatul era îngrozit.

— Păi haideţi înăuntru, spuse ea într-un târziu. Iese toată răcoarea.

Cabana era dotată cu aer condiţionat şi avea un televizor care chiar mergea. Directoarea îl opri din telecomandă, apoi se aşeză pe un şezlong de pânză. Era desculţă şi purta pantaloni scurţi. Picioarele îi erau la fel de pistruiate ca şi braţele.

— Deci, care-i povestea?

— Am furat din camionul domnului Sir un sac de semințe, atunci când a venit să ne umple bidoanele, spuse Stanley tremurând.

— Aha, făcu ea. De-asta l-ai adus aici? îl întrebă pe domnul Sir.

— Cred că minte. Era un sac de zece kilograme și sunt sigur că altcineva l-a furat, nu el. Pariez că-l acoperă pe Rază-X sau naiba știe pe cine. Zice că l-a mâncat singur pe tot, un sac așa de mare, spuse bărbatul întinzându-i sacul gol.

— Aha, făcu ea din nou.

— Sacul nu era plin, spuse Stanley. Am și vărsat mult din el. Puteți să verificați: pe fundul gropii mele sunt numai semințe.

— Omu' Cavernelor, vezi în camera de-alături dacă găsești o cutie pictată cu floricele. Ad-o încoace, zise ea, indicându-i o ușă.

Stanley privi spre ușă, apoi se uită la Directoare și din nou la ușă. Se îndreptă încet spre ea.

Era un fel de debara, unde se mai aflau o chiuvetă și o oglindă. Chiar lângă chiuvetă văzu cutia, care avea trandafiri roz pictați pe capac.

Îi înmână cutia femeii, iar ea o așeză pe masă și-o deschise trăgând un zăvor.

Era o trusă de farduri, cam la fel cum avea și mama lui Stanley. Înăuntru se puteau vedea câteva sticluțe de ojă, acetonă, tuburi de ruj și alte cutiuțe și borcănașe.

Directoarea scoase de acolo o sticluță de ojă roșu-închis.

— Vezi sticluța asta, Omu' Cavernelor?

Băiatul aprobă din cap.

— E oja mea specială. Vezi ce culoare deosebită are? Oja asta nu se cumpără din magazin, eu mi-o fac singură.

Stanley nu înțelegea ce-i venise femeii să se laude cu oja ei și oricum se întreba ce rost are să te mai dai cu ruj sau cu ojă în pustietatea aceea.

— Vrei să știi care e ingredientul meu secret?

Băiatul ridică din umeri.

Femeia deschise sticluța și începu să-și picteze tacticoasă unghiile de la mâna stângă.

— E făcută cu venin de șarpe cu clopoței, spuse ea, și devine inofensivă atunci când se usucă.

Isprăvi cu mâna stângă și trecu apoi la dreapta, continuând să vorbească:

— Numai când e proaspătă e periculoasă.

Termină și cu mâna dreaptă, apoi se ridică și-l mângâie pe Stanley pe față. Băiatul se înfioră când degetele ei îi atinseră suav obrazul.

Unghia degetului ei mic nu-i atinse decât în trecere rana din spatele urechii, însă Stanley simți că tot capul îi ia foc și sări înapoi, înnebunit de durere.

Directoarea se întoarse spre domnul Sir, care se aşezase în faţa şemineului.

— Aşadar, crezi că ţi-a furat sacul de seminţe?

— Nu. Aşa spune el, dar eu cred că au fost...

O singură mişcare rapidă şi unghiile ei îi traseră trei dâre sângerii pe obraz.

Domnul Sir se holbă, înfricoşat. Stanley nu ştia dacă urmele erau de la oja ei, sau chiar îl zgâriase până la sânge.

Numaidecât veninul pătrunse în pielea bărbatului, iar acesta urlă şi-şi apucă faţa în mâini. Căzu de pe fotoliu direct pe covor, unde continuă să se tăvălească de durere.

Directoarea spuse, cu voce joasă:

— Puţin îmi pasă mie de seminţele dumitale.

Domnul Sir icni.

— Dacă vrei să ştii, continuă ea, cred că era mai bine să fumezi în continuare.

Preţ de o clipă, durerea bărbatului păru să fi cedat. Respiră adânc de câteva ori, apoi tot trupul i se scutură într-un spasm îngrozitor, iar el urlă şi mai tare decât prima oară.

Directoarea se întoarse spre Stanley şi-i spuse:

— Poţi să te duci înapoi la săpat.

Ar fi plecat bucuros, dar trebuia să treacă peste domnul Sir, care era încă prăvălit la pământ. Stanley privi cum muşchii feţei i se zvârcoleau în cele mai ciudate chipuri. Era în agonie.

— O să..., şopti el, încercând să sară peste trupul chinuit, cu mare băgare de seamă.

— Poftim? zise Directoarea.

Dar Stanley era prea îngrozit ca să mai spună ceva.

— Nu, n-o să moară, răspunse femeia întrebării lui nerostite şi adăugă: din păcate pentru tine.

Capitolul 21

Groapa lui era la mare distanţă şi, prin norii de praf de pe lac, Stanley îi văzu pe băieţi săpând neobosiţi în arşiţa îngrozitoare. Grupul D era cel mai departe, iar băiatul ştia că va trebui să rămână pe lac încă multă vreme după ce toţi vor fi terminat. Nu-şi dorea decât să termine de săpat înainte ca domnul Sir să-şi revină. Nu avea chef să dea nas în nas cu el acolo, singuri pe lac.

Nu va muri, spusese Directoarea. *Din păcate pentru tine.*

Traversând întinderea pustie, Stanley îşi aminti de străbunicul lui – nu de hoţul de porci, ci de fiul acestuia, acela care fusese jefuit de Kate Barlow, zisă şi Sărutul Morţii. Încercă să-şi imagineze ce-a simţit el când Kate l-a lăsat fără un sfanţ în mijlocul deşertului. Probabil s-a simţit cam la fel cum se simţea acum strănepotul lui. Kate Barlow îl lăsase pe acel Stanley de odinioară la mila deşertului şi-a arşiţei. Directoarea îl lăsase pe Stanley cel de-acum la mila domnului Sir.

Străbunicul lui reuşise cumva să supravieţuiască vreme de şaptesprezece zile în deşert înainte de a fi găsit şi salvat de un grup de vânători de şerpi. Când l-au găsit, avea minţile rătăcite.

La întrebarea cum de-a reuşit să rămână în viaţă, le răspunsese c-a găsit scăpare „pe degetul lui Dumnezeu".

După ce zăcuse în spital mai bine de o lună, se căsătorise cu una dintre infirmiere. Nimeni nu reuşise vreodată să afle ce era „degetul lui Dumnezeu" – nici măcar el nu mai ştia ce voise să spună cu asta.

Stanley auzi deodată un fâşâit şi se opri cu un picior în aer. Un şarpe cu clopoţei se încolăcise lângă glezna lui. Clinchetul răsuna dinspre coada pe care şi-o purta foarte băţoasă.

Stanley puse piciorul jos, apoi o rupse la goană.

Şarpele cu clopoţei nu putea să fugă după el, dar continuă să-şi zăngăne clopoţeii pentru a-l avertiza de primejdie.

— Mersi pentru avertizare, gâfâi Stanley, simţind cum îi bubuie inima în piept.

Şerpii cu clopoţei ar fi de zece ori mai periculoşi dacă n-ar avea clopoţei.

— Hei, Omu' Cavernelor, n-ai murit, fură cuvintele cu care îl întâmpină Subraţ.

— Ce-a zis Directoarea? se interesă Rază-X.

— Ce i-ai zis? sări Magnet.

— I-am zis că am furat seminţele, spuse Stanley.

— Foarte bine, aprobă Magnet.

— Şi ce-a făcut? întrebă Strâmbul.

— Nimic, răspunse Stanley ridicând din umeri. S-a ofticat că domnul Sir a deranjat-o degeaba.

N-avea chef să le povestească nimic. Dacă nu le povestea, se putea preface că nici nu s-a întâmplat.

Se îndreptă spre groapa lui şi fu surprins s-o găsească aproape terminată. Se holbă la ea, uluit. Cum era posibil?

Deodată îl lovi înţelesul acestui cadou şi chipul i se destinse într-un zâmbet larg. Băieţii îl ajutaseră la săpat pentru a-i mulţumi că îşi asumase singur vina pentru furtul seminţelor. Asta trebuia să fie!

— Vă mulţumesc, spuse el.

— Nu te uita la mine, zise Rază-X.

Stanley îşi plimbă privirea de la unul la altul – se aflau acolo Subraţ, Magnet, Strâmbul şi Caracatiţă, dar toţi priveau fix în pământ. Era din nou nedumerit.

Aşa că nu-i mai rămase decât să-şi întoarcă privirea spre Zero, care săpa mai încolo, fără să-l bage în seamă. Groapa lui Zero era mult mai mică decât toate celelalte.

Capitolul 22

În ziua aceea Stanley termină primul. Scuipă în groapă, apoi se duse la duș și se schimbă în hainele curate, care nu mai erau așa de curate, ci începuseră deja să miroasă urât, deoarece trecuseră trei zile de la ultima spălare. Mâine avea să le ia la lucru, apoi avea să primească un schimb nou și curat.

Nu pricepea ce-i venise lui Zero să sape în locul lui, când el n-avusese niciun amestec în treaba cu semințele.

— Îi place să sape, frate, își dăduse Subraț cu părerea.

— E ca o cârtiță, cred că e-n stare să și mănânce pământ, fusese de părere Strâmbul.

— Cârtițele nu mănâncă pământ, numai viermii fac asta, precizase Rază-X.

— Hei, Zero, strigase Stanley, ești vierme sau cârtiță?

Dar nu primise niciun răspuns.

Nici măcar nu-i mulțumise pentru ajutor. De aceea ședea acum pe pat, așteptându-l să vină de la dușuri.

— Mersi, strigă el de cum îi văzu capul apărând în ușa cortului.

Zero îi aruncă o privire, apoi se îndreptă spre dulapul cu rafturi, unde-și depozită hainele de lucru și prosopul.

— De ce m-ai ajutat? întrebă Stanley.

— N-ai furat tu semințele alea, răspunse Zero întorcându-se spre el.

— Nici tu, spuse Stanley.

Zero îl privea fix, așa de fix, încât ochii păreau aproape gata să-i iasă din orbite. Stanley avea impresia că-l scanează cu privirea.

— Nici adidașii nu i-ai furat tu, zise puștiul.

Stanley tăcu.

Dacă cineva avea raze X în ochi, acesta era Zero, își spuse el privind în urma băiatului care părăsea cortul.

— Așteaptă, strigă deodată, alergând să-l ajungă.

Zero se opri numaidecât, iar Stanley aproape că se izbi de el.

— Dacă vrei, te învăț să citești, spuse el. Habar n-am să învăț oamenii să citească, dar adevărul e că nu mă simt așa de obosit azi, fiindcă am săpat mult mai puțin ca-n alte zile.

Pe chipul lui Zero se zugrăvi un zâmbet uriaș.

Se întoarseră în cort, unde știau că nu vor fi deranjați, iar Stanley scoase cutia cu rechizite și un pix. Se așezară amândoi pe pământ.

— Alfabetul îl știi? întrebă Stanley.

I se păru că citește o expresie de mânie pe fața puștiului, dar îi trecu repede.

— Cred că știu ceva, răspunse Zero. A, B, C, D.

— Mai departe, spuse Stanley.

— E, zise Zero privind spre tavan.

— F, continuă Stanley.

— G, zise Zero expirând zgomotos. H... I..., K..., P...

— H, I, J, K, L, îl corectă Stanley.

— Da, așa este. L-am mai auzit, dar niciodată nu țin minte în ce ordine se spune.

— E-n regulă, spuse Stanley. Fii atent la mine: ți-l spun pe tot, de la cap la coadă, ca să-ți aduci aminte. Pe urmă îl zici tu.

Stanley îi recită întregul alfabet, iar Zero îl repetă și el, fără să se încurce deloc.

Era grozav, mai ales că puștiul habar n-avea ce-i aia *Strada Sesam*!

— Ei, l-am mai auzit pe undeva, spuse Zero vrând să pară indiferent, dar cu un zâmbet imens pe față.

Pasul următor fu mai complicat, fiindcă Stanley nu știa cum să-l ajute să recunoască și să deosebească literele. Îi dădu o foaie de hârtie și-și luă și el una.

— Hai să începem cu litera A, zise.

Scrise pe foaia lui un A mare de tipar, iar Zero scrise și el A pe foaie. Era greu, căci foaia nu era deloc liniată, dar Zero se descurcă de minune. Doar că scria cam mare, așa că Stanley îi spuse să scrie mai mic, ca să le încapă toate literele, altfel rămân fără hârtie. Zero făcu alături un A mai mic.

— Fiecare literă se scrie în două feluri, zise Stanley realizând deodată la ce se înhămase. Ăsta e A mare de tipar, dar de obicei în cuvinte o să scrii a mic. Nu scriem cu literă mare decât la început de propoziție sau când scriem substantive proprii, cum ar fi numele.

Zero dădu din cap că a înțeles, deși Stanley știa că n-are ce să înțeleagă.

Scrise un a mic și i-l dădu colegului său să-l copieze.

— Deci avem cincizeci și două, spuse Zero.

Stanley habar n-avea despre ce vorbește.

— Adică nu sunt douăzeci și șase de litere, ci, de fapt, sunt cincizeci și două.

— Așa este, zise Stanley surprins. De unde ți-ai dat seama?

Zero nu spuse nimic.

— Le-ai adunat? Știi să socotești?

Zero nu spuse nimic.

— Zero, le-ai înmulţit?

Zero tăcea.

— Atâtea sunt, declară el, în cele din urmă, îmbufnat.

Stanley ridică din umeri. Habar n-avea de unde ştia Zero că alfabetul are douăzeci şi şase de litere. Doar dacă nu cumva le numărase în timp ce le recita.

Îl puse pe băiat să mai scrie un rând de A mare şi a mic, apoi trecură la litera B, iar Stanley îşi dădu seama că avea să le ia ceva timp învăţarea întregului alfabet.

— Învaţă-mă zece litere pe zi, propuse Zero, cinci mari şi cinci mici. După cinci zile o să le ştiu pe toate, doar că în ultima zi trebuie să mă înveţi douăşpe: şase mari şi şase mici.

Din nou Stanley îl privi perplex, nevenindu-i să creadă că Zero putea face astfel de calcule în minte.

Dar Zero interpretă în alt fel figura lui, pentru că se grăbi să adauge:

— Zi de zi o să sap la groapa ta timp de o oră – apoi tu faci cu mine o oră de citire. Sap repede, aşa că o să terminăm amândoi treaba pe lac cam în acelaşi timp, ca să nu trebuiască să ne-aşteptăm unul pe altul.

— OK, încuviinţă Stanley.

În vreme ce Zero scria litera B, Stanley îl întrebă din nou de unde ştia că le vor trebui cinci zile: socotise? Ştia să adune sau să înmulţească?

— Atâtea ne trebuie, răspundea Zero, încăpăţânat.

— Mi se pare că te pricepi la matematică, îi spuse Stanley.

— Nu sunt prost, zise Zero. Ştiu că toţi mă cred un prost, dar îmi convine, fiindcă astfel nu am nevoie să le răspund la întrebări.

În noaptea aceea, întins în pat, Stanley suci pe toate părţile în minte învoiala pe care o făcuse cu Zero. Era

bucuros c-o să aibă mai puţin de săpat, dar ştia că pe Rază-X treaba asta o să-l deranjeze. Oare trebuia să-i ceară lui Zero să sape şi o parte din groapa lui, ca să nu comenteze? Dar de ce? *Eu sunt profesorul lui Zero, iar el mă ajută la săpat ca să am energie să-l învăţ literele. Eu mi-am asumat răspunderea pentru furtul seminţelor. Pe mine e furios domnul Sir...*

Prin cap îi treceau acum imagini din casa Directoarei: unghiile ei roşii, trupul cuprins de convulsii al domnului Sir, cutia cu flori...

Deschise brusc ochii.

Ştia unde mai văzuse acel tub auriu.

Îl avea mama lui în baie, iar acum îl avea şi Directoarea în trusa ei de farduri. Era un capac de ruj!

K B!

K B!

Tresări de uimire.

Buzele lui şopteau Kate Barlow, în vreme ce mintea lui se întreba dacă acele obiecte chiar aparţinuseră acelei temute căpetenii de tâlhari de-acum o sută de ani.

Capitolul 23

Cu o sută zece ani în urmă, Lacul Verde era cel mai întins lac din statul Texas. Apele lui de culoarea smaraldului luceau în bătaia soarelui, iar primăvara, când înfloreau piersicii de pe mal, era de-o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia; o adevărată simfonie în roz pal şi alb!

În fiecare an, de 4 Iulie, se organiza o serbare câmpenească, când toată suflarea se strângea pe malul lacului la joc, înot şi voie bună. Tot atunci se decernau şi premiile pentru cea mai bună plăcintă cu piersici şi cel mai gustos gem de piersici.

Domnişoara Katherine Barlow primea în fiecare an un premiu special pentru compotul ei de piersici cu mirodenii, compot pe care numai ea ştia să-l facă, după o reţetă secretă.

În fiecare vară culegea găleţi întregi de piersici pe care le macera într-un sirop de apă cu scorţişoară, cuişoare, nucşoară şi alte mirodenii doar de ea ştiute. Piersicile rezistau astfel conservate întreaga iarnă şi probabil ar fi ţinut şi mai mult, doar că nimeni nu apucase să se convingă de asta, pentru că borcanele de compot se isprăveau numaidecât.

Se spunea despre Lacul Verde că era „raiul pe pământ", iar piersicile domnişoarei Katherine erau numite „ambrozie îngerească".

Katherine Barlow era învăţătoare, iar şcoala ei era o cămăruţă unde se adunau toţi copiii din sat. Clădirea şcolii era veche şi dărăpănată: streaşina curgea, ferestrele nu se deschideau, iar uşa sărise demult din balamale.

Însă domnişoara Katherine era o învăţătoare minunată, plină de viaţă, foarte deşteaptă şi tare iubită de copii.

Ţinea şi cursuri serale, pentru adulţii din sat, care o iubeau la fel de mult ca şi copiii.

Era deosebit de frumoasă, de aceea avea mereu la lecţie şi tineri care veneau mai mult ca s-o privească, decât ca să înveţe.

Chiar dacă se alegeau doar cu învăţătura.

Charles Walker era unul dintre tinerii aceştia. I se mai spunea şi „Păstrăvul", fiindcă picioarele lui miroseau a peşte stricat, dar asta nu neapărat din vina lui, ci fiindcă suferea de o ciupercă a piciorului – aceeaşi care peste o sută şi ceva de ani îl va necăji şi pe marele jucător de baseball Clyde Livingston. Clyde însă o ţinea sub control spălându-se în fiecare zi.

— Eu fac baie în fiecare duminică dimineața, se lăuda Păstrăvul cui voia să-l asculte, fie că am nevoie, fie că nu!

Aproape toată lumea din sat se aștepta ca domnișoara Barlow să se mărite cu Păstrăvul, care era fiul celui mai bogat om din regiune. Tatăl lui stăpânea toate livezile de piersici și tot pământul din partea de est a lacului.

Păstrăvul era și el prezent la școala serală, dar nu era atent la lecție niciodată. Vorbea în ore și se purta urât cu colegii. Era gălăgios și prostănac.

Pe domnișoara Katherine nu o deranjau oamenii fără educație – în satul acela oricum cei mai mulți localnici erau oameni simpli, fără carte, despre care știa și ea foarte bine că munceau la câmp și se ocupau de ferme și nu aveau vreme să meargă la școală. Mereu se bucura când îi vedea la seral, setoși de învățătură.

Cu Păstrăvul, însă, lucrurile stăteau altfel. El nu voia să învețe – ba chiar se împăuna cu ignoranța lui.

— Ce-ai zice să ieșim la o plimbare cu barca sâmbăta asta? o întrebă el pe Katherine într-o seară, după ore, neuitând să precizeze că are o barcă nouă.

— Mulțumesc, nu pot, răspunse fata.

— Am o barcă nouă-nouță, care n-are nevoie de vâsle, spuse el, mândru peste poate.

— Da, știu, răspunse domnișoara Katherine foarte liniștită.

De altfel toată lumea știa că familia Walker are o ambarcațiune nouă, fiindcă făcea o gălăgie îngrozitoare și polua lacul cu fumul ei negru.

Dar Păstrăvul nu era capabil să accepte un refuz. Aproape că nu-i venea să creadă că domnișoara Katherine avusese curajul să-i spună nu! De aceea reacția lui fu să o împungă cu degetul și să strige:

— Nimeni nu-i spune „nu“ lui Charles Walker!

— Cred că eu tocmai am făcut-o, răspunse liniștită Katherine Barlow.

Capitolul 24

Moţăitul lui Stanley, care-şi aştepta rândul la micul dejun, fu întrerupt de apariţia domnului Sir. Partea stângă a feţei bărbatului era îngrozitor de umflată şi i se vedeau clar cele trei zgârieturi roşii de pe obraz, lăsate de unghiile Directoarei.

Toţi băieţii îl văzuseră, dar nimeni nu comentă nimic, fiindcă tuturor le era teamă. Stanley îşi luă cutia de suc şi o lingură de plastic de la bufet. Privea fix în pământ, însă cu coada ochiului îl urmărea pe domnul Sir, care tocmai îşi trântise în farfurie o pastă care părea a fi fiertură de ovăz.

Bărbatul se aşeză la o masă şi-n urma lui răsună vocea unui băiat dintr-un alt cort:

— Hei, ce-ai păţit la faţă?

Aceste cuvinte avură efectul unei explozii.

Când Stanley ridică privirea, domnul Sir aproape că-l înfundase pe băiatul acela cu faţa în cerealele fierbinţi, urlând:

— Care-i problema cu faţa mea?

Copilul încercă să spună ceva, dar nu reuşi decât să tuşească, fiindcă domnul Sir avea mâna înfiptă în beregata lui.

— E vreo problemă cu faţa mea? urlă bărbatul privind în jur, parcă nebăgând de seamă că băiatul acela se sufoca.

Nu-i răspunse nimeni.

Domnul Sir îi dădu drumul băiatului, iar acesta se lovi cu capul de masă în cădere.

În picioare, deasupra copilului căzut, domnul Sir urlă din nou:

— Cum ţi se pare faţa mea?

Băiatul se înecase cu salivă şi, tuşind, bâigui:

— Arată bine.

— Sunt chipeş, nu crezi?

— Ba da, domnule Sir!

Când ajunseră pe lac, băieţii se repeziră să-l întrebe pe Stanley ce-a păţit domnul Sir, dar el se mulţumi să ridice din umeri, fără a se opri din săpat. Încă mai credea că lucrurile nu există atunci când nu vorbeşti despre ele.

Săpa în duşmănie, fără să-şi mai conserve energia, dorindu-şi doar să termine cât mai curând cu gropile astea, cu munca pe lac, să scape de domnul Sir. Acum că ştia că avea un ajutor, săpatul parcă mergea mai bine.

— Îmi spui când să trec să te înlocuiesc, îi şoptise Zero.

În prima tură, camionul de apă era condus de Pendanski, dar a doua oară la volan era domnul Sir.

— Mulţumesc, domnule Sir, fu tot ce se auzea pe când acesta le umplea bidoanele.

Băieţii evitau să privească spre chipul lui desfigurat.

Aşteptând să-i vină rândul, Stanley îşi cercetă cerul gurii cu limba, plimbându-şi-o apoi şi prin partea interioară a obrajilor. Avea gura uscată şi crăpată ca fundul lacului. Soarele se reflecta în oglinda retrovizoare a camionului, astfel încât nu putea privi în faţă.

— Mulţumesc, domnule Sir, spuse Magnet luând bidonul plin.

— Omu' Cavernelor, ţi-e sete? întrebă domnul Sir.

— Da, domnule Sir, zise Stanley întinzându-i bidonul.

Domnul Sir deschise robinetul şi puse bidonul chiar lângă el, astfel încât apa curgea pe lângă. Stanley privi cum apa scursă era imediat absorbită de pământul uscat.

Domnul Sir lăsă apa să curgă astfel vreo treizeci de secunde, apoi întrebă:

— Mai vrei?

Stanley nu răspunse.

Domnul Sir deschise din nou robinetul şi Stanley privi din nou apa care se scurgea în pământ.

— Gata, hai că ai destulă, zise domnul Sir, întinzându-i bidonul gol.

Apa se zvânta văzând cu ochii pe pământul sterp.

— Vă mulţumesc, domnule Sir, spuse el.

CAPITOLUL 25

Cu o sută zece ani în urmă, satul Lacul Verde avea un medic, pe doctorul Hawthorn, la care mergea toată suflarea atunci când îi supăra ceva. Însă oamenii mai mergeau şi la Sam, cultivatorul de ceapă.

— Ceapă! Ceapă proaspătă! striga Sam ţinându-şi de căpăstru măgăriţa, pe nume Mary Lou, pe străzile prăfuite ale satului.

Mary Lou trăgea o căruţă plină cu ceapă.

Sam cultiva ceapă undeva pe malul celălalt al lacului. O dată sau de două ori pe săptămână vâslea până acolo şi se întorcea iarăşi cu căruţa plină. Deşi avea braţe puternice, îi lua totuşi o zi să se ducă şi să se întoarcă de la lotul lui. Uneori o lăsa pe Mary Lou într-un grajd pe care familia Walker i-l pusese la dispoziţie gratis, dar, de cele mai multe ori, o lua cu el pe barcă.

După spusele lui Sam, Mary Lou avea aproape cincizeci de ani, o vârstă care şi azi este extrem de înaintată pentru o măgăriţă.

— Mănâncă doar ceapă crudă, proclama Sam arătând o ceapă care părea foarte albă în mâinile lui negre. Legumа fermecată care prelungeşte viaţa! Dacă noi am mânca numai ceapă crudă, am trăi două sute de ani.

Sam n-avea mai mult de douăzeci de ani, aşa că nimeni nu-l credea când spunea că Mary Lou bate jumătatea de secol. De unde putea el să ştie?

Totuşi, nu-l contrazicea nimeni, ba chiar se bucura de un anumit prestigiu ca vindecător, iar oamenii îl consultau în aceeaşi măsură ca şi pe doctorul Hawthorn.

Sfatul lui Sam era mereu acelaşi: „Mănâncă multă ceapă crudă".

După spusele lui, ceapa era bună la digestie, făcea bine la stomac, vindeca ficatul şi întărea plămânii, inima şi creierul.

— Dacă nu mă credeţi, uitaţi-vă la Mary Lou, spunea el. Niciodată în viaţa ei n-a fost bolnavă!

Mai avea şi alte produse făcute din ceapă: unguente, siropuri şi loţiuni bune la toate. Avea un sirop care vindeca astmul, o loţiune pentru negi şi coşuri şi unguente pentru artrită.

Avea până şi o pomadă specială, despre care spunea că vindecă bărbaţii de chelie.

— Doamnă Collingwood, frecaţi-l pe domnul cu asta noaptea, când doarme, şi-o să vedeţi că-i va creşte părul mai des decât este coada lui Mary Lou.

Doctorul Hawthorn nu-i purta pică lui Sam. Oamenilor din Lacul Verde nu le plăcea riscul. Se tratau cu medicamente de la doctor, apoi completau tratamentul cu ceapă de la Sam. Când se vindecau, nici doctorul, nici Sam n-ar fi ştiut să spună ce-i ajutase să se facă bine.

De altfel, însuşi doctorul Hawthorn era chel ca un bec şi uneori, dimineaţa, mirosea puternic a ceapă.

Katherine Barlow cumpăra mereu ceapă de la Sam şi întotdeauna lua una sau două în plus, pe care i le dădea lui Mary Lou să le mănânce din palma ei.

— Aţi păţit ceva? o întrebă Sam într-o zi, pe când o hrănea pe Mary Lou. Păreţi cam distrată azi.

— E de la vreme, răspunse vag Katherine Barlow. Se-adună norii de ploaie.

— Mie şi lui Mary Lou ne place ploaia, zise Sam.

— Şi mie îmi place, zise domnişoara Katherine scărpinând animalul pe cap. Dar la şcoală e streaşina spartă şi plouă înăuntru...

— Las' pe mine! zise Sam.

— Ce-ai de gând să faci, o dai cu cremă de ceapă? râse Katherine Barlow.

— Să ştiţi că mă pricep la construcţii, zâmbi Sam. Singur mi-am făcut barca şi dac-ar trage vreun pic de apă, aş fi un om mort.

Katherine aruncă o privire spre mâinile lui mari şi puternice.

Apoi făcură o înţelegere. Sam se învoi să repare acoperişul şcolii, în schimbul a şase borcane de compot de piersici.

Reparaţiile îi luară cam o săptămână, pentru că nu putea munci decât după-amiaza, înainte să înceapă cursurile serale. Fiind de culoare, nu era primit la şcoala serală, însă i se permise să-i deranjeze ca să-şi poată termina treaba.

Domnişoara Katherine îşi petrecea de obicei după-amiezele la şcoală, corectând lucrări, în vreme ce Sam lucra la acoperiş. Nu puteau vorbi unul cu altul decât dacă ţipau, însă ei îi plăceau aceste conversaţii şi era uimită de pasiunea lui pentru poezie. Uneori Sam făcea o pauză şi-atunci ea îi citea poezii. Nu o dată începuse să-i citească ceva din Poe sau din Longfellow, doar ca să afle că el era în stare să-i recite din memorie restul versurilor.

Se întristă foarte rău atunci când Sam isprăvi cu reparaţiile.

— E vreo problemă? întrebă Sam.

— Nu, ai făcut o treabă grozavă, zise ea. Dar uite că ferestrele nu se deschid şi copiii au nevoie de aer.

— Las' pe mine! zise Sam.

Și-i repară ferestrele, în schimbul a două borcane de piersici.

Le era mult mai ușor să stea de vorbă acum. Sam îi povesti fetei despre terenul lui secret de pe malul celălalt al lacului. Acolo planta cepele, pe un lot unde „apa curgea la deal, iar cepele se făceau tot anul".

Imediat ce termină cu ferestrele, fata se plânse că nu mai putea deloc să scrie la catedră, fiindcă picioarele abia dacă i se mai țineau.

— Las' pe mine! zise Sam.

În ziua următoare, „ușa abia se mai deschidea", iar cei doi petrecură încă o după-amiază împreună, în vreme ce tânărul repara ușa.

Până la sfârșitul primului semestru, școala se transformase dintr-o dărăpănătură într-o bijuterie de clădire, cu care se mândrea tot satul. Oamenii se opreau din drum ca s-o admire. „Ce mândrețe de școală, spuneau ei, se vede că la noi se pune preț pe învățătură."

Doar domnișoara Katherine era tristă, fiindcă oricât ar fi căutat, nu mai avea ce să repare.

Într-o după-amiază ședea la catedră, ascultând țârâitul ploii pe acoperiș. Nicio picătură nu mai ajungea în clasă, dar totuși catedra era udă. Domnișoara Katherine plângea.

— Ceapă! Cea mai dulce ceapă! se auzi glasul lui Sam strigând din stradă.

Tânăra alergă afară și, fiindcă nu putea să-l îmbrățișeze pe Sam – așa cum și-ar fi dorit – își azvârli brațele în jurul gâtului lui Mary Lou.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Sam, strigă ea, mi-ai frânt inima!

— Las' pe mine! zise Sam.

Fata îl privi în ochi şi-i întinse mâinile.

Sam o apucă de amândouă mâinile şi se sărutară.

Ploua cu găleata, aşa că strada era pustie, dar, chiar dacă n-ar fi fost, nu le-ar fi păsat, pentru că lumea din jur pur şi simplu dispăruse pentru ei.

Însă chiar în clipa aceea Hattie Parker se nimeri să iasă din magazinul universal de alături şi, deşi ei n-o observară, ea îi văzu. Îşi îndreptă degetul spre ei acuzator şi-i blestemă:

— O să vă bată Dumnezeu!

CAPITOLUL 26

Chiar dacă nu existau telefoane, vestea se împrăştie cât ai clipi şi până seara toată suflarea din sat aflase că domnişoara învăţătoare s-a sărutat cu negrul care vinde ceapă.

Niciun copil nu se prezentă la şcoală în ziua următoare.

Domnişoara Katherine şedea la catedră şi se întreba dacă nu cumva pierduse socoteala zilelor. N-ar fi mirat-o să fie sâmbătă, fiindcă de când se sărutase cu Sam, pur şi simplu nu mai avea noţiunea timpului.

Se auzi un tumult de voci la uşă şi, deodată, în clasă năvăliră o mulţime de oameni, în frunte cu Walker, Păstrăvul.

— Uite-o! urlă Păstrăvul. Diavoliţa împieliţată!

Ca scoşi din minţi, oamenii luară cu asalt sala de clasă, smulgând afişele de pe pereţi şi stricând băncile.

— Le-a otrăvit minţile copiilor cu cărţile ei, urlă Păstrăvul.

Ca la un semn, oamenii începură să arunce cărţile într-o mare grămadă în mijlocul clasei.

— Ce faceţi? ţipă domnişoara Katherine. Fiţi cu băgare de seamă!

Dar chiar atunci cineva încercă s-o apuce de rochie. Fata se smulse din mâinile furioase, ieşi în fugă din clădirea şcolii şi nu se opri decât atunci când ajunse în biroul şerifului.

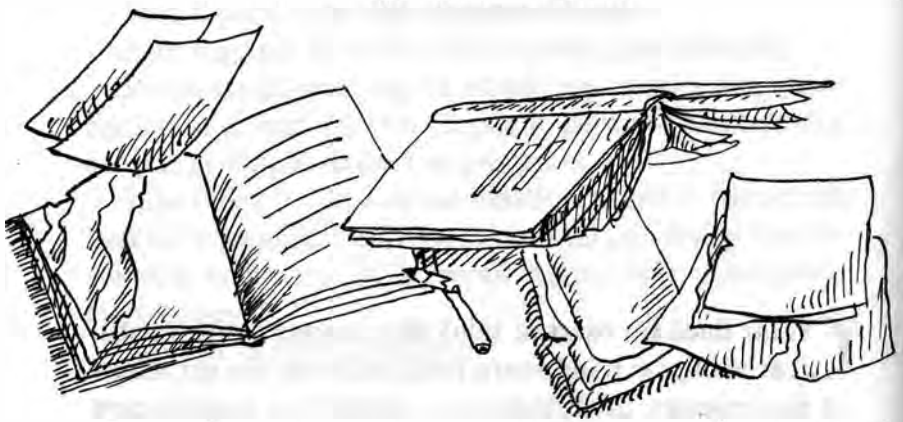

Șeriful ședea cu picioarele pe masă, sorbind whiskey direct din sticlă.

— Neața, don'șoară Katherine, zise el.

— Mi-au invadat școala, se plânse ea, abia respirând. Au distrus tot și, dacă nu-i oprește cineva, vor dărâma clădirea.

— Hai, frumoaso, liniștește-te, zise șeriful cu glas tărăgănat. Ia zi, care e treaba? continuă el ridicându-se de la masă și apropiindu-se de ea.

— Păstrăvul Walker mi-a...

— Hai să nu vorbim urât de Charlie Walker, zise bărbatul.

— N-avem timp de vorbe! strigă Katherine. Trebuie să-i oprești!

— Măi, da' frumoasă mai ești, exclamă șeriful.

Tânăra rămase neclintită, privindu-l cu o expresie îngrozită.

— Hai, dă-mi un pupic, zise șeriful.

Fata îl plesni peste ochi.

— Ha, ha, râse el, îl pupi pe vânzătorul de ceapă și pe mine nu?

Tânăra vru să-l mai plesnească o dată, dar el o apucă de mână, imobilizând-o.

— Ești beat, strigă ea, încercând să se elibereze din strânsoare.

— Așa mă îmbăt eu înainte să spânzur pe cineva.

— Să spânzuri? Pe cine?

— Un negru care-a călcat legea și-a sărutat o femeie albă.

— Atunci să mă spânzuri și pe mine, zise mândră domnișoara Katherine, pentru că și eu l-am sărutat.

— Nu e nicio lege care să-ți interzică ție să-l săruți, dar e o lege care-l împiedică pe el să te sărute.

— Suntem toți egali în fața Domnului, zise ea.

Șeriful rânji:

— Păi dacă e pe-așa și eu sunt egal cu negrul ăla, hai, pupă-mă și pe mine! Hai, frumoasa mea, continuă el insinuant, hai să facem o învoială. Viața iubitului tău contra unui pupic. Primesc un pupic dulce de la tine și iubițelul scapă de spânzurătoare. Îl expulzez, dar nu-i iau viața.

Profitând de acest moment de slăbiciune, domnișoara Katherine se smulse din mâinile șerifului și alergă spre ieșire. În timp ce ieșea, auzi vocea bărbatului care urla în urma ei:

— Legea o să-l pedepsească pe negrul ăla! Și pe tine o să te bată Dumnezeu!

Katherine Barlow ieși din biroul șerifului și văzu clădirea școlii în flăcări. Alergă spre malul lacului, unde Sam o înhăma pe Mary Lou la căruță.

— Slavă Domnului că te-am găsit, strigă ea sărindu-i în brațe. Trebuie să fugi, acum!

— Ce? Cum?

— Cineva ne-a văzut când ne sărutam ieri. Au năvălit peste mine, şcoala e în flăcări, iar pe tine vor să te spânzure!

Sam o privea şi nu-i venea să creadă. De fapt nu voia să creadă aşa ceva.

— Haide, Mary Lou, spuse el.

— Las-o pe Mary Lou, îl zori fata.

Sam avea lacrimi în ochi, dar acceptă să se despartă de măgăriţa care-l însoţea de atâta vreme.

Avea barca în apă, legată cu o frânghie lungă. O dezlegă şi se suiră amândoi, iar braţele lui puternice vâsliră, îndepărtând barca de mal. Dar braţele nu-i erau aşa de puternice ca motorul bărcii lui Walker. Abia ajunseseră la mijlocul lacului, când domnişoara Katherine auzi un zgomot inconfundabil. Apoi simţi mirosul îngrozitor de fum...

Faptele s-au petrecut astfel:

Barca lui Walker a izbit barca lui Sam, iar Sam a fost împuşcat şi-a căzut în apă mort. Katherine Barlow a fost salvată împotriva voinţei ei, iar când s-a întors la mal a văzut-o pe Mary Lou zăcând moartă la pământ, cu un glonţ în cap.

Asta s-a întâmplat acum o sută zece ani şi de atunci nicio picătură de apă n-a mai căzut în regiunea Lacului Verde.

Spuneţi voi: pe cine-a pedepsit Dumnezeu?

La trei zile după uciderea lui Sam, domnişoara Katherine l-a împuşcat pe şerif în biroul său, în timp ce acesta-şi bea cafeaua. Apoi şi-a rujat buzele şi i-a dat pupicul pe care i-l ceruse atât de insistent.

Timp de douăzeci de ani după aceea, Kate Barlow zisă şi Sărutul Morţii a fost cea mai temută căpetenie a tâlharilor din Vestul Sălbatic.

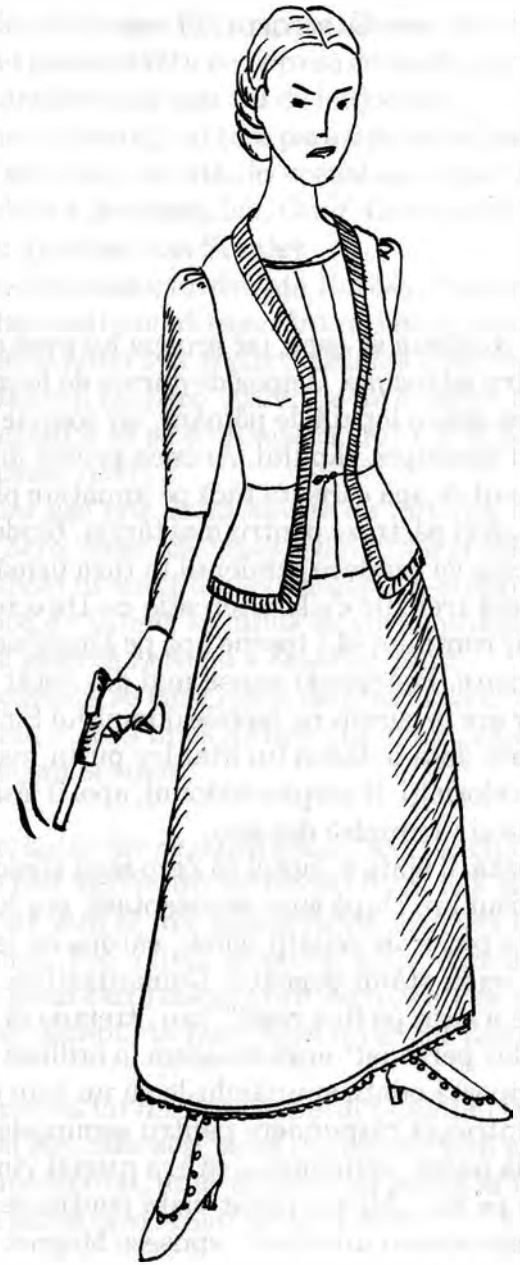

Capitolul 27

Stanley continua să sape, iar groapa lui avea aproape un metru adâncime. Gemea de durere de fiecare dată când scotea câte-o lopată de pământ, iar soarele îi ajunsese direct deasupra capului. Arunca priviri disperate către bidonul de apă care era încă pe jumătate plin. Știa că trebuie să-și păstreze pentru mai târziu, fiindcă nu se putea ști cine va conduce camionul în tura următoare.

Trecuseră trei zile de la altercația cu Directoarea și domnul Sir continua să-i toarne apă pe lângă bidon.

Din fericire, Pendanski venea mai des decât colegul lui și sigur era la curent cu faptele domnului Sir, pentru că de fiecare dată îi dădea lui Stanley puțin mai multă apă decât celorlalți. Îi umplea bidonul, apoi îl lăsa să bea pe săturate și i-l umplea din nou.

Nu-i vorbă, îl ajuta și faptul că Zero săpa zilnic o bună parte în locul lui. După cum se așteptase, era luat constant peste picior de ceilalți băieți, cărora nu le plăcea deloc să-l vadă stând degeaba. Comentarii ca „cine-a murit și te-a lăsat pe tine rege?“ sau „trebuie să fie mișto să ai sclav personal“ erau de-acum la ordinea zilei.

Când ripostă odată spunându-le să nu uite că el își asumase întreaga răspundere pentru semințele furate, îl puseră la punct, spunându-i că era numai vina lui că le vărsase pe jos. „Mi-am riscat viața pentru semințele alea și m-am ales cu un rahat“, spusese Magnet furios.

Stanley încercase să le explice că avea nevoie de energie ca să-l poată învăța pe Zero să citească, dar explicațiile lui stârniseră un nou val de batjocură.

— Cum e, Subraț, nu ți se pare cunoscută treaba asta? Băiatul alb stă și se uită, în vreme ce negrul face toată treaba. Asta e dreptate, băi, Omu' Cavernelor?

— Nu, nu este, zise Stanley.

— Nu-i dreptate, încuviință Rază-X, chiar nu-i.

Stanley continua să sape fără să-i mai răspundă. Știa prea bine că altfel s-ar fi pus problema dacă Rază-X ar fi fost profesorul lui Zero. Atunci le-ar fi vorbit despre cât de important e să se odihnească, *da*? Ca să poată fi un prof pe cinste, *da*?

Și chiar așa era. Avea nevoie de forțe ca să-l învețe carte pe Zero, chiar dacă acesta din urmă prindea atât de repede, încât uneori Stanley aproape că-și dorea să existe camere de filmat ascunse în cort, numai ca toată lumea să vadă că Zero nu e deloc un prost.

În depărtare se ivise norul de praf al camionului, iar băiatul luă o gură mică de apă din bidon, așteptând să vadă cine era la volan.

Fața domnului Sir se dezumflase, dar tot ciudat arăta. Avusese trei zgârieturi pe obraz; două i se șterseseră, însă a treia încă se mai putea vedea, semn că fusese cea mai adâncă. Era o linie șerpuită, roșie, care mergea de sub ochi până către colțul gurii, ca o cicatrice tatuată.

Stanley așteptă la rând, apoi îi întinse domnului Sir bidonul.

Spre marea lui uimire, bărbatul i-l umplu cu apă.

— Stai aici, zise el și plecă cu bidonul plin undeva, în cabina camionului, unde Stanley nu putea să-l vadă.

— Ce naiba face acolo? se miră Zero.

— Aş vrea să ştiu şi eu, oftă Stanley.

Domnul Sir reveni aproape imediat cu bidonul încă plin. I-l întinse lui Stanley.

— Mulţumesc, domnule Sir.

— Ce mai aştepţi, rânji bărbatul azvârlindu-şi în gură un pumn de seminţe. Ia şi bea!

Dar Stanley se temea fie şi numai să-şi închipuie ce porcărie o fi turnat individul în bidonul lui.

Se întoarse la groapa pe care o săpa şi lăsă bidonul acolo, în soare, lângă groapă. Doar atunci când i se făcu aşa de sete, încât simţea că o să moară dacă nu ia o gură de apă, desfăcu capacul şi turnă încet tot lichidul pe

pământ. Dac-ar mai fi aşteptat o secundă, se temea că n-ar mai fi reuşit să se abţină să nu bea din el.

Când terminară de învăţat şi ultimele litere, Stanley îi ceru lui Zero să-şi scrie numele.

— Z mare, e, r, o...

Zero scrise literele pe care i le dicta Stanley, iar când îşi văzu numele pe hârtie păru că nu-şi mai încape în piele de bucurie.

Stanley îl lăsă să-şi scrie numele iar şi iar: Zero, Zero, Zero, Zero, Zero, Zero, Zero, Zero...

Îl întrista această înşiruire de zero, fiindcă se gândea că oricâţi de zero ai aduna, tot nimic îţi dă.

— Zero nu e numele meu adevărat, zise puştiul pe când mergeau spre depozit să mănânce de seară.

— Da, mi-am închipuit eu, mormăi Stanley, deşi adevărul era că niciodată nu ştiuse ce să creadă despre acest coleg bizar.

— Dar mi se spunea Zero încă dinainte să vin aici.

— A, deci aşa.

— Numele meu e Hector.

— Hector, repetă Stanley.

— Hector Zeroni.

Capitolul 28

Kate Barlow se întoarse şi se stabili în satul Lacul Verde, douăzeci de ani mai târziu. Nimeni n-ar fi putut s-o caute acolo – devenise un sat-fantomă de pe fundul unui lac-fantomă.

Nu mai exista niciun piersic, dar undeva încă mai creşteau vreo doi stejari, care făceau umbră unei cabane aflate odinioară pe malul de răsărit al lacului. Cabana se îndepărtase de lac cu vreun kilometru deja, fiindcă din apa verde ca smaraldul nu mai rămăsese acum decât o baltă mâloasă.

Kate se aşeză în acea cabană. Uneori i se părea că aude vocea lui Sam strigând: „Ceapă! Hai la ceapă dulce!"

Dar ştia că e nebună. De douăzeci de ani era nebună de legat.

— Dragă Sam, vorbea ea uneori singură, în pustietatea aceea, ştiu că e cuptor afară, dar eu sunt de gheaţă. Mâinile şi picioarele îmi sunt îngheţate, faţa mi-e îngheţată, iar inima mi-e sloi.

Uneori îl auzea spunându-i cuvintele lui de totdeauna, „Las' pe mine!" şi parcă simţea cum braţele lui o cuprind din nou.

Locuia în acea cabană cam de trei luni când fu trezită, într-o dimineaţă, de zgomotul uşii sparte. Deschise ochii şi se trezi cu ţeava unei puşti de vânătoare la un centimetru de faţa ei.

După mirosul inconfundabil de picioare îşi dădu seama că era Walker, Păstrăvul.

— Ai zece secunde să-mi spui unde-ai îngropat prada, zise Walker. Altfel îţi zbor creierii.

Kate căscă, plictisită.

Mai era cineva acolo cu el, o femeie roşcată pe care Kate o văzu cu coada ochiului răscolind prin sertare şi azvârlind lucrurile din rafturi.

— Unde e prada? spuse şi femeia, întorcându-se spre ea.

— Linda Miller, tu eşti? întrebă Kate.

Atunci când Kate Barlow părăsise satul şi şcoala, Linda Miller era în clasa a patra, avea părul roşu şi pistrui peste tot şi era un copil adorabil. Acum avea o faţă buhăită, iar părul îi era încâlcit şi murdar.

— Acum o cheamă Linda Walker, preciză Păstrăvul.

— Oh, îmi pare rău, Linda, zise Kate.

Păstrăvul o împunse iarăşi cu ţeava puştii sub bărbie:

— Zi unde e prada!

— N-am nimic de ascuns, zise Kate.

— Termină cu palavrele, urlă bărbatul. Ai prădat fiecare bancă de-aici până la Houston şi tu-mi spui că n-ai bani?

— Spune-i unde ai ascuns banii, spuse Linda, fiindcă suntem în pragul disperării.

— Credeam că te-ai măritat cu el pentru bani, observă Kate, pragmatică.

Linda dădu din cap că da şi urmă:

— Aşa este, dar acum suntem săraci lipiţi. Banii noştri erau toţi legaţi de lac. Piersicii, vitele... nu se poate, ne gândeam, trebuie să plouă, doar n-o fi veşnic secetă, dar uite că s-a făcut tot mai cald, şi mai cald...

Ochii îi căzură pe o lopată rezemată de cămin şi strigă, bucuroasă:

— Știu unde sunt banii! I-a îngropat!

— Nu înțeleg la ce te referi, zise Kate.

Fereastra din spatele ei se făcu țăndări atunci când Walker apăsă pe trăgaciul puștii.

— Zi unde sunt îngropați banii, strigă el.

— Păstrăvule, împușcă, zise Kate liniștită. Pe urmă poți să te apuci să sapi. Îți garantez c-o să-ți ia ceva, fiindcă sunt mii de kilometri pătrați pe lacul ăsta. O să săpați și tu și copiii tăi și copiii copiilor tăi și tot n-o să găsiți nimica, nici dacă săpați o sută de ani de acum încolo...

Linda își înfipse mâinile în părul ei, plină de ură.

— N-o să te omorâm, șuieră ea, dar când terminăm cu tine o să-ți dorești să fi murit!

— De douăzeci de ani îmi doresc să fi murit, zise Kate.

O târâră de păr afară, în pijamalele ei albastre de mătase. Cizmele negre cu pinteni turcoaz îi rămaseră lângă pat.

Îi legară picioarele așa încât să nu poată face decât pași foarte mici și-o siliră să umble desculță pe pământul fierbinte.

Nu-i dădeau voie deloc să se oprească.

— Nu ne oprim până nu ne duci la pradă, zise Walker.

Iar Linda o pocni peste picioare cu o lopată.

— Până la urmă tot o să ne spui tu. Hai, mișcă-te mai repede!

În sus și-n jos o plimbară, până ce picioarele i se umplură de arsuri și de bășici. Ori de câte ori se oprea, Linda o pocnea cu lopata.

— Deja mă apucă dracii! urlă Păstrăvul.

Kate simţi o lovitură în spate şi se prăbuşi la pământ.

— Sus! porunci Linda.

Kate se ridică, clătinându-se.

— Vezi că azi suntem drăguţi cu tine, mormăi furios Păstrăvul. Dar o să fim tot mai ai dracului, până vedem comoara!

— Atenţie! zbieră Linda.

O şopârlă sărise chiar la picioarele lor. Kate îi văzu ochii roşii, inconfundabili.

Linda încercă s-o taie cu lopata, iar Păstrăvul trase un glonte, dar amândoi ratară.

Şopârla ateriză pe glezna goală a lui Kate şi îşi înfipse dinţii albi şi ascuţiţi în pielea femeii. Cu limba ei lungă, şopârla linse picăturile de sânge care ţâşniseră din rană.

Kate zâmbi, fiindcă de-acum înainte nimic n-o mai putea atinge.

— Treceţi la săpat, zise ea.

— Unde e comoara? chirăi Linda.

— Unde ai îngropat-o? urlă Păstrăvul.

Astfel faimoasa Kate Barlow zisă şi Sărutul Morţii muri râzând în hohote.

PARTEA A DOUA

Ultima groapă

Capitolul 29

Vremea era tot mai neplăcută.

Aerul devenise îngrozitor de umed, iar Stanley simţea tot timpul cum curg apele pe el. Palma îi aluneca pe coada lopeţii. Părea să fie aşa de cald, încât până şi aerul transpira.

Şi-ntr-o zi bubui un tunet peste întinderea necuprinsă a lacului.

Dar furtuna era departe, spre vest, peste munţii aceia care se vedeau în zare. Stanley numără mai bine de treizeci de secunde între tunet şi fulgerul care-i urmă. Cam atât de departe era furtuna. Sunetul călătorea iute prin tărâmul acela uscat.

De obicei munţii nu se vedeau la ora aceasta a zilei, ci doar la răsărit, înainte ca pâcla să acopere cerul. Acum însă orizontul era întunecos şi fulgerele luminau puternic un pisc ascuţit.

— Hai, ploaie, vino şi la noi, striga Subraţ.

— Doamne, poate plouă de se umple lacul la loc, spuse Caracatiţă. O să putem să mergem să înotăm.

— Patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, băieţi, spuse Rază-X. Cred că e cazul să ne construim arca. Luaţi câte o pereche din fiecare specie, da?

— În regulă, îl susţinu Strâmbul. Acuşi vin cu doi scorpioni, doi şerpi cu clopoţei şi două şopârle cu pete galbene.

Părul lui Strâmbul era şi mai ciufulit, de la umezeală, sau poate de la electricitatea din aer. Îi stătea în toate direcţiile.

Un fulger imens aprinse chiar atunci cerul, iar lui Stanley i se păru că vede pe vârful muntelui o formaţiune ciudată, care arăta exact ca un pumn strâns, cu degetul mare în sus, în semn de „OK".

Dar imediat lumina dispăru, iar băiatul începu să se întrebe dacă nu cumva i se păruse.

„M-am adăpostit pe vârful degetului lui Dumnezeu" spusese străbunicul acela jefuit de Kate Barlow şi lăsat de izbelişte în deşert, atunci când fusese găsit de vânătorii de şerpi.

Nimeni nu ştia ce-a vrut să spună şi toţi puseseră vorbele lui pe seama delirului.

— Dar cum de-a putut trăi trei luni fără apă şi mâncare? îl întrebase Stanley pe taică-său.

— Habar n-am, răspunsese acesta sincer. N-am fost acolo. Nici nu eram născut. De fapt nu era născut nici

taică-meu. Fiindcă bunica mea, adică străbunica ta, nu l-a cunoscut pe străbunică-tu decât atunci când el a ajuns în spitalul unde ea lucra ca infirmieră. Mereu ne povestea cum l-a şters pe frunte cu o cârpă umedă. Aşa s-a îndrăgostit de ea – i s-a părut că e un înger.

— Un înger adevărat?

Dar tatăl său nu ştia să-i răspundă.

— Şi când s-a făcut bine n-a povestit nimic despre acest deget al lui Dumnezeu? N-a povestit cum de-a supravieţuit?

— Nu. Mereu când venea vorba de asta îl blestema pe stră-străbunicul-bun-de-nimic-şi-hoţ-de-porci-împuţit.

Furtuna se mutase acum la vest şi, odată cu ea, se stinse orice speranţă de ploaie. Dar imaginea acelui pisc stâncos rămase săpată în memoria lui Stanley, fiindcă văzuse clar cum fulgerul, în loc să vină din cer, ieşea chiar din munte, de parcă piscul acela ar fi fost degetul lui Dumnezeu.

Capitolul 30

În ziua următoare era ziua de naştere a lui Strâmbul, sau cel puţin aşa pretindea el. Toată lumea pornise deja spre micul dejun, numai el se întorcea de pe o parte pe alta în pat, zicând:

— Azi dorm mai mult, că e ziua mea.

La micul dejun se băgă cu tava în faţa lui Caracatiţă, iar când acesta protestă, îi strigă iarăşi că e ziua lui şi refuză să treacă la coadă.

— Ba nu e nicio ziua ta, zise Magnet, care era în spatele lui Caracatiţă.

— Ba da, pe 8 iulie.

În urma lui Magnet era Stanley, care se gândea că demult nu mai ştie nici ce zi este, darămite ce dată. Chiar dacă erau în 8 iulie, de unde ştia Strâmbul data?

Încercă să calculeze de când era în Tabăra Lacul Verde, dacă azi era 8 iulie.

— Am venit pe 24 mai, zise el tare, deci sunt aici de...

— Patruzeci şi şase de zile, răspunse prompt Zero.

Stanley încă nu socotise dacă mai sau iunie are treizeci şi una de zile. Privi spre Zero. Deja nu se mai mira de capacitatea lui de a calcula în minte cu o repeziciune uimitoare. Învăţase să aibă încredere în el.

Patruzeci şi şase de zile lungi cât o mie. În prima zi nu-l scoseseră la săpat şi nici azi nu ajunsese încă pe lac.

Deci, dacă azi chiar era 8 iulie, Stanley săpase până acum patruzeci şi patru de gropi.

— Mai vreau un suc, se auzi atunci vocea lui Strâmbul. Azi e ziua mea şi am chef să beau două.

Şi, spre uimirea tuturor, domnul Sir îi dădu.

Stanley îşi implântă lopata în pământ. Groapa cu numărul 45. „Groapa numărul 45 e cea mai nasoală", îşi spuse, dar ştia bine că nu e aşa. Era mult mai puternic acum decât fusese la venire. Trupul lui se adaptase la căldura intensă şi suporta bine condiţiile vitrege din tabără.

Domnul Sir nu-l mai chinuia acum. După câteva săptămâni în care îl ţinuse fără apă, lui Stanley i se părea acum că primeşte apă din belşug.

Deşi era bine să-l aibă pe Zero ca ajutor, totuşi i se părea ciudat să stea degeaba şi să-l privească săpând. De multe ori stătea în picioare lângă el, apoi mergea să se aşeze undeva prin preajmă, mereu sub soarele fierbinte ale cărui raze cădeau perpendicular pe ceafa lui.

Era mai bine să stea decât să sape.

Dar nu mult mai bine.

La răsăritul soarelui, privi spre munţii îndepărtaţi din zare, încercând să deslueşască „degetul lui Dumnezeu", dar în ziua aceea abia dacă se vedeau. I se păru că zăreşte totuşi un pisc mai neobişnuit, dar nu părea aşa impresionant, iar în câteva clipe totul dispăru sub valul de praf şi de căldură prilejuit de înălţarea soarelui pe cer.

Poate că se afla undeva în apropiere de locul unde Kate Barlow îl jefuise pe străbunicul său? Dacă acel capac pe care-l găsise era de la rujul ei, atunci sigur şi ea hălăduise odinioară prin părţile acestea.

Zero trecu la săpat chiar înainte de pauza de prânz. Stanley sări afară din groapă, iar Zero intră în locul lui.

— Băi, Omu' Cavernelor, strigă Strâmbul, să-ţi iei un bici! Dacă sclavul tău pierde vremea, poţi să-l croieşti pe spinare.

— Nu e sclavul meu, răspunse Stanley. Avem o înţelegere, atâta tot.

— Ţie-ţi convine, zise Strâmbul înciudat.

— A fost ideea lui Zero, nu a mea.

— Ce, Strâmbule, nu ştiai? întrebă Rază-X care trecea pe lângă ei. Omu' Cavernelor îi face o favoare lui Zero şi-l pune la săpat, că doar e bucuria lui să sape.

— Of, ce frumos din partea lui că-l lasă pe Zero să sape în locul lui, zise Caracatiţă, batjocoritor.

— Şi cu mine cum rămâne? sări cu gura Subraţ. Ador să sap! Te rog, Omu' Cavernelor, lasă-mă şi pe mine să sap pentru tine când te plictiseşti de Zero!

Băieţii izbucniră în râs.

— Ba nu, zise Strâmbul, eu vreau să sap! E ziua mea şi vreau să sap pentru tine.

Stanley făcu eforturi să-i ignore.

Strâmbul insistă:

— Hai, Omu' Cavernelor, fii bun şi lasă-mă să sap şi eu la groapa ta.

Stanley zâmbi de parcă ar fi auzit o glumă bună.

Când Pendanski apăru cu apa şi pacheţelele pentru prânz, Strâmbul se oferi să-i cedeze lui Stanley locul lui la rând.

— Hai, treci în faţă, că doar eşti mult mai şmecher decât mine, zise el.

— N-am zis că sunt mai şmecher, protestă Stanley, fără să se mişte de la locul lui.

— Te rog frumos, Strâmbule, îl jigneşti, sări cu gura Rază-X. Cum să-i dai lui locul tău de la coada cozii, când el e un domn care trebuie să stea în faţă? Păi Omu' Cavernelor e mai şmecher decât noi toţi, nu-i aşa?

— Nu, zise Stanley.

— Hai că eşti, insistă Rază-X. Acum hai, treci încoa' la cap de rând.

— N-am chef, răspunse Stanley.

— Nu contează, zise Rază-X. Treci încoace!

Stanley ezită, apoi trecu în fruntea rândului.

— Ei, asta e nouă, exclamă Pendanski coborând din camion.

Îi umplu bidonul lui Stanley şi-i întinse un pacheţel.

Bucuros că scăpase repede, băiatul merse să se aşeze între groapa lui şi-a lui Zero. Era mulţumit că după masă trecea el la lopată, fiindcă spera ca astfel ceilalţi să-l lase în pace. Poate că trebuia să renunţe la ajutorul lui Zero, dar dacă făcea asta n-ar mai fi putut să-l înveţe carte.

Muşcă din sandvici. Era cu brânză şi carne din conservă. Aproape toată mâncarea din tabără provenea din conserve. O aducea un camion care sosea o dată pe lună.

Strâmbul şi Caracatiţă veneau acum spre el.

— Hai, lasă-mă şi pe mine să sap, se rugă Strâmbul. Îţi dau biscuitul meu dacă mă laşi.

Caracatiţă rânjea.

— Uite, na, ia biscuitul, zise Strâmbul întinzându-i-l rugător.

— Nu, mersi, răspunse Stanley.

— Hai, mă, ia de-aici! insistă Strâmbul, vârându-i biscuitul în ochi.

— Lasă-mă în pace, se răsti Stanley.

— Hai, papă biscuitul meeeu, miorlăi Strâmbul, plimbându-i-l pe sub nas.

Caracatiță râdea cu poftă.

Stanley dădu la o parte mâna cu biscuitul, dar Strâmbul îl împinse înapoi:

— Bă, nu mă împingi tu pe mine!

— Nu te-am împins..., zise Stanley ridicându-se și privind în jur.

Pendanski era încă acolo – tocmai îi umplea bidonul lui Zero.

Strâmbul îl împinse din nou:

— Am zis să nu mă mai împingi, șuieră el.

Stanley se dădu un pas înapoi, având grijă să nu cadă în groapa lui Zero.

Strâmbul se ținea de el ca scaiul, împrăștiindu-l și strigând: „Ia nu mă mai împinge!"

— Lăsați-l în pace, interveni Subraț, care apăruse însoțit de Magnet și Rază-X.

— Ce te bagi? se răsti Rază-X. Lasă-l pe Omu' Cavernelor să se descurce singur, că de-aia e mare și tare.

— Fraților, nu vreau să ne certăm, spuse Stanley.

— Ia biscuitul! insistă Strâmbul, împrăștiindu-l puternic.

Stanley se bucură când văzu că Pendanski se îndrepta spre ei împreună cu Zero.

— Ce faci, Mami? surâse Subraț foarte prietenos. Ne jucăm și noi.

— Am văzut exact ce faceți, zise Pendanski. Omu' Cavernelor, ia pocnește-l! Hai, că ești ditamai flăcăul.

Stanley căscă ochii cât cepele.

— Dă-i o lecție bătăușului, îl îndemnă Pendanski.

— Hai, dă-mi o lecție, chițăi Strâmbul, pocnindu-l pe Stanley în umăr.

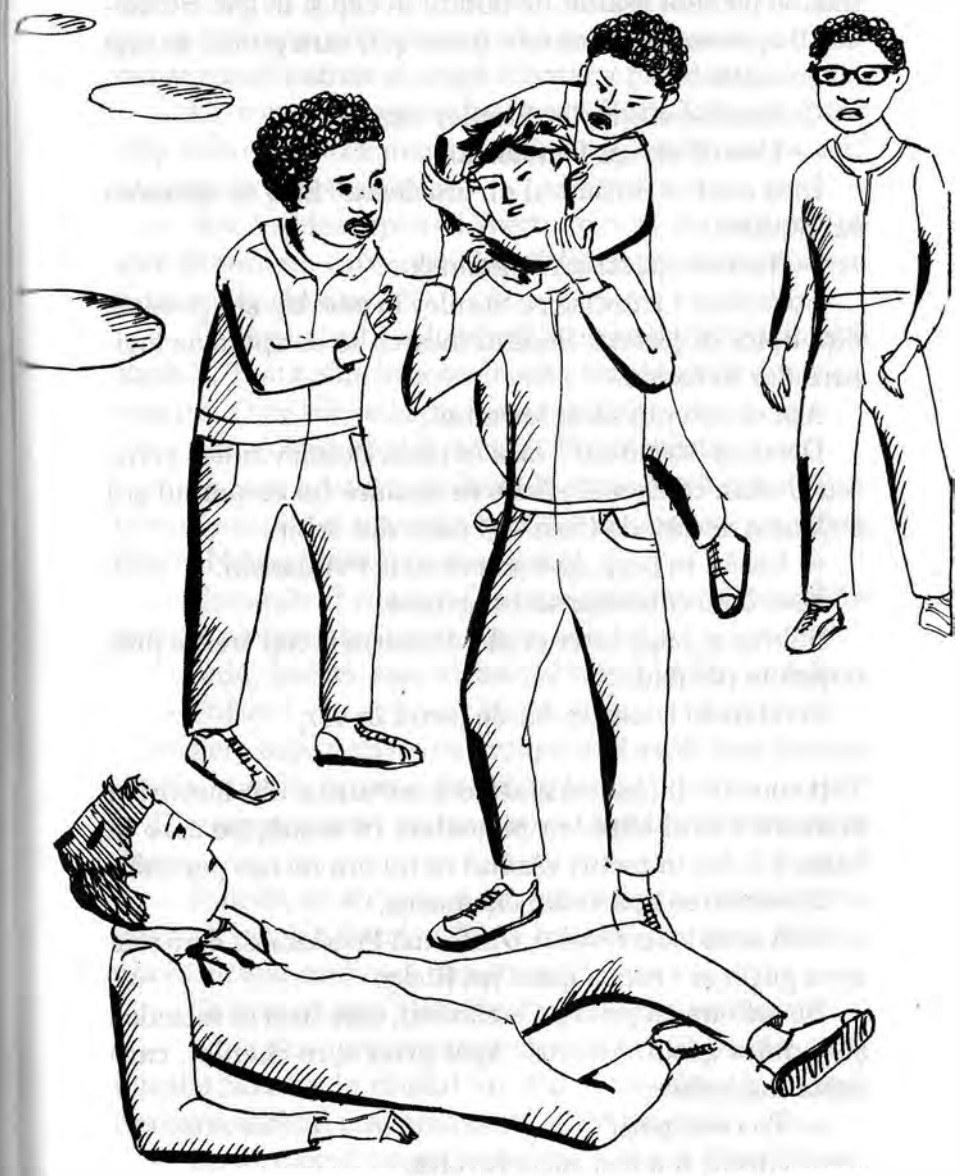

Stanley încercă să-l pocnească pe Strâmbul, dar imediat se pomeni asaltat de pumni în cap și în gât. Strâmbul îl apucase de guler cu o mână și îi căra pumni în față cu cealaltă.

Gulerul se sfâșie, iar Stanley căzu.

— Destul! strigă Pendanski.

Însă pentru Strâmbul nu era destul. Sări în spinarea lui Stanley.

— Terminați, strigă Pendanski.

Strâmbul îl trântise pe Stanley la pământ și-l ținea cu fața lipită în țărână. Băiatul încercă să se apere de lovituri, dar în zadar.

Așa că așteptă să se termine.

Deodată Strâmbul îl lăsă în pace. Stanley ridică privirea și văzu că Zero îi sărise în spinare lui Strâmbul și-l strângea de gât, de-i ieșiseră ochii din orbite.

— Lasă-l în pace, că-l omori, urla Pendanski.

Însă Zero continua să-l sugrume.

Subraț se băgă între ei să-i despartă și toți trei se prăbușiră la pământ.

Pendanski trase un foc de pistol în aer.

Toți consilierii țâșniră afară din corturi și din birouri și apărură cât ai clipi, cu pistoalele în mână, pe care le băgară la loc în tocuri văzând că nu era niciun pericol.

Directoarea apăru din cabana sa.

— A avut loc o revoltă, o informă Pendanski. Zero mai avea puțin și-i rupea gâtul lui Ricky.

Directoarea îl privi pe Strâmbul, care încă se întindea și-și masa gâtul dureros. Apoi privi spre Stanley, care arăta îngrozitor.

— Tu ce-ai pățit?

— Nimic, n-a fost nicio revoltă.

— Strâmbul îl luase la bătaie pe Omu' Cavernelor, spuse Subraț, apoi a apărut Zero, care-a sărit să-l sugrume pe Strâmbul și-a trebuit să-l iau de pe el, da' s-a terminat totul înainte să tragă Mami cu pistolul.

— Ei, s-au încins și ei, interveni Rază-X împăciuitor. Știți cum e, căldură mare, ți se încinge creierul. Dar acu' suntem iar prieteni, nu?

— Am înțeles, spuse Directoarea și, întorcându-se spre Strâmbul: care-i problema? Voiai poate să primești și-un cadou de ziua ta?

— Pe Strâmbul l-a luat valul, asta e tot, sări iarăși Rază-X. Toată ziua în soarele-ăsta, înțelegeți și dumneavoastră. O iei razna la un moment dat.

— Așa e, Strâmbule? întrebă Directoarea.

— Da, așa e, cum a zis Rază-X, răspunse băiatul. Toată ziua sap aici în soare și Omu' Cavernelor stă și nu face nimic. Normal că am luat-o razna!

— Cum adică? se miră Directoarea. Omu' Cavernelor trebuie să sape și el cot la cot cu voi.

— Mda, uneori, zise Strâmbul ridicând din umeri.

— Poftim?

— Zero sapă jumate de groapă și el sapă doar jumate și asta zi de zi, spuse și Caracatiță.

Directoarea privi pe rând spre Caracatiță, Stanley și Zero.

— Îl învăț să scrie și să citească și asta e înțelegerea noastră, explică Stanley. Până la urmă groapa o săpăm, așa că ce mai contează cine o sapă?

— Ce vrei să spui? întrebă Directoarea cu răceală.

— Nu e mai important pentru el să știe să citească? întrebă Stanley la rândul lui. Nu ajută cititul la formarea caracterului mai bine decât orice groapă?

— La formarea caracterului lui, precizează Directoarea. Dar ce-mi poți spune despre caracterul tău?

Stanley ridică din umeri.

— Şi ce-ai învăţat până acum, Zero? întrebă ea întorcându-se spre băiat.

Zero tăcu.

— Aşadar sapi degeaba în locul lui Stanley? insistă ea.

— Lui îi place să sape, interveni Pendanski.

— Ia să vedem, zi-mi ce-ai învăţat ieri. Sigur îţi mai aminteşti, zise Directoarea.

Zero continua să tacă.

Pendanski izbucni în râs şi arătă spre o lopată care zăcea azvârlită la pământ.

— La fel de bine-ai putea să înveţi lopata asta să citească; oricum are mai mult creier decât Zero.

— Am învăţat diftongul „oa“[1], răspunse Zero.

— Ia zi, cum citim un cuvânt care se scrie „o-a-i-e“?

Zero privi în jur, nesigur.

Stanley ştia că Zero ştie răspunsul, dar şi că detestă să răspundă la întrebări.

— Oaie, zise Zero.

— Bravo! aplaudă Pendanski, eşti un geniu!

— G-h-e-b-o-s? continuă Directoarea.

Zero rămase pe gânduri. Nu învăţase grupul „ghe“.

— G-h-e, şopti el, ghe-ghebos.

— Serios? Ia zi es-t-e-a.

— Estea, zise Zero, concentrându-se, fiindcă nu înţelegea acel „es“ de la început.

Toţi consilierii izbucniră în râs.

— Mare geniu, ce să zic, spuse Pendanski. E aşa de prost, că nici măcar nu ştie că e un prost.

[1] Pentru uşurarea lecturii, am redat sunetele englezeşti învăţate de Zero prin grupuri de sunete comparabile ca nivel de dificultate din limba romană (n. tr.).

Stanley nu ştia ce-avea Pendanski cu Zero. Dacă te gândeai puţin, era logic ca „s“ să se audă „es“.

— Băieţi, de-acum înainte nimeni nu mai sapă în locul altuia, conchise Directoarea. Şi să nu mai aud de lecţii de citit.

— Eu nu mai sap nicio groapă, declară Zero.

— Aşa, aprobă Directoarea. Apoi, întorcându-se spre Stanley: ştii de ce săpaţi? Fiindcă aşa vă formaţi caracterul. Dacă altcineva sapă în locul tău, nu mai înveţi nimic.

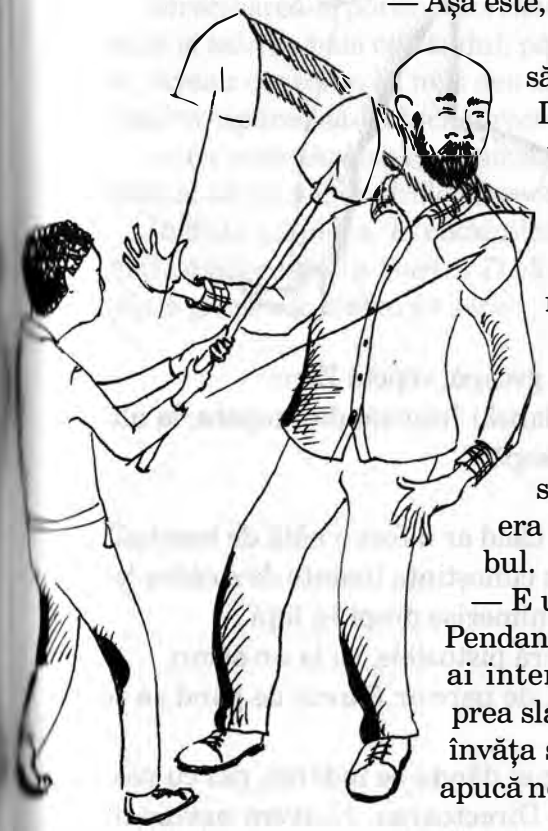

— Aşa este, murmură Stanley, deşi ştia bine că nu sapă ca să-şi formeze caracterul. Directoarea căuta ceva, un obiect care-i aparţinuse lui Kate Barlow.

— Dar nu pot să sap singur şi să continui lecţiile cu Zero? întrebă el.

— Uite care-i problema, zise Directoarea, făcând un gest semnificativ în jur. Zero era să-l omoare pe Strâmbul.

— E un stres pentru el, zise Pendanski. Stanley, ştiu că tu ai intenţii bune, dar Zero e prea slab la minte ca să poată învăţa să citească. De-aia îl şi apucă nervii, nu de la căldură.

— Nu mai sap nicio groapă, repetă Zero.

— Băiete, zise Pendanski întinzându-i lopata, la altceva nu eşti bun. Ia şi sapă.

Zero apucă lopata.

Apoi lovi cu ea ca şi când ar fi fost o bâtă de baseball.

Pendanski îşi pierdu cunoştinţa înainte de a cădea lat la pământ. Lovitura îl nimerise drept în faţă.

Consilierii îşi scoaseră pistoalele, ca la un semn.

Zero flutura lopata, de parc-ar fi avut de gând să se apere de gloanţe cu ea.

— Urăsc să sap, zise el dându-se îndărăt, pas cu pas.

— Nu trageţi, zise Directoarea. N-avem nevoie de anchete. N-are unde să fugă.

Zero se retrase tot mai mult şi mai mult, printre gropile proaspăt săpate, tot mai departe pe lac.

— Oricum va trebui să se întoarcă după apă, zise Directoarea.

Stanley observă că bidonul lui Zero era azvârlit pe pământ, lângă groapa proaspăt săpată.

Doi consilieri îl ajutară pe Pendanski să se ridice şi să urce în camion.

Stanley privi cum silueta lui Zero dispărea în zare, până nu se mai văzu.

Directoarea le porunci consilierilor să păzească depozitul şi sala de baie cu rândul, până ce Zero se va întoarce. Aveau consemn să nu-i dea nicio picătură de apă, iar când va apărea să-l aducă direct la ea.

— Ce chestie, zise ea examinându-şi degetele, deja e timpul să-mi fac unghiile din nou.

Înainte să plece, le comunică celor şase băieţi care mai rămăseseră în Cortul D că şi de-acum înainte tot şapte gropi vor trebui să sape.

Capitolul 31

Stanley era furios pe toată lumea şi lovea nemilos crusta uscată de pământ. Îi ura pe toţi, pe Pendanski, pe Directoare, pe Strâmbul, pe Rază-X şi, mai ales, pe nenorocitul de stră-străbunic-bun-de-nimic-şi-hoţ-de-porci-împuţit. Dar cel mai mult şi mai mult se ura pe sine.

N-ar fi trebuit nici într-o mie de ani să-l pună pe Zero să sape. Putea să-l înveţe să citească şi fără să primească ceva în schimb. Dacă puştiul putea să sape o zi întreagă şi pe urmă să înveţe, trebuia şi el să poată să-şi facă treaba şi după aceea să facă lecţii cu el.

Trebuia să plece să-l caute pe Zero, se gândi el.

Dar rămase pe loc.

Nimeni nu-l ajută să sape o groapă în plus şi nici el nu ceru ajutor. Zero îl ajutase. Acum el săpa în locul lui Zero.

Rămase pe lac în soarele arzător mult după ce toţi ceilalţi băieţi plecaseră. Era cu ochii-n patru mereu, dar Zero nu se vedea nicăieri.

I-ar fi fost foarte uşor să plece să-l caute, fiindcă nu avea cine să-l oprească. Adesea se gândea să fugă şi el.

Ar fi putut urca împreună pe „degetul lui Dumnezeu".

Dacă nu era prea departe. Şi dacă într-adevăr era acel munte unde străbunicul său găsise adăpost odinioară. Poate după o sută şi ceva de ani nu mai era apă nici acolo.

De altfel secase un lac întreg de atunci, aşa că era foarte probabil să fi secat toate apele din jur.

Chiar dacă ar fi ajuns la munţi şi-ar fi urcat şi s-ar fi ascuns acolo, mai devreme sau mai târziu tot erau nevoiţi să revină în tabără şi să dea ochii cu Directoarea cu unghii otrăvite.

Lui Stanley îi veni o idee, deşi nu ştia dacă are sorţi de izbândă: îşi propuse să-i ofere Directoarei locul exact unde găsise tubul, dacă aceasta promitea să nu se atingă de Zero.

Dar planul lui avea multe neajunsuri: în primul rând, nimic nu-i garanta că femeia se va ţine de cuvânt, în al doilea rând, îl băga în belea pe Rază-X. Probabil că, până la urmă, Directoarea o să-i zgârie pe toţi pe faţă: şi pe Stanley, şi pe Zero, şi pe Rază-X.

Şi pe urmă şi-l va întoarce pe Rază-X împotrivă, de n-o să mai aibă unde să se ascundă!

Aşa că-şi înfipse iar lopata în pământ.

În dimineaţa următoare Zero încă nu se întorsese, iar Stanley îl văzu pe unul dintre consilieri păzind bazinul de apă de la duşuri.

— Ştiam eu că e un prost, mormăia Pendanski, care avea ochii umflaţi şi vineţi şi faţa bandajată.

În acea zi lui Stanley i se ceru să sape doar o groapă, iar el fu toată ziua cu ochii în patru pe lac, dar nici urmă de Zero. Îi trecu prin cap să pornească în căutarea lui, dar era deja prea târziu.

Spera doar ca Zero să fi găsit muntele acela care-i salvase viaţa străbunicului său. Dacă acelui străbunic lăsat să moară în deşert i se năzărise să se cţere pe piscul stâncos, poate că şi Zero va simţi aceeaşi dorinţă irezistibilă. Acolo, în pisc, era un râu care curgea spre izvoare.

Asta dacă era vorba de acelaşi munte şi dacă apa din pisc nu secase, firește.

Îşi tot spunea că era imposibil să sece. Plouase cu câteva zile în urmă şi poate Degetul acela de piatră era un fel de rezervor natural care stoca apa.

Nimic nu era imposibil.

În cort îl aşteptau Directoarea, Pendanski şi domnul Sir.

— Pe Zero l-ai mai văzut? întrebă Directoarea.

— Nu.

— N-a dat niciun semn?

— Nu.

— Ai idee unde s-ar fi putut duce?

— Nu.

— Să ştii că nu-l ajuţi dacă ne minţi, spuse domnul Sir. Mai mult de-o zi sau două nu va putea supravieţui în deşert.

— Nu ştiu unde e.

Îl fixară toţi trei de parcă voiau să citească pe faţa lui dacă minţea sau nu.

Ochii lui Pendanski păreau nişte fante înguste, din cauză că pielea îi era încă foarte umflată.

— Eşti sigur că n-are familie? întrebă Directoarea.

— E un copil de la orfelinat, răspunse Pendanski. Dormea pe străzi când l-au arestat.

— E cineva care-ar putea apărea pe-aici să pună întrebări? Vreun asistent social mai băgăreţ?

— N-are pe nimeni, repetă Pendanski. Copilul ăsta e un nimeni.

Directoarea stătu o clipă pe gânduri.

— OK, atunci ia şi distruge toate dosarele lui.

Pendanski dădu din cap.

— N-a fost aici niciodată, sublinie Directoarea.

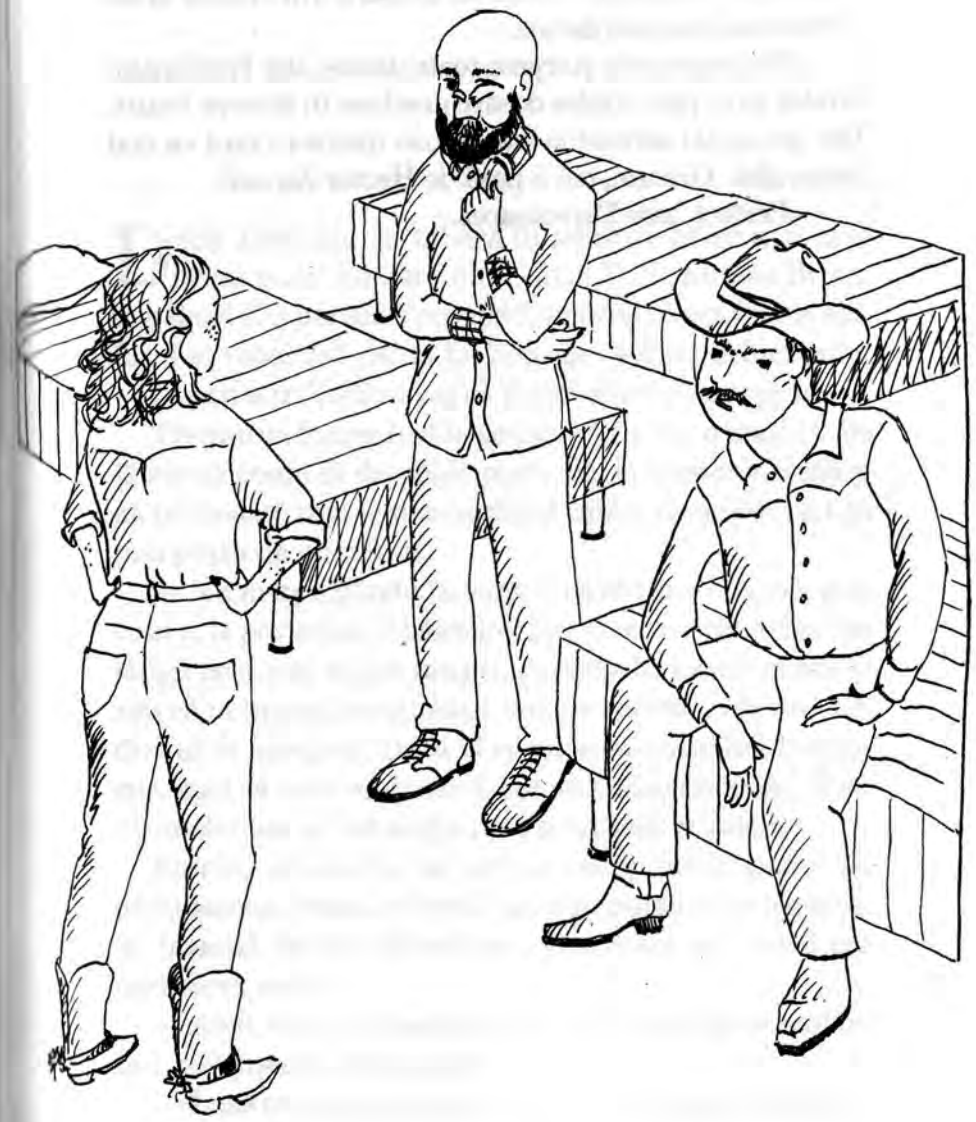

Domnul Sir aprobă şi el aceste spuse.

— Putem să intrăm de-aici în computerele celor de la Protecţia Copilului? Vreau să dispară din sistem orice urmă a băieţaşului ăstuia.

— Nu putem să-i ştergem toate datele, zise Pendanski, fiindcă sunt prea multe dosare deschise în diverse locuri. Dar pot să tai accesul la ele, de nici maică-sa nu-l va mai putea găsi. Oricum, cui îi pasă de Hector Zeroni?

— Perfect, zise Directoarea.

CAPITOLUL 32

După două zile, în tabără fu adus un băiat nou care primi patul lui Zero din Cortul D. Se numea Brian, dar Rază-X îl porecli Tremurici, pentru că era foarte agitat. I se repartiză raftul lui Zero ca să-şi pună lucrurile.

Locurile în Tabăra Lacul Verde se ocupau repede.

Tremurici fusese închis pentru că furase o maşină. Se lăuda că poate să deschidă portiera, să urce-n maşină şi să pornească motorul conectând cablurile de contact în mai puţin de un minut.

— Nu m-aş fi gândit în viaţa mea să fur o maşină, ştiţi cum e, le povestise el băieţilor. Dar treceam câteodată pe lângă cele mai mişto maşini parcate în locuri pustii şi zău că m-apuca tremuriciul când le vedeam. Nu era nici dracul în preajmă! Dacă vi se pare că acum am tremurici, apoi să mă vedeţi când dau de-o maşină mişto. Parcă-nnebunesc şi cât ai clipi mă şi trezesc la volan!

Stanley era întins în pat, pe cearşafurile aspre. Îşi dădu seama, brusc, că patul nu mai puţea ca la început. Se întrebă dacă se obişnuise cu mirosul sau patul era mai curat acum.

— Auzi, Omu' Cavernelor, chiar trebuie să ne sculăm la 4:30? întrebă Tremurici.

— Lasă c-o să te înveţi cu sculatul devreme, îi răspunse Stanley. Dimineaţa e cea mai frumoasă parte a zilei.

Încerca să nu se mai gândească la Zero. Trecuse mult timp de când nu mai știau nimic de el și spera din suflet că reușise să ajungă pe piscul numit Degetul lui Dumnezeu.

Ceea ce-l rodea însă nu era gândul că Zero ar fi putut fi mort la ora asta, ci bănuiala că e încă viu, deshidratat, târându-se prin deșert în căutare de apă.

Și dacă Zero era undeva în apropiere, stingându-se încetișor de sete?

Acesta era gândul pe care Stanley încerca mereu să și-l alunge din cap.

În dimineața următoare erau din nou pe lac, iar Stanley îl asculta distrat pe domnul Sir făcându-i instructajul nou-venitului: „o groapă cât lopata ta de adâncă... să poți roti lopata pe fund ca limba unui ceasornic".

Tremurici nu stătea o clipă locului. Degetele lui nervoase băteau darabana pe coada lopeții, iar capul i se sucea în toate direcțiile.

— N-o să mai tremuri tu atâta după ce sapi o zi-ntreagă, zise domnul Sir. Abia dacă o să-ți

mai poți mișca degetul mic, continuă el, azvârlindu-și în gură un pumn întreg de semințe și scuipând cu mare dexteritate cojile. Aici nu suntem la Cercetașe!

Camionul cu apă apăru imediat după răsărit, iar Stanley se așeză la coadă între Magnet și Tremurici.

Dacă nu era prea târziu să plece în căutarea lui Zero?

Se uita la domnul Sir care-i umplea bidonul lui Rază-X, dar gândul îi era la fugarul care poate chiar acum se târa pe pământul fierbinte, mort de sete.

Ce putea face? Chiar dacă Zero mai era în viață după patru zile, cum ar fi putut să-l găsească? Ar fi trebuit să-l caute câteva zile. Avea nevoie de o mașină!

O mașină sau mai bine un camion cu un rezervor de apă în spate.

Stanley se întrebă dacă domnul Sir lăsase cumva cheile în contact.

Se trase încetișor de la coadă spre cabina mașinii și privi pe geam. Cheile erau acolo.

Stanley simți că-l apucă tremuriciul.

Trase adânc aer în piept, încercând să se liniștească. Nu mai condusese până atunci – dar cât de greu putea fi?

E o nebunie, își spuse în sinea lui, conștient că dacă voia să fure mașina trebuia să se miște repede, înainte ca domnul Sir să prindă de veste.

N-are rost, își repetă încăpățânat. *Zero e mort.*

Dar dacă nu e mort?

Și iarăși respiră adânc, adânc. *Gândește-te bine*, șopti o voce în capul lui, dar n-avea prea mult timp de gândire. Smuci ușa camionului și sări înăuntru.

— Hei, strigă domnul Sir.

Răsuci cheia în contact și apăsă accelerația. Motorul mugi, dar camionul nu se mișcă din loc.

Domnul Sir fugea acum spre el. Ușa de la șofer rămăsese deschisă.

— Bagă în viteză! îi strigă Tremurici.

Schimbătorul de viteze automat era jos, lângă scaunul şoferului. Stanley mişcă de manetă şi băgă maşina în viteză.

Camionul se smuci din loc, iar Stanley fu aruncat în spate pe scaun şi se prinse cu toată forţa de volan. Ţinea pedala de acceleraţie apăsată până la pământ.

Camionul aproape că zbura peste întinderea deşertică. Deodată îi ieşi în cale o movilă de pământ. Era cu neputinţă s-o ocolească. Roţile din faţă se înfipseră în pământul tare, camionul se rostogoli, iar Stanley se rostogoli în faţă, apoi fu azvârlit înapoi de explozia unui airbag. Căzu afară, pe uşa deschisă.

Nimerise într-o groapă.

Rămase acolo, pe jos, privind camionul care atârna în gol deasupra gropii. Oftă. De data asta nu avea cum să dea vina pe nenorocitul acela de stră-străbunic-bun-de-nimic-şi-hoţ-de-porci-împuţit. Era numai şi numai vina lui. Făcuse cea mai mare tâmpenie pe care-ar fi putut-o comite în scurta şi mizerabila lui viaţă.

Se ridică încetişor în picioare. Îl durea tot corpul, dar nu părea să-şi fi rupt nimic. Privi îndărăt spre domnul Sir, care rămăsese nemişcat şi-l fixa cu privirea.

Apoi o rupse la fugă! Bidonul agăţat de gât îl lovea în piept la fiecare pas şi durerea era de două ori mai mare, fiindcă ştia că nu are pic de apă în el.

Capitolul 33

După o vreme obosi şi-şi încetini goana, până se pomeni că mergea cu pas normal. Nu-l urmărise nimeni. Dinspre camion răsunau voci, dar nu putea să audă ce spun. Din când în când se auzea huruitul motorului, dar Stanley ştia că acel camion n-avea şanse să plece prea curând de acolo.

Se îndrepta spre Degetul lui Dumnezeu cam pe dibuite, fiindcă munţii erau ascunşi de valul de praf şi căldură.

Mersul îl ajută să se liniştească şi să-şi pună gândurile în ordine. Se îndoia că va ajunge până la munţi pe jos şi fără pic de apă şi nu voia să-şi pună viaţa în primejdie pentru o himeră. Trebuia să se întoarcă înapoi în tabără. Era sigur de asta. Dar n-avea rost să se grăbească. Întâi să se calmeze puţin spiritele pe-acolo. Şi-apoi, dacă tot ajunsese până aici, de ce să nu-l caute pe Zero?

Se hotărî să meargă cât de departe va putea, iar când va simţi că-i slăbesc puterile, să se întoarcă înapoi.

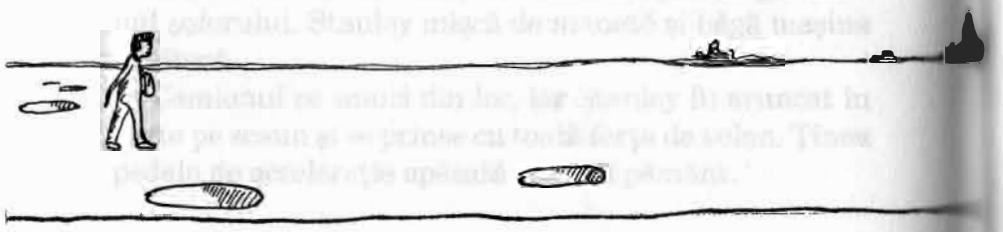

Aproape că-l apucă râsul, dându-şi seama ce prostie îşi propusese. Era cu neputinţă. Trebuia să străbată *jumătate* din distanţa pe care o putea parcurge înainte de a rămâne fără puteri. Fiindcă avea nevoie de energie ca să se şi întoarcă. La întoarcere avea de gând să facă o înţelegere cu Directoarea, să-i arate unde găsise rujul lui Kate Barlow, apoi să-i ceară iertare.

Tare mult se mai săpase pe fundul acestui lac. Tabăra dispăruse demult din vedere, dar gropile nu se terminaseră încă. Stanley trecuse deja de câteva ori pe lângă ceea ce părea a fi ultima groapă, doar ca să dea la câţiva metri mai încolo de o nouă serie de săpături.

În tabăra lor se săpa sistematic, păstrându-se anumite alei pentru camionul cu apă, dar aici totul era haotic şi fără nicio logică. Era ca şi cum Directoarea ar fi ordonat furioasă să se sape în neştire, doar-doar or găsi ceva, ca la loterie.

Stanley era conştient de faptul că cerceta fiecare groapă cu privirea, deşi nu îndrăznea nici sieşi să-şi mărturisească ce căuta.

Trecuse mai mult de o oră de când mergea aşa şi ultima săpătură părea să se fi pierdut în zare, când dădu de

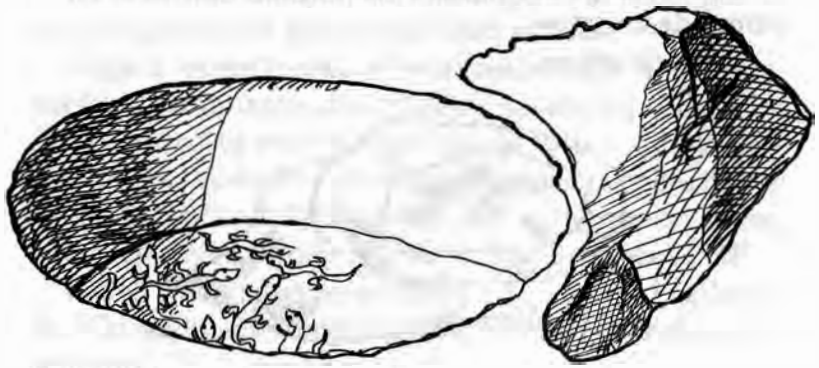

un alt loc săpat. Gropile erau ascunse de movile mari de pământ.

Se cocoţă pe o movilă şi privi într-una dintre gropi, iar inima i se opri în loc.

Acolo, pe fund, locuia o familie întreagă de şopârle cu pete galbene. Toate îl priveau curioase, cu ochişorii lor roşii.

Sări de pe movila de pământ şi o rupse la goană.

Habar n-avea dacă şopârlele îl urmăresc, dar avea impresia că una dintre ele sărise la el.

Fugi până când nu-l mai ţinură picioarele şi se prăbuşi grămadă la pământ.

Nu-l urmărea nimeni şi nimic.

Tremurând, gâfâind, încercă să-şi regleze respiraţia şi privi în jur. I se păru că distinge o formă nouă la vreo cincizeci de metri mai încolo. Nu era nimic deosebit, poate un bolovan mai mare, dar în deşertul acela orice nu era groapă părea neobişnuit.

Se îndreptă cu mare băgare de seamă spre forma aceea. Întâlnirea cu şopârlele îl făcuse temător.

Era un sac gol de seminţe. O clipă crezu că era sacul pe care Magnet îl furase de la domnul Sir, dar nu avea cum să fie acelaşi.

Îl întoarse pe dos şi găsi o sămânţă de floarea-soarelui prinsă de margine.

Masa de prânz.

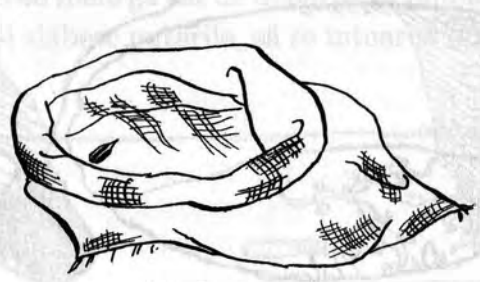

CAPITOLUL 34

Soarele îi bătea acum chiar în creştet şi-şi zise că mai avea cel mult două ore de mers, apoi trebuia să se întoarcă.

Era un marş zadarnic, pentru că nu făcea decât să străbată kilometri de deşert. Îi era cald, era obosit, murea de foame şi, mai ales, de sete. Poate că era momentul să se întoarcă. Poate că trecuse deja de *jumătate* fără să-şi dea seama.

Apoi, privind în jur, văzu o băltoacă la câţiva metri de locul unde se afla. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, clipi de câteva ori.

Văzând că nu dispare, fugi disperat către ea, dar înţelese curând că n-avea cum s-o ajungă.

Nu era apă. Era un miraj creat de razele de soare care cădeau pe pământul încins.

Îşi continuă marşul, cărând după el şi sacul gol de iută. Se gândea că poate îi va folosi cândva.

După o vreme începu să se întrezărească în zare silueta lanţului muntos, deşi Stanley nu era sigur dacă nu cumva şi acesta era tot un miraj. Şi totuşi, munţii stăteau pe loc, lăsându-l să se apropie, până când distinse forma inconfundabilă a unui pisc ce părea un pumn strâns cu degetul mare în sus, indicând că totul e OK.

Cât să fi fost până acolo? O sută de metri? Un kilometru? Cu siguranţă trecea de *jumătate* dacă voia să ajungă la munţi.

Continuă să înainteze, în ciuda faptului că raţiunea îi dicta să se întoarcă. Muntele îl chema şi-i confirma prin gestul său încremenit în piatră că totul e în regulă.

Cum mergea aşa, observă undeva în dreapta lui ceva ce părea a fi un trunchi mare de copac fulgerat. Era acoperit cu pietre şi devenise aproape una cu pământul, de aceea Stanley nici nu fu sigur la început dacă era lemn, piatră sau ţărână, mai ales că în regiunea aceea nu prea creşteau copaci.

Orice ar fi fost, era nevoie să se abată din drum pentru a-l cerceta şi nu ştia dacă merită, sau chiar dacă mai are forţe să facă asta. Tot mai ades îl chinuia gândul că era timpul să se înapoieze în tabără.

Nu avea cum să ajungă până la munţii din zare, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit. Era ca şi cum ar fi urmărit luna de pe cer: pur şi simplu cu neputinţă. În schimb, putea ajunge destul de uşor la forma aceea ciudată, prăbuşită pe fundul lacului.

Porni aşadar spre dreapta. Se îndoia că va găsi ceva acolo, dar însuşi faptul că *ceva* apăruse acolo, în mijlocul *nimicului*, era interesant. Se hotărî să considere locul acela *jumătatea* drumului, dar în sinea lui spera să nu fi ajuns totuşi prea departe.

Când ajunse mai aproape şi văzu ce era acel obiect misterios, aproape că îi veni să râdă. Era o barcă – de fapt, rămăşiţele unei bărci. Foarte amuzant să vezi aşa ceva într-un deşert – dar în acelaşi timp era un semn că acolo chiar fusese cândva un lac adevărat.

Barca zăcea răsturnată, pe jumătate îngropată în ţărână.

Ce chestie, se gândi el amar, poate că cineva a murit înecat aici... iar eu sunt pe cale să mor deshidratat.

La pupă se mai putea încă deslusi numele ambarcaţiunii, deşi vopseaua era julită şi crăpată. Se numea *Mary Lou.*

Barca era proptită într-o grămadă de pământ şi devenise probabil vizuina unui animal mare, fiindcă se vedea clar cum cineva sau ceva săpase un culoar prin pământul acela ca să ajungă sub ea.

Se auzi un zgomot şi barca se mişcă puţin.

Oricine sau orice-ar fi locuit acolo era pe cale să iasă afară!

— Hei! strigă Stanley sperând să-l sperie, dar gura îi era uscată şi-n loc de strigătul puternic pe care şi-l imaginase scoase mai degrabă un gâjâit.

— Hei, răspunse dinăuntru o voce dogită.

De sub barcă apăru o mână neagră, la capătul căreia flutura o mânecă portocalie.

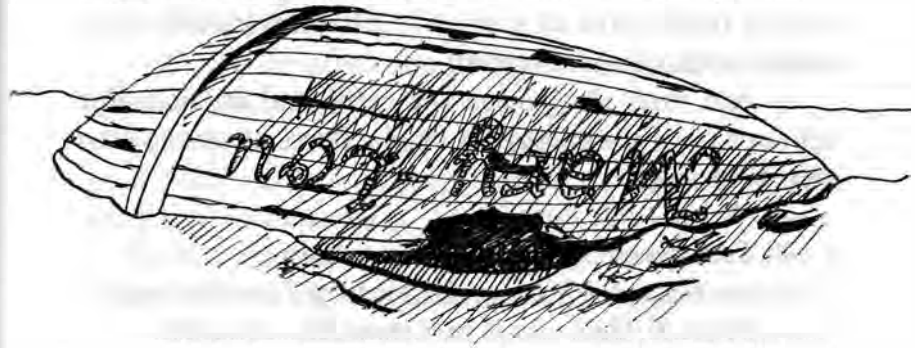

Capitolul 35

Zero părea un dovleac de Halloween ţinut ani la rând în soare pe verandă. Era deshidratat, scofâlcit la faţă, cu ochii înfundaţi în orbite şi un surâs confuz.

— Ai apă? fură primele lui cuvinte, rostite cu voce stinsă.

Buzele îi erau aproape albe, iar limba i se împleticea în gură atunci când articula cuvintele, de parcă i-ar fi crescut deodată prea mare.

— N-am, bidonul e gol, răspunse Stanley.

Nu-şi revenise din uimire şi îl fixa pe Zero aşa de intens, încât părea că vrea să-l ţintuiască locului. Continuă cu un zâmbet ruşinat:

— Am vrut să-ţi aduc tot camionul cu apă, dar aproape că m-am răsturnat cu el... Zero, nu pot să cred că eşti în viaţă!

— Nici eu, zise Zero.

— Trebuie să ne întoarcem în tabără.

— Nu mă mai întorc acolo, scutură Zero din cap.

— Trebuie. Trebuie să ne întoarcem amândoi.

— Vrei nişte super-licoare? întrebă Zero.

— Ce să vreau?

Zero îşi puse mâna streaşină la ochi şi spuse:

— Să ştii că e mai răcoare sub barcă.

Apoi se strecură la loc, sub ochii lui Stanley, care nu se gândea decât că e incredibil că puştiul mai e încă în

viaţă şi că trebuia dus numaidecât înapoi în tabără, chiar de-ar fi trebuit să-l care în spinare.

Se târî după el prin tunelul acela, reuşind cu chiu, cu vai să încapă pe intrarea extrem de îngustă. Slăbise foarte mult. Cu statura pe care o avea când ajunsese în tabără, n-ar fi trecut niciodată prin acel culoar.

Înaintau pe burtă într-un spaţiu întunecos şi îngust, când simţi că loveşte ceva tare şi ascuţit cu piciorul. Era o lopată. Se întrebă de unde apăruse acolo, dar îşi aminti că Zero fugise cu ea după ce-l atacase pe domnul Pendanski.

Temperatura era mai plăcută acolo, sub barca pe jumătate îngropată în ţărână. Aveau deasupra un acoperiş putred şi ciuruit de găuri prin care pătrundea lumina, dar care ţinea şi umbră în acelaşi timp. Spre uimirea lui Stanley, locul era înţesat de borcane goale.

Zero ţinea în mână un borcan căruia se chinuia să-i deşurubeze capacul.

— Ce-ai acolo?

— Super-licoarea. Aşa îi zic eu. Am găsit borcanele astea aici, sub barcă.

Continua să se lupte cu capacul acela.

— Auzi, zise, dă-mi şi mie lopata aia. Şaişpe borcane am găsit ascunse aici.

Stanley nu prea avea loc să se mişte, aşa că se târî şi trase de lopată, apoi o împinse spre Zero, cu lama înainte.

— Uneori trebuie să le..., spuse Zero, lovind în acelaşi timp gâtul borcanului cu lama lopeţii.

Capacul zbură imediat, iar băiatul duse borcanul la gură, ca nu cumva să irosească vreo picătură preţioasă de lichid.

— Ai grijă, zise Stanley.

— Ia şi tu, zise Zero.

Îi întinse borcanul, în vreme ce el lingea siropul de pe capac.

Stanley apucă borcanul cu amândouă mâinile. Îi era teamă de marginea ciobită, dar și de gustul pe care l-ar fi putut avea acea mâzgă maronie dinăuntru căreia Zero îi zicea super-licoare. Arăta exact ca noroiul și, orice-ar fi fost, Stanley era convins că zăcea acolo de mai bine de o sută de ani. Era limpede că acele borcane se scufundaseră odată cu barca. Cine știe ce bacterii colcăiau în zeama aceea?

— E bun, îl încurajă Zero.

Stanley se întrebă dacă Zero știa ce sunt acelea bacterii. Ridică borcanul la gură și gustă.

Era un nectar dulce și lipicios, foarte consistent și cald, care aluneca întocmai ca un balsam pe gâtul lui uscat, lăsându-i un parfum delicios în cerul gurii. Probabil la un

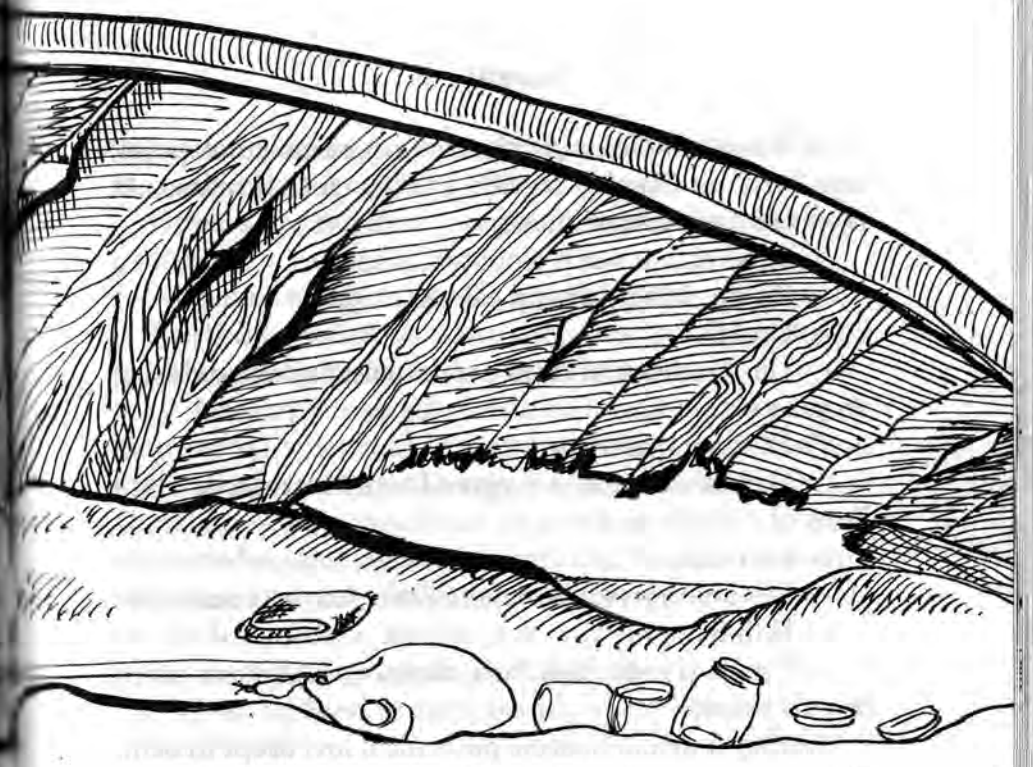

moment dat avusese înăuntru și niște fructe, probabil piersici dacă judecai după aromă.

— Ți-am zis eu că e bun, surâse Zero.

Stanley n-ar fi vrut să mai bea, dar super-licoarea era cu adevărat grozavă. Își trecură borcanul de la unul la altul până se goli.

— Câte mai avem? se interesă Stanley.

— Niciunul.

Lui Stanley îi pică fața.

— Nasol. Înseamnă că trebuie să mergem înapoi în tabără, zise el.

— Nu mai sap nicio groapă, declară Zero.

— Hai că n-o să te pună nimeni la săpat, îl liniști Stanley. Probabil c-or să te trimită la spital, cum l-au trimis pe Pungă de Vomă.

— Pungă de Vomă a călcat pe-un şarpe cu clopoţei, zise Zero, iar Stanley tresări, pentru că şi el fusese cât pe-aci să facă acelaşi lucru.

— Cred că n-a auzit clopoţeii, zise el.

— Ba nu, intenţionat a călcat.

— Crezi?

— Da, fiindcă mai întâi s-a descălţat şi de adidaşi şi de şosete.

Pe Stanley îl trecu un fior.

— Ce înseamnă M-a-r-ygrec L-o-u? întrebă deodată Zero.

— Ce-i aia?

— Em-a-er-ygrec-lou, repetă Zero, foarte concentrat.

— Habar n-am.

— Hai să-ţi arăt, zise Zero, târându-se din nou afară de sub barcă.

Stanley îl urmă. Soarele puternic îl lovi drept în ochi. Şi-i acoperi cu palma.

Zero îl duse în spatele bărcii şi-i arătă literele răsturnate.

— Uite: em-a-er-ygrec-l-o-u, zise el.

— Mary Lou, surâse Stanley. Aşa se numeşte barca.

— Mary Lou, repetă Zero. Credeam că ygrec se citeşte y grec.

— Aşa este, spuse Stanley, dar în cuvântul acesta se pronunţă ca un „i".

Deodată, Zero se schimbă la faţă şi se prinse cu mâinile de burtă, chircit de durere.

— Zero, ce-ai păţit?

Băiatul căzu la pământ, cu genunchii la gură, icnind.

Stanley nu ştia ce să facă. Se întreba dacă nu i se trage cumva de la super-licoare şi încerca să calculeze cât de departe de tabără se aflau. De mult nu se mai

vedea nimic în zare, încât aproape că nu mai era sigur în ce direcţie s-o caute.

După o vreme, Zero se opri din gemut şi-şi întinse picioarele.

— Hai să mergem înapoi, spuse Stanley.

Puştiul se ridică cu mare greutate în fund, trăgând aer în piept cu lăcomie, dar nu-i răspunse.

— Am un plan, să ştii, continuă Stanley, aşa că n-o să dăm de nicio belea la întoarcere. Fii atent: ştii că am găsit mai demult un tub mic şi i l-am dat lui Rază-X şi Directoarea ne-a înnebunit pe urmă cu săpatul în locul unde credea ea că găsisem chestia aia. Ideea e că, de fapt, eu îl găsisem altundeva – şi cred că dacă-i zicem unde era de fapt, o să ne lase în pace.

— Nu mă întorc acolo, repetă Zero.

— N-ai unde să te duci de aici, spuse Stanley.

Zero tăcu.

— O să mori, contină Stanley.

— Atunci mor aici.

Acum Stanley chiar nu mai ştia ce să facă. Venise să-l ajute pe Zero, dar în loc de asta îi băuse ultimul borcan de sirop. Privi în zare.

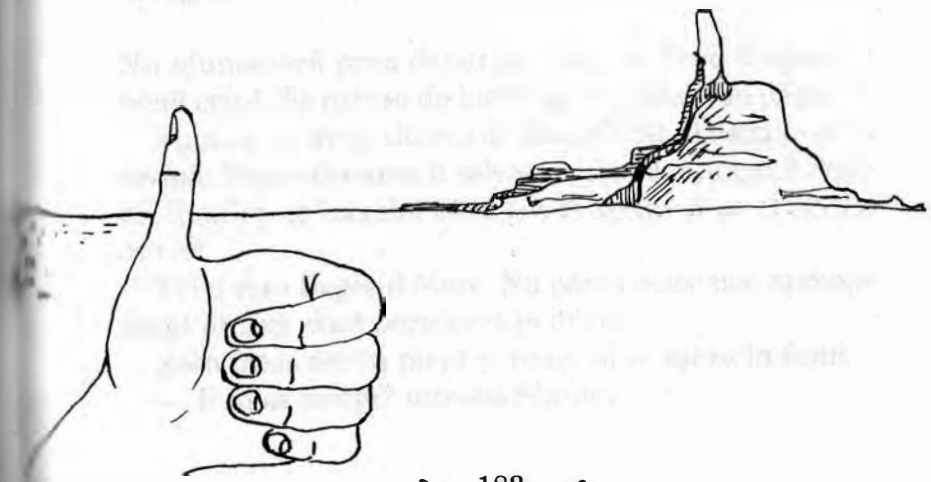

— Fii atent, vreau să te uiţi atent încolo.

— Nu mă mai..., începu Zero.

— Zero, uită-te bine la munţii ăia. Vezi un vârf mai ciudat?

— Îhî, îl văd.

— Cu ce seamănă?

Zero nu răspunse, dar în vreme ce analiza acel pisc neobişnuit, pumnul drept i se strânse de la sine, apoi degetul mare se ridică încet, ca pentru a semnala că totul era OK. Zero privi pumnul, apoi muntele, apoi iar pumnul, apoi muntele.

CAPITOLUL 36

Azvârliră două borcane goale în sacul de iută, pentru orice eventualitate. Apoi porniră spre munţi. Zero căra în spinare lopata, iar Stanley ducea sacul pe umăr.

— Fii atent, zise deodată Stanley, te anunţ că nu-s prea norocos de felul meu.

— Atunci când trăieşti într-o groapă toată viaţa, n-ai unde să ieşi decât în sus, răspunse Zero, fără a se arăta îngrijorat de vorbele lui Stanley.

Înainte de a porni la drum, îşi făcură semnul de OK unul altuia.

Era cea mai fierbinte parte a zilei. Stanley simţea cum bidonul gol îl lovea în piept la fiecare pas şi-şi dorea din suflet să fi reuşit să-l umple înainte de se îndepărta în fugă de camionul avariat.

Nu ajunseseră prea departe, când pe Zero îl apucă o nouă criză. Se prinse de burtă şi se prăbuşi la pământ.

Stanley nu avea altceva de făcut decât să aştepte să-şi revină. Super-licoarea îi salvase viaţa, dar acum îl omora. Stanley se întreba când îl vor apuca şi pe el aceste dureri.

Privi spre Degetul Mare. Nu părea deloc mai aproape decât atunci când porniseră la drum.

Zero trase aer în piept şi reuşi să se aşeze în fund.

— Poţi să mergi? întrebă Stanley.

— O secundă, șopti Zero.

Respiră adânc de câteva ori, apoi se ridică în picioare, sprijinindu-se în coada lopeții. Îi făcu semn lui Stanley că era OK și porniră.

Stanley se străduia să înainteze cât mai mult fără să privească spre Degetul Mare. Încerca să și-l întipărească în memorie, apoi compara imaginile să vadă dacă s-au apropiat măcar puțin. Făcea asta la fiecare zece minute, dar muntele rămânea în continuare departe.

Stanley simțea din nou că încearcă să atingă luna de pe cer.

— Oare cine-o fi fost fata aia? zise deodată Zero.

— Care fată?

— Mary Lou.

— E greu de spus, zise Stanley cu un zâmbet. O fată de pe timpuri, care locuia aici când prin părțile astea era un lac adevărat...

— Pun pariu că era frumoasă, zise Zero, altfel tipul ăsta nu și-ar fi numit barca după ea.

— Da, îi ținu isonul Stanley, pariez că arăta grozav în costum de baie, așezată la proră, în timp ce iubitul ei vâslea.

Zero folosea lopata ca pe un baston, fiindcă nu-l țineau prea bine picioarele. După o vreme zise:

— Trebuie să mă mai odihnesc; hai să ne oprim.

Stanley își îngădui să arunce o privire spre muntele care semăna cu un deget mare. Nu se apropiaseră deloc și se temea că dacă Zero se oprește nu vor mai ajunge niciodată.

— Hai, nu te opri, aproape c-am ajuns, zise el.

Dar în gând se întreba dacă nu cumva erau mai aproape de Tabăra Lacul Verde.

— Trebuie să mă așez...

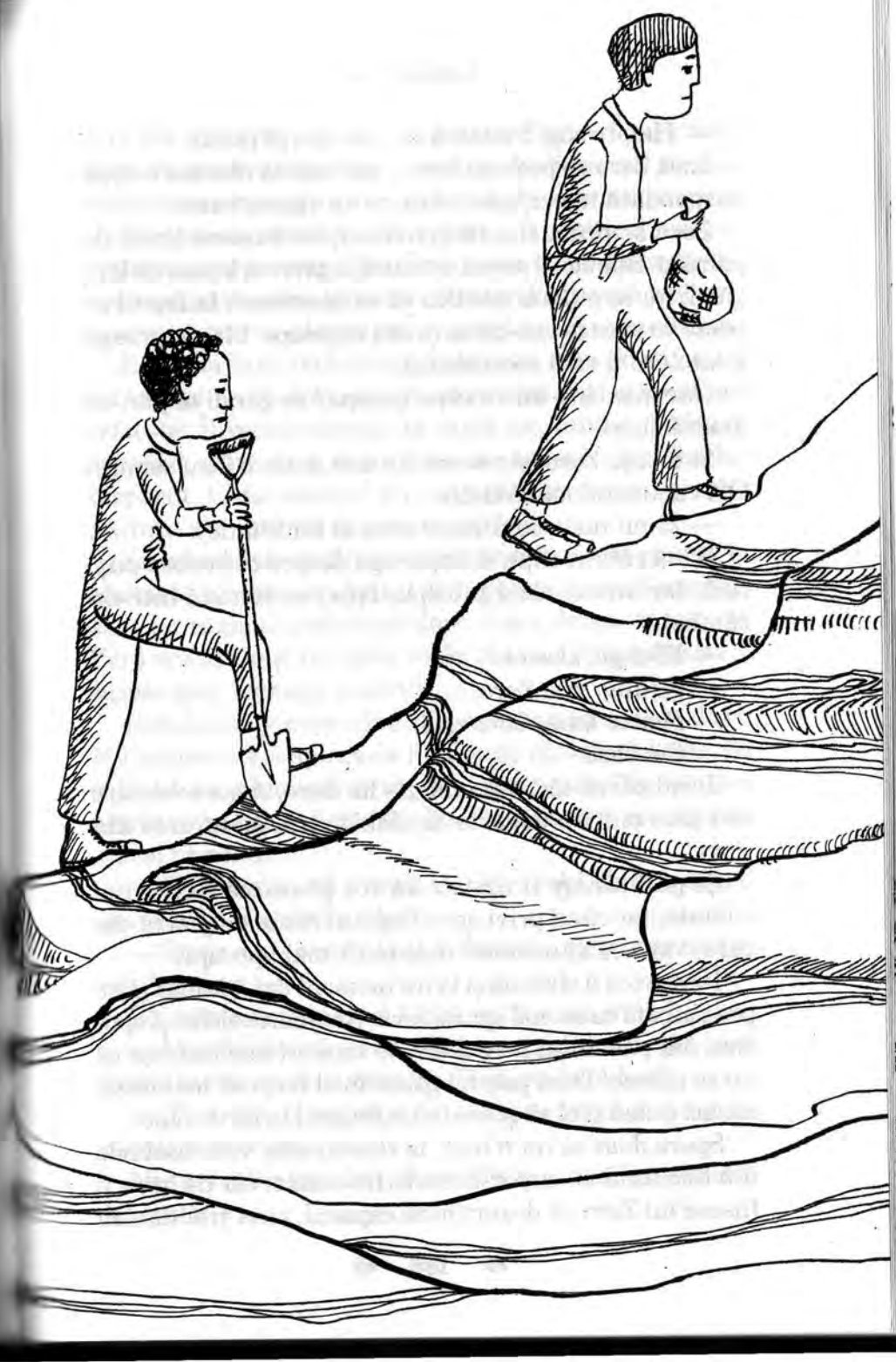

— Hai, te rog, încearcă să mai mergi puţin.

Însă Zero se prăbuşi brusc, iar lopata rămase o clipă suspendată în aer, apoi căzu cu un zgomot sec.

Zero se prăbuşise în genunchi, cu fruntea lipită de pământ. Stanley îl auzea gemând şi, privind lopata de lângă el, nu se putu împiedica să se gândească la faptul că poate va avea nevoie de ea ca să-l îngroape. Ultima groapă a lui Zero îi va fi mormântul.

Dar mie cine-mi va săpa groapa? se gândi el plin de amărăciune.

Şi totuşi, Zero îşi reveni din nou şi iar îi făcu semnul OK cu amândouă mâinile.

— Zi-mi nişte cuvinte, îi ceru el lui Stanley.

Îi luă câteva clipe să înţeleagă despre ce vorbea puştiul, dar atunci când pricepu, faţa i se lumină într-un zâmbet.

— Ef-u-ge, zise el.

— Fu-fug, zise Zero.

— Foarte bine. Ce-a-es-ă.

— C-c-casă.

Jocul părea să-i dea energie lui Zero. Avea ceva care să-i ţină mintea departe de slăbiciunea şi durerea din corp.

Şi pe Stanley îl amuza să tot găsească noi şi noi cuvinte, iar când privi spre Degetul Mare de piatră din zare, văzu că ajunseseră deja mult mai aproape.

Însă setea îl chinuia şi la un moment dat îşi simţi gura prea uscată ca să mai spună ceva. Era foarte slăbit şi epuizat, dar ştia că lui Zero îi era de zece ori mai rău, aşa că nu se plânse. Dacă puştiul găsea în el forţa să înainteze, atunci putea şi el să-şi continue drumul la fel de bine.

Spera doar să nu fi luat, la rândul său, vreo bacterie din borcanul cu super-licoare. Îşi aminti cât de greu îi fusese lui Zero să deşurubeze capacul, cum trebuise în

cele din urmă să-l spargă cu lopata. Poate că nu trăiau bacterii decât în borcanele care se desfăcuseră cu uşurinţă, cum erau cele pe care le căra chiar acum în spate.

Nu-l speria moartea, chiar deloc. Nu putea fi mai rău decât ce simţea acum. De fapt, poate că moartea va fi o uşurare; poate până atunci va fi prea slăbit ca să mai simtă ceva, poate va adormi pur şi simplu pentru totdeauna.

Îl speria însă faptul că părinţii lui nu vor şti ce s-a întâmplat cu el. Nu vor afla niciodată dacă e mort sau trăieşte. Îi vedea aievea, an după an, lună după lună, sperând, dorindu-şi să primească un semn de la fiul lor dispărut. Chiar dacă el nu va mai simţi nimic, pentru părinţii săi durerea nu va avea sfârşit.

Se întrebă dacă Directoarea trimisese pe cineva în căutarea lui, dar era destul de limpede că nu. Nu trimisese pe nimeni nici după Zero – era drept, totuşi, că Zero era orfan şi nu risca să fie căutat. Tot ce făcuseră fusese să-i distrugă dosarul.

Însă Stanley avea o familie, care se va interesa de el. Nu puteau să le spună că nu fusese niciodată acolo. Se întrebă ce minciună avea să născocească Directoarea pentru a justifica dispariţia lui. Oare când îl vor declara oficial dispărut?

— Tu ce crezi că-i acolo sus? întrebă Zero privind spre vârful Degetului Mare.

— Sigur e un restaurant italienesc, răspunse dezinvolt Stanley.

Cu asta reuşi chiar să-l facă pe Zero să râdă.

— Mă gândesc să-mi iau o pizza cu pepperoni şi-o bere fără alcool, continuă Stanley. De fapt două beri.

— Eu vreau o îngheţată cu alune, frişcă şi sirop de ciocolată fierbinte.

Muntele din faţa lor părea că ţine soarele în vârful degetului.

*

Lacul se termina cu un mal înalt, de piatră.

Și tabăra lor era tot pe un mal – malul de est – însă acela urca blând spre nivelul solului. Aici, la malul de vest, urcușul era abrupt și greu. Li se părea c-au mers printr-o tigaie din care acum trebuie să sară afară.

În fața muntelui care le servise drept călăuză se înălțau acum alte stânci. Soarele nu se mai vedea.

Zero icni din nou și se prinse cu mâinile de burtă, dar rămase în picioare.

— Sunt OK, șopti.

Stanley băgă de seamă că una dintre stânci era despicată de o râpă, lată de mai puțin de jumătate de metru și nu foarte adâncă, presărată ici-colo cu niște cornișe de care te puteai agăța și sprijini.

— Hai pe acolo, zise el.

Părea să fie un urcuș pieptiș de vreo cincisprezece metri.

Stanley sui râpa aceea cu mare chin, sărind dintr-o parte într-alta și apucându-se de colțurile de piatră, fără să scape din spate sacul cu borcane. Fu cât pe ce să cadă în câteva rânduri și se prinse de buza râpei pentru a-și lua avânt spre următorul colț de stâncă.

Zero reuși cumva să se țină după el, urcând mereu în urma lui și arătând complet vlăguit.

Unele din acele colțuri de stâncă erau adevărate canapele pe care puteai să ședi în voie, în vreme ce altele erau simpli bolovani pe care abia dacă puteai pune piciorul ca să-ți iei avânt și să urci mai sus. Când mai aveau cam un sfert din acest urcuș infernal, dădură peste o astfel de canapea, iar Stanley se așeză să se odihnească. Curând apăru și Zero lângă el.

— Ești bine? se interesă Stanley.

Fără a spune nimic, Zero îi făcu semn că era OK. Stanley îi răspunse cu același semn, apoi privi în sus. N-avea nici cea mai mică idee cum să ajungă la următorul colț de stâncă. Era foarte departe și nu exista niciun punct de sprijin. Nu îndrăznea să privească în jos.

— Împinge-mă, zise Zero, pe urmă îți arunc lopata și te apuci de ea.

— Nu poți să mă tragi, protestă Stanley.

— Ba pot, zise Zero.

Stanley făcu un scăunel din mâini pentru a-l ridica pe Zero până la următorul colț de stâncă. Zero ajunse în cele din urmă, iar Stanley continuă să-l ridice, până se prinse bine cu mâinile și se căță pe piatra tare.

Stanley găuri sacul de iută și-l atârnă de coada lopeții, ridicând lopata în aer. Zero prinse mai întâi sacul, apoi apucă lopata de coadă. O întoarse și o propti în stâncă, lăsându-i coada să atârne în afară.

— Hai, zise el.

Stanley avea îndoieli că va reuși să urce. Poate c-ar fi mers dacă trebuia să-l ridice el pe Zero, fiindcă puștiul era ușor ca fulgul. Însă să-l tragă Zero pe el în sus era aproape imposibil.

Începu să urce, folosindu-se iarăși de pereții râpei și curând se prinse cu toată puterea de coada lopeții.

Simți mâna lui Zero care-l apuca de încheietură.

Dădu drumul lopeții și se agăță de colțul de stâncă.

Preț de o clipă păru că plutește în aer, apoi, cu ajutorul lui Zero, ajunse sus.

Nu mai avea suflu și știa precis că acum câteva luni n-ar fi fost în stare să facă așa ceva.

Văzu o pată de sânge pe încheietura mâinii și tresări când își dădu seama că era sângele lui Zero.

Puștiul ținuse strâns de lama de metal a lopeții, pentru ca Stanley să se poată prinde de coadă. Avea

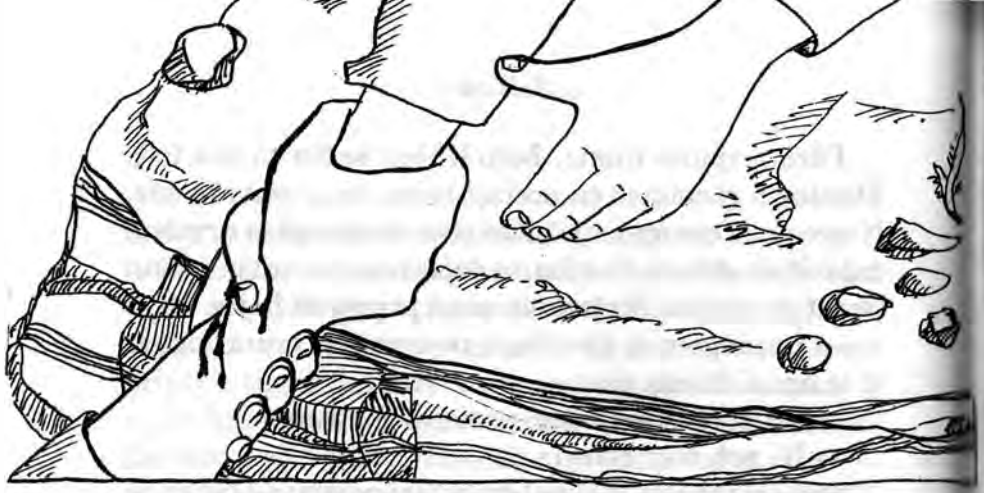

tăieturi adânci la ambele încheieturi. Cu un gest firesc, își duse mâinile la gură și linse sângele care curgea.

Unul dintre borcanele din sac se spărsese, dar deciseră să păstreze cioburile, în caz că aveau vreodată nevoie de cuțite.

Făcură o mică pauză, apoi porniră din nou la drum. De aici înainte urcușul era floare la ureche.

Curând se pomeniră pe un platou întins, de unde se vedea iarăși Degetul Mare. Soarele strălucea chiar în pisc, ca o minge de foc. Dumnezeu juca baschet.

Cei doi băieți ajunseră la poalele munților.

Capitolul 37

– Hai că mai avem puțin, zise Stanley.

Se vedea deja coasta muntelui.

Acum că erau așa de aproape, băiatul începu să simtă o teamă nelămurită. Își pusese toate speranțele în acest pisc. Dacă nu găseau apă sau adăpost acolo, nu mai aveau nicio speranță.

Drumul continua abrupt în sus și în curând Stanley își dădu seama că începuse urcușul.

Degetul Mare nu se mai vedea, fiind acoperit de versanții stâncoși.

În curând, urcușul pieptiș se dovedi cu neputință, așadar se cățărară în zigzag, croindu-și drum pe unde puteau și fiind deseori nevoiți să se întoarcă din drum ca să poată urca pe altă parte.

Versantul era presărat cu petice de iarbă și tufe, de care se agățau cu mâinile ori le foloseau ca suport pentru picioare. Pe măsură ce avansau, vegetația se îndesea. Apărură niște tufe mari, pline de spini, care le îngreunau urcușul.

Stanley ar fi vrut să-și tragă sufletul măcar câteva clipe, dar se temea că nu se va mai putea ridica. Atâta vreme cât Zero urca, urca și el. Nu știa cât e ora și nici dacă vor mai apuca să ajungă undeva pe lumină.

Curând începu să se lase întunericul, iar tufișurile se umplură de viață. O droaie de musculițe le dădeau

târcoale, atrase de mirosul de transpirație. Nici Stanley, nici Zero nu aveau energia să le gonească.

— Ce faci? gâfâi Stanley întorcându-se spre Zero.

Zero îi făcu semnul de OK, apoi șopti:

— Dacă se lovește o gâză de-asta de mine, mă doboară.

Stanley se hotărî să-i dea cuvinte noi:

— I-en-es-e-ce-te-e, zise el.

— *Inesecte*, spuse Zero foarte serios.

Stanley izbucni în râs.

Pe fața lui Zero apăru un zâmbet larg, care părea să-i acopere slăbiciunea.

— Insecte, spuse el.

— Bravo! Ține minte: citim „es" doar litera singură; când e în interiorul cuvântului se aude „s". Fii atent, un cuvânt greu: pe-er-â-en-zet.

— Prâ... prâââââ..., grohăi Zero, scoțând deodată un urlet grozav și aplecându-se aproape până la pământ, cu mâinile pe burtă.

Tremura din toate încheieturile și curând începu să vomite, azvârlind afară tot siropul din stomac.

Rămase în genunchi, gâfâind. Apoi se ridică și reluă urcușul.

Musculițele rămaseră în urma lor, fiind mai atrase de conținutul stomacului lui Zero decât de sudoarea care curgea șiroaie pe chipurile băieților.

Stanley tăcu, lăsându-l pe prietenul său să-și conserve energia. După aproape un sfert de oră însă, Zero zise:

— Prânz.

Tufișurile deveneau tot mai dese pe măsură ce urcau și umblau cu mare băgare de seamă, ca să nu-și zdrelească picioarele în spinii ascuțiți. Pe când se chinuiau așa, Stanley avu brusc o revelație: pe lac nu văzuse niciun tufiș!

— Tufișuri, musculițe, spuse el cu voce tare. Pe-aici pe undeva e apă, iar noi mergem direct spre ea.

Pe fața lui Zero se întinse un zâmbet imens, ca de clovn. Îi făcu semn că totul era OK cu amândouă mâinile, apoi căzu grămadă la pământ.

Nu se mai ridică de acolo. Stanley se aplecă deasupra lui:

— Hai, Zero, strigă el. Suntem foarte aproape de apă. Haide, Hector, sus. Am găsit tufișuri și gâze, adică *inesecte*! Hai sus!

Îl scutură cu putere.

— Fii atent, ți-am comandat deja înghețata cu sirop cald de ciocolată. Acum ți-o prepară.

Dar Zero tăcea.

Capitolul 38

Stanley îl apucă de braţe şi-l trase în sus, apoi se aplecă pe sub el şi-l luă în cârcă. Ridicându-se, simţi cum trupul puştiului îi atârna vlăguit pe umeri.

Lăsă în urmă lopata şi sacul cu borcane şi începu din nou să urce. Picioarele lui Zero se clătinau moi pe lângă corpul său.

Urcuşul devenise infernal, fiindcă nu-şi mai putea vedea propriile picioare şi mereu se poticnea în tot felul de tufe şi plante. Se concentră pe fiecare pas, ridicând cu mare băgare de seamă fiecare picior şi lăsându-l apoi cu grijă jos. Înainta aşa, numărându-şi paşii şi străduindu-se din răsputeri să nu se gândească unde merge.

Urca tot mai sus cu o putere ce părea să-i izvorască din suflet, dar şi dinafară. Se concentrase aşa de tare asupra acestui munte, încât avea senzaţia că Degetul Mare era un magnet care-l atrăgea puternic spre sine.

După o vreme începu să simtă o duhoare. La început îşi zise că venea de la Zero, dar apoi îşi dădu seama că mirosul neplăcut era în aer.

Urcuşul se mai înmuiase. Se aflau acum pe un platou şi, în lumina slabă a lunii, văzu că în faţă li se căsca o prăpastie, care se vădea tot mai adâncă pe măsură ce înainta.

Acum piscul acela nu mai semăna deloc cu un deget.

Iar Stanley ştia că nu avea cum să urce pe el.

Duhoarea din jur devenea tot mai puternică. Era mirosul amar al disperării.

Şi chiar de-ar fi ajuns sus pe Degetul Mare, Stanley ştia acum că nu ar fi găsit apă. De unde să fie apă pe o stâncă golaşă? Probabil că gâzele şi tufişurile se hrăneau cu apa ploilor care cădeau destul de des în zona asta; aşa cum fusese şi furtuna aceea care-i dezvăluise existenţa muntelui.

Cu toate acestea, continua să meargă spre Deget. Chiar dacă nu era nimic acolo, voia barem să-l atingă.

Dar nu-l atinse niciodată, fiindcă piciorul îi alunecă şi se pomeni într-un şanţ plin de nămol. Simţi cum capul lui Zero îi loveşte umărul în cădere.

Zăcând acolo în mizerie, încercă să-şi dea seama dacă mai avea putere să se ridice; dacă mai voia să se ridice. Atâta drum, doar ca să moară într-un şanţ. Şi, deodată, un gând urlă în capul lui: *Nu există noroi fără apă!*

Se târî spre locul unde noroiul devenea mai moale. Cu fiecare mişcare, arunca stropi de tină în toate părţile.

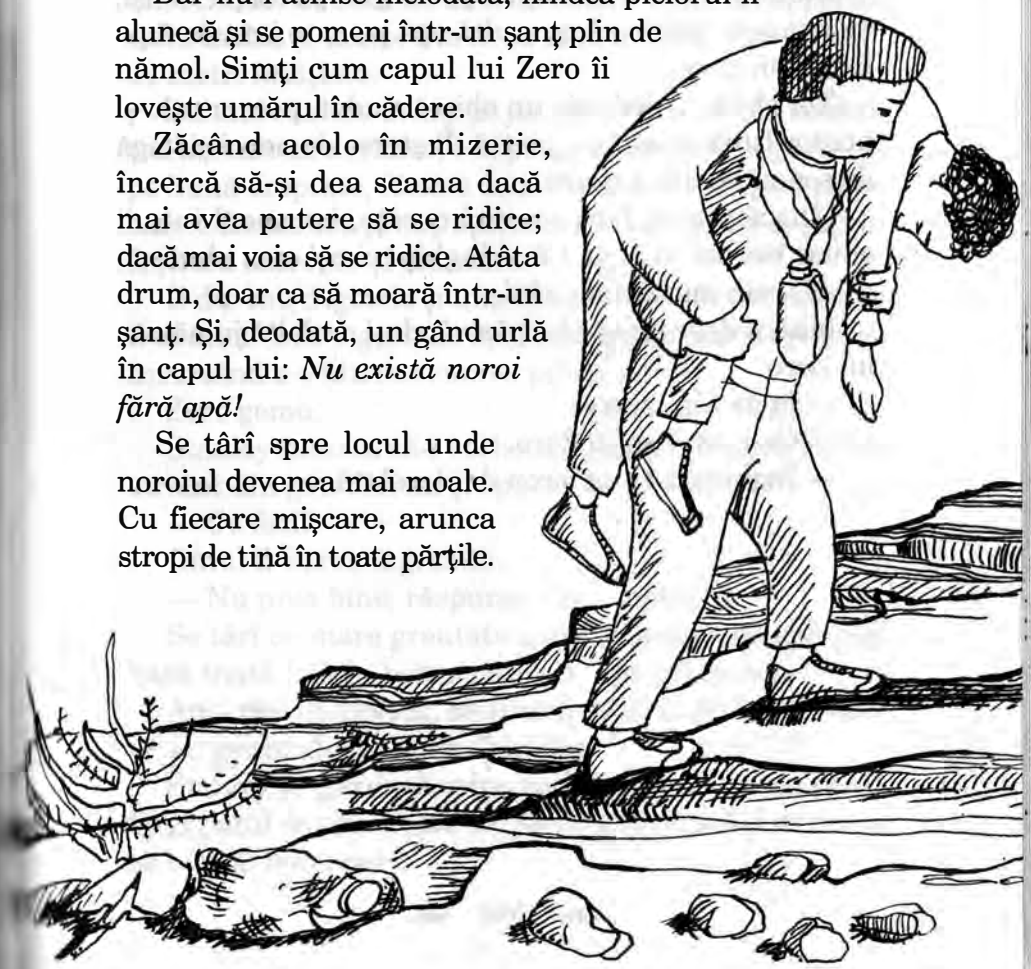

Începu să sape în mocirlă cu amândouă mâinile. Nu vedea nimic, dar crezu că simte un ochi de apă curată. Îşi vârî capul în apa aceea şi începu să bea noroi.

Săpă apoi şi mai adânc, iar groapa se umplu din nou cu apă. Nu vedea nimic, dar simţea că e apă, o simţi întâi cu mâinile, apoi cu braţele, apoi cu faţa şi limba.

În cele din urmă reuşi să sape o groapă cât braţul lui de mare. Scoase apă cu mâinile şi-l stropi pe Zero.

Puştiul nu deschise ochii, dar limba lui apăru lacomă printre buzele crăpate, să lingă picurii de apă.

Stanley îl trase mai aproape de groapă. Săpă iarăşi, cu palmele făcute căuş, multă apă pe care i-o turnă pe faţă şi în gură.

Tot săpând, dădu de un obiect ciudat, prea moale şi prea rotund ca să fie o piatră. Îl şterse de noroi şi băgă de seamă că era o ceapă.

Muşcă din ea fără s-o mai cureţe, iar sucul iute îi aduse lacrimi în ochi. Când înghiţi, simţi cum alunecă, caldă, prin măruntaiele lui.

Mâncă doar jumătate, păstrându-i cealaltă jumătate lui Zero.

— Ia de aici, zise el.

— Ce-i asta? şopti Zero.

— Îngheţata ta cu sirop de ciocolată.

CAPITOLUL 39

Stanley se deşteptă pe o pajişte verde, la poalele impunătorului pisc. Vedea acum că muntele era format din straturi de rocă de diferite culori: roşu, ocru, portocaliu închis şi maro. Părea să aibă mai bine de treizeci de metri înălţime.

Băiatul rămase întins pe jos, cu ochii la el. Nu se simţea în stare să se ridice. I se părea că are mâl în gură – şi pe bună dreptate, fiindcă acum vedea clar că groapa pe care-o făcuse era prea puţin adâncă, iar apa de la suprafaţă era maronie şi murdară.

Îl dureau degetele şi unghiile de la săpat, iar mâinile îl ardeau. Luă o gură de apă mâloasă în căuşul palmei, încercând s-o filtreze cumva printre dinţi.

Zero gemu.

Stanley încercă să-i vorbească, dar nu-i ieşea niciun cuvânt din gât. Horcăi şi spuse:

— Ce faci?

Gâtul îl durea îngrozitor.

— Nu prea bine, răspunse Zero şoptit.

Se târî cu mare greutate până la groapa cu apă şi-şi băgă toată faţa în balta maronie, lipăind cu sete.

Apoi tresări violent, se azvârli îndărăt şi căzu pe spate, cu genunchii la gură. Dârdâia.

Stanley se gândi să coboare după lopată, ca să poată lărgi puţul de apă. Poate vor da de apă curată şi-ar putea să bea cu borcanele.

Simţea însă că nu mai are forţe să coboare, necum să mai urce înapoi. Şi, oricum, habar n-avea unde e lopata.

Se ridică în picioare. Se afla într-un câmp de floricele albe, care se întindea în jurul Degetului Mare.

Respiră adânc, apoi se apropie de marginea uriaşei prăpăstii şi împunse cu degetul în stâncă.

Leapşa!

Apoi se întoarse la Zero şi la groapa lor cu apă murdară. Culese o floare de pe drum şi văzu că era de fapt un ciorchine de floricele mici şi albe. Muşcă din ea, dar era rea la gust.

Vedea acum cărarea pe care urcase în noaptea dinainte, cu Zero în spinare. Dacă voia să caute lopata, îşi zise el, trebuia să meargă acum, cât încă se mai vedeau urmele. În taină, se temea că Zero ar putea să moară în lipsa lui.

Deocamdată încă zăcea chircit pe pământ.

— Vreau să-ţi spun ceva, horcăi el.

— Nu mai vorbi, zise Stanley, că rămâi fără puteri.

— Ascultă-mă, insistă Zero, cu faţa schimonosită de durere.

— Ascult, şopti Stanley, apropiindu-se de el.

— Eu am furat adidaşii, zise Zero.

Stanley privi automat spre adidaşii lui din picioare. Habar n-avea despre ce vorbeşte celălalt.

— Bine, zise el liniştitor, hai, odihneşte-te.

— E numai vina mea, continuă Zero.

— Nu e vina nimănui.

— N-am ştiut.

— Nu-i nimic, spuse Stanley împăciuitor, stai liniştit.

Zero închise ochii, dar imediat îi deschise iarăşi:

— N-am ştiut de adidaşi.

— Care adidaşi?

— De la orfelinat.

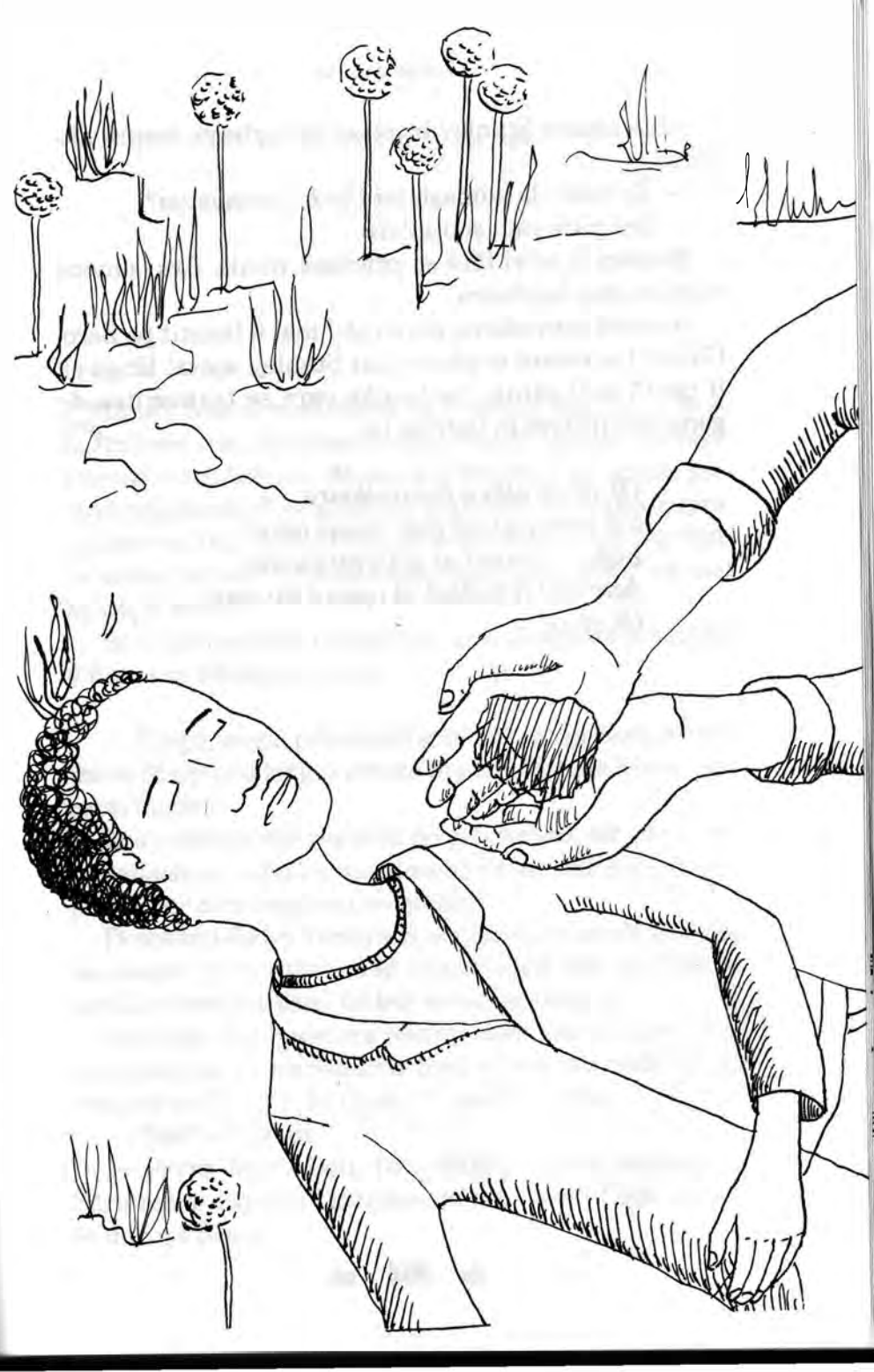

Abia atunci Stanley înţelese că vorbeau despre altceva:

— Te referi la adidaşii lui Clyde Livingston?

— Îmi pare rău, şopti Zero.

Stanley îl privi fără să priceapă nimic. Era convins că prietenul lui delira.

Această spovedanie părea să-l mai fi liniştit pe Zero. Chipul i se relaxă şi adormi, iar Stanley, aşezat lângă el, îi cântă acel cântec de leagăn care se transmitea de generaţii întregi în familia lui:

Of, of, of, oftă o ciocănitoare,
o fi vreun copac mai moale oare?
Lupul e singur şi urlă-ntruuuna,
Aşteaptă flămând să apună luuuna.
Of, of, of.

Capitolul 40

Stanley fusese prea obosit cu o noapte înainte ca să se întrebe cum ajunsese ceapa aceea în pământ. Se mulţumise s-o mănânce, flămând şi fericit. Dar acum, privind pajiştea cu flori şi stânca impunătoare de deasupra, se întreba dacă nu cumva mai erau şi alte cepe îngropate acolo, în noroi. Găsise deja una, era posibil să mai apară şi altele.

Îşi frecă degetele dureroase, apoi se aplecă şi smulse o floare cu rădăcină cu tot.

— Ceapă, ceapă proaspătă şi dulce! striga Sam, în vreme ce Mary Lou trăgea căruţa în jos pe Strada Mare. Opt cenţi duzina!

Era o dimineaţă superbă de primăvară, iar cerul era roz-albastru, le fel ca apa limpede a lacului şi ca florile piersicilor care creşteau pe maluri.

Doamna Gladys Tennyson n-avea pe ea decât cămaşa de noapte şi un capot când coborî după Sam şi, fiindcă acesta se îndepărtase, trebui să alerge după el.

Doamna Tennyson era întotdeauna foarte îngrijită şi aranjată, de aceea oamenii fură miraţi s-o vadă acum trecând pe lângă ei în ţinuta cu care dormise.

— Sam! striga ea.

— Prrrr, Mary Lou, făcu Sam trăgând de hăţuri. Săru-mâna doamnă Tennyson, ce mai faceţi? Cum se simte micuţa Becca?

Gladys Tennyson era toată numai zâmbet:

— E bine, o să se facă bine. I-a trecut şi febra acum o oră şi asta doar mulţumită dumitale.

— Eee, nici chiar aşa. Să zicem mai bine că au ajutat-o Ăl-de-Sus şi Doc Hawthorn.

— Cel-de-Sus, poate, admise doamna Tennyson, dar şarlatanul ăla de doctor – nici pomeneală! Voia să-i pună lipitori pe spate, auzi! Lipitori! Cică sug sângele rău. Păi spune-mi dumneata mie, cum deosebeşte o lipitoare sângele bun de ăla rău?

— De unde să ştiu eu? spuse Sam.

— Nu, a fost tinctura dumitale de ceapă, cu asta s-a făcut bine mititica.

De-acum se adunaseră şi alţi localnici în jurul căruţei lui Sam, iar doamna Hattie Parker simţi nevoia să ia cuvântul:

— Bună dimineaţa, Gladys, zise ea dregându-şi vocea. Arăţi foarte elegant azi.

Câţiva gură-cască pufniră în râs.

— Bună dimineaţa, Hattie, îi răspunse doamna Tennyson.

— Bărbatul tău ştie că ai ieşit la plimbare în cămaşă de noapte? continuă Hattie.

Alte râsete.

— Soţul meu ştie precis unde mă aflu şi cum sunt îmbrăcată, continuă ea. N-am închis nici eu, nici el un ochi toată noaptea din pricina Rebeccăi. A făcut o infecţie îngrozitoare la stomac de la nişte carne stricată.

Hattie se înroşi de furie, fiindcă măcelarul era chiar Jim Parker, soţul ei.

— Şi mie şi bărbatului meu ne-a fost rău, zise doamna Tennyson, dar biata Becca era să moară. E aşa de firavă şi de mică. Sam i-a salvat viaţa.

— Ba nu, protestă Sam, ceapa i-a salvat viaţa.

— Mă bucur că Becca se simte bine, spuse Hattie din vârful buzelor.

— De câte ori i-am zis lui Jim să mai spele cuţitele alea, interveni domnul Pike, care era directorul magazinului universal.

Dar Hattie Parker se scuză repede, se întoarse pe călcâie şi-o şterse.

— Te rog să-i spui fetei c-o aştept la magazin cu o bomboană, da? Să vină când se face bine, zise domnului Pike.

— Mulţumesc, am să-i transmit.

Înainte de a se întoarce în casă, doamna Tennyson cumpără încă o duzină de cepe de la Sam, îi dădu pe ele zece cenţi şi-i spuse să păstreze restul.

— Nu primesc pomană, răspunse demn Sam, dar vă dau câteva cepe să i le daţi lui Mary Lou, fiindcă ştiu c-o să se bucure mult.

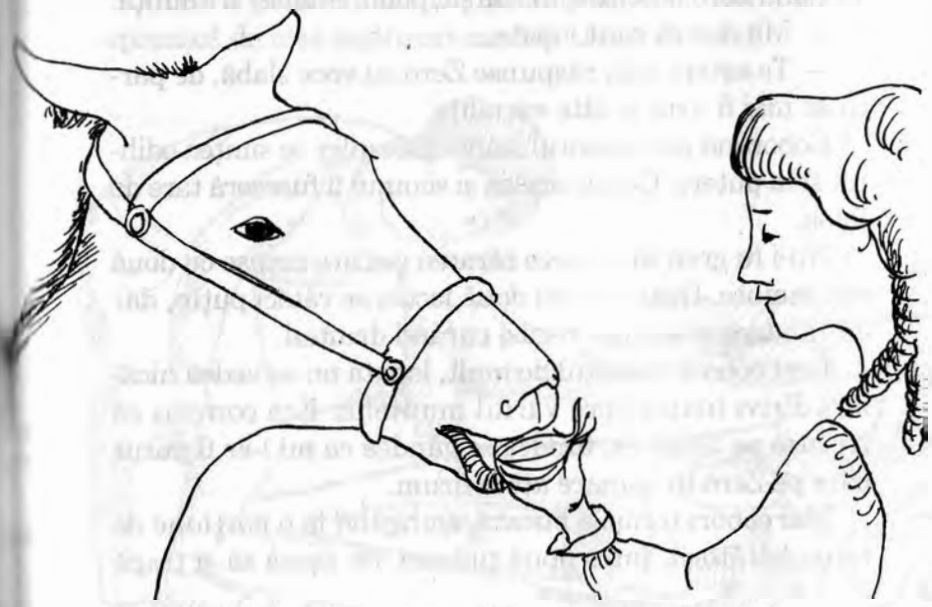

— Bine, fie, zise doamna Tennyson, dă-mi câteva cepe de cenţii ăia.

Sam îi întinse trei cepe doamnei Tennyson, iar ea o hrăni pe Mary Lou, râzând când frumosul animal i le ronţăi din palmă bucată cu bucată.

Vreo două-trei zile, Stanley şi Zero zăcură pe pajişte, îndopându-se cu ceapă, bând apă pe săturate din groapa mâloasă şi dormind după pofta inimii. Degetul Mare le oferea umbră după-amiaza, aşa că se puteau odihni de minune. Stanley încercă să lărgească groapa, dar fără lopată era destul de greu. Tot săpând cu mâinile, reuşise să înnămolească de tot apa din gaură.

Zero dormea. Era încă slăbit şi bolnav, dar somnul şi ceapa îl puneau încet-încet pe picioare. Lui Stanley nu-i mai era teamă că va muri, dar nu voia să se ducă după lopată înainte ca prietenul lui să se trezească, pentru ca acesta să nu creadă cumva că fusese abandonat.

Când Zero deschise, în sfârşit, ochii, Stanley îl anunţă:

— Mă duc să caut lopata.

— Te aştept aici, răspunse Zero cu voce slabă, de parcă ar mai fi avut şi alte variante.

Coborând pe versantul stâncos, Stanley se simţea odihnit şi în putere. Cepele acelea şi somnul îi fuseseră tare de folos.

Nu-i fu greu să urmeze cărarea pe care urcase cu două zile înainte. Doar în vreo două locuri se rătăci puţin, dar cu răbdare şi atenţie regăsi curând drumul.

Deşi coborâse destul de mult, lopata nu se vedea nicăieri. Privi înapoi spre vârful muntelui. Era convins că trecuse pe lângă ea, fiindcă se gândea că nu l-ar fi putut căra pe Zero în spinare atâta drum.

Mai coborî totuşi o bucată, ajungând la o porţiune de teren bătătorit, între două tufişuri. Se aşeză să-şi tragă

puţin sufletul. Ajunsese prea departe, se gândi. Era obosit mort şi doar *coborâse* un munte. Era absolut imposibil să fi putut urca atâta cu Zero în spinare, după o zi în care nu mâncase şi nu băuse nimic, ba mai şi umblase kilometri întregi prin soarele torid. Nu, lopata trebuie să fie pe undeva, aruncată prin tufişurile din apropiere de creastă.

Înainte de a porni înapoi, văzu ceva ciudat puţin mai jos, într-o tufă. Nu putea fi lopata lor, dar tot ajunsese până aici – ce mai conta dacă se ducea totuşi să cerceteze ce era?

Era chiar lopata căutată, alături de sacul cu borcane, amândouă bine ascunse în ierburile înalte. Băiatul era uimit. Se întrebă dacă nu cumva căzuseră pe cărare de undeva de mai sus, dar nu se vedeau urme şi, în afară de borcanul acela spart, toate borcanele erau întregi. Oricum, ar fi fost practic imposibil să alunece de sus şi sacul, şi lopata şi să se oprească fix în acelaşi loc.

Urcând muntele înapoi, Stanley se văzu nevoit să se oprească de mai multe ori ca să-şi tragă sufletul.

Capitolul 41

Zero se simţea mult mai bine.

Stanley curăţa o ceapă. Îi plăcea să mănânce fiecare foiţă pe rând.

Săpaseră un puţ la fel de adânc şi de lat ca gropile pe care le săpau de obicei în tabără. Pe fund se vedea un strat de apă murdară de vreo zece centimetri. Zero se oferise să ajute la săpături, dar Stanley îl refuzase, fiindcă nu voia să-l obosească acum, când abia prinsese puteri. Săpase singur, observând cu această ocazie că era mult mai uşor să sapi în pământ uscat, decât în mâl.

Uneori se minuna că nu-l ajunsese nicio boală: nici de la siropul acela, nici de la apa murdară şi nici măcar de la cantitatea de ceapă pe care-o înghiţea zi de zi. Pe vremea când mai era încă acasă avea mai mereu dureri de stomac din te miri ce.

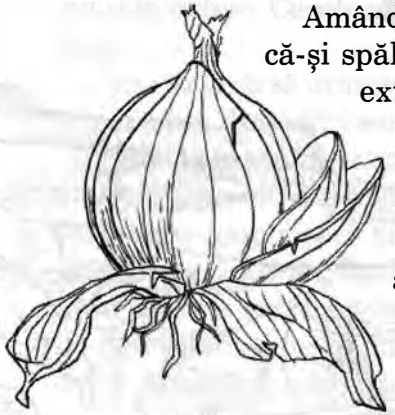

Amândoi băieţii erau desculţi, pentru că-şi spălaseră şosetele. Aveau hainele extrem de murdare, dar şosetele deveniseră de-a dreptul dezgustătoare.

Nu şi le înmuiaseră în mica fântână, ca să nu murdărească apa. Le spălaseră cu apă scoasă din fântână cu borcanele.

— Nu prea dormeam acolo, la orfelinat, îi povestise Zero, decât dacă era prea frig afară. Trebuia mereu să găsesc pe cineva care să pretindă că e maică-mea, altfel eram dat în grija statului.

— Şi ce se întâmplă dacă ajungi în grija statului?

— Habar n-am, râse Zero, dar niciodată nu mi-a plăcut cum sună treaba asta.

Stanley îşi aminti că Pendanski spusese că Zero era un copil orfan, aflat în grija statului. Se întreba dacă Zero ştia că până la urmă tot acolo ajunsese.

— Îmi plăcea mult să dorm în aer liber şi să-mi închipui că sunt un paznic din ăla care are grijă de urşi. I-am văzut eu într-o rezervaţie naturală odată; aveau uniforme albastre.

— Eu n-am fost niciodată bun să păzesc urşii, zise Stanley. De fapt n-am fost bun la a stabili relaţii cu alţi copii. Copiii mă luau peste picior fiindcă eram gras.

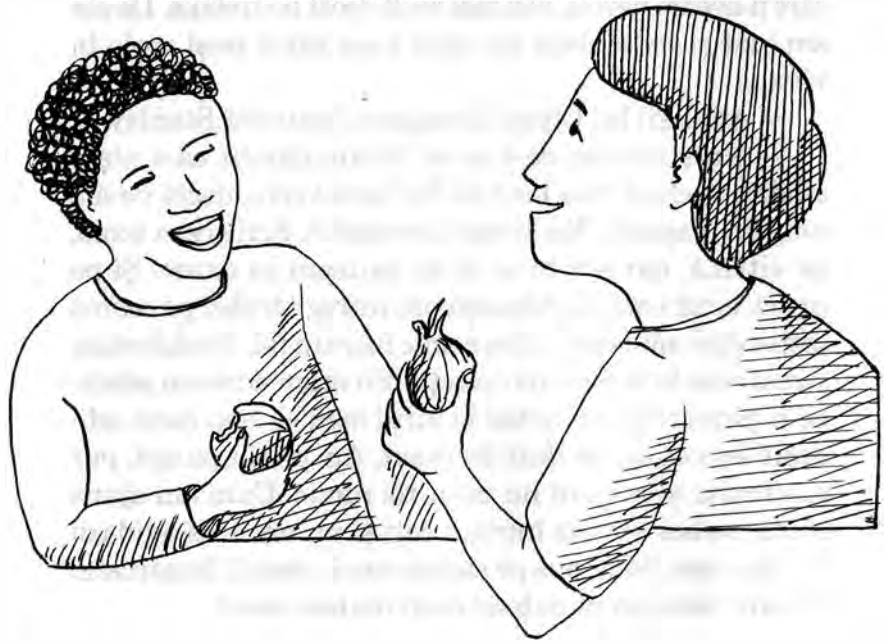

— Mie-mi plăceau uniformele alea albastre, zise Zero. Poate-aș fi devenit un bun paznic de urși.

Stanley ridică din umeri.

— Mama mea a fost în organizația Fetelor Cercetașe, continuă Zero.

— Păi nu ziceai că tu n-ai mamă?

— Toată lumea are mamă.

— Ei, normal că da.

— Mama mi-a povestit când a luat premiul întâi pentru că a vândut cele mai multe prăjituri la o întrunire a organizației ei de Cercetașe. Era tare mândră de treaba asta.

Stanley decoji ceapa fără să spună nimic.

— Noi mereu când aveam nevoie de ceva ne luam, iar eu habar n-aveam că asta se cheamă să furi, spuse Zero. Habar n-aveam ce-i aia furt când eram mic. Nici nu mai știu cum am aflat. Nu luam niciodată lucruri de care n-aveam nevoie, nici mai mult decât ne trebuia. De-aia am luat și eu adidașii ăia când i-am văzut puși acolo în vitrină.

— Adidașii lui Clyde Livingston? întrebă Stanley.

— Nu știam eu ce-i cu ei. M-am gândit că-s niște adidași vechi și mai bine să furi unii vechi, decât de-ăia noi, din magazin. Nu știam că-s celebri. Scria ceva acolo, pe vitrină, dar știi bine că nu puteam să citesc. Și pe urmă, ce să vezi, se stârnește un întreg tărăboi pe seama dispariției adidașilor. Era comic într-un fel, fiindcă chiar ziceai c-au luat-o razna cu toții. Eu eram acolo cu adidașii-n picioare și toți urlau în jurul meu că s-au furat adidașii! Așa că m-am făcut nevăzut. Am plecat pe ușă, pur și simplu, și nimeni nu mi-a zis nimic. Cum am ajuns afară, m-am ascuns într-un colț și mi-am scos adidașii din picioare. I-am pus pe capota unei mașini, în parcare. Mi-aduc aminte că puteau de-ți mutau nasul.

— Da, puteau ca naiba. Măcar îți veneau bine?

— Destul de bine.

Stanley își amintea prea bine ce mici i se păruseră adidașii. Până și el purta un număr mai mare decât Clyde Livingston. Sportivul avea tălpile mici și era iute de picior. Stanley avea talpa lată și era lent ca un urs.

— Trebuia să-i fi ținut, continuă Zero. Ieșisem deja cu ei fără să mă vadă nimeni. Dar nu, a doua zi mi s-a năzărit să fur unii noi dintr-un magazin și uite-așa am fost arestat. Dacă păstram împuțiciunile alea, nici tu, nici eu n-am mai fi fost aici.

Capitolul 42

Zero se înzdrăveni suficient ca să ajute la săparea puţului, iar când terminară era mai adânc de doi metri. Fundul i-l acoperiseră cu bolovani, ca să rămână apa limpede.

Tot cel mai bun la săpat rămăsese.

— Ultima groapă pe care-o mai sap, declarase el înainte să pună mâna pe lopată.

Stanley zâmbise, dar în sinea lui ştia că vor trebui să se întoarcă în tabără. Nu puteau trăi la nesfârşit mâncând doar ceapă.

Dăduseră ocol Degetului. Arăta ca un ceas solar. Urmăriseră umbra şi ştiau acum că n-aveau în ce parte să se ducă. Erau înconjuraţi de deşert.

Zero privea atent piscul muntos.

— Nu se poate, zise el, sigur are apă pe dinăuntru.

— Aşa crezi?

— Altfel de unde-ar veni apa asta? Doar nu curge-n sus la deal.

Stanley tocmai muşca dintr-o ceapă. Nu-i mai lăcrimau ochii. De fapt, nu mai simţea niciun gust.

Îşi aminti de duhoarea pe care o simţise când urca muntele cu Zero în spate. Duhoarea a mii şi mii de cepe putrezind în pământ şi dând noi mlădiţe.

— Auzi, câte cepe crezi c-am mâncat până acum? întrebă el.

— Nici nu ştiu de când stăm aici, răspunse Zero ridicând din umeri.

— Cred că suntem aici de vreo săptămână şi-am mâncat vreo douăzeci de cepe pe zi, aşa că...

— Două sute optzeci de cepe, spuse Zero.

— Haha, râse Stanley, pun pariu că puţim ca naiba.

Două nopţi mai târziu, Stanley stătea întins pe pământ, privind cerul plin de stele. Era prea bucuros ca să doarmă.

Ştia că n-are niciun motiv de bucurie şi-şi amintea că citise undeva că oamenii care mor de frig simt o stare de bine şi-o căldură plăcută chiar înainte de a închide ochii pentru ultima oară. Se întrebă dacă nu cumva era pe moarte.

Nici nu-şi mai amintea de când nu se mai bucurase de ceva. Nu doar faptul că fusese trimis în Tabăra Lacul Verde îl făcuse morocănos. Şi înainte fusese nefericit, copiii la şcoală râdeau de el, nu avea niciun prieten şi bătăuşul de Derrick Dunne îl hărţuia zi de zi. Nimeni nu-l plăcea şi, sincer, nici el nu avea o părere prea bună despre sine.

Dar acum se simţea bine în pielea lui.

Şi încă o dată se întrebă dacă nu cumva delira.

Privi spre Zero, care dormea alături. Chipul lui strălucea blând în lumina stelelor, iar pe nas avea o petală care se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Îi amintea de o scenă dintr-un desen animat. Zero inspira şi petala aproape că i se lipea de nas; expira şi iat-o aproape pe buze. Aşa jucă încoace şi-ncolo pe faţa băiatului foarte multă vreme, apoi vântul o alungă.

Stanley vru s-o ia şi să i-o aşeze din nou pe nas, dar n-ar mai fi fost acelaşi lucru.

Avusese impresia că Zero se găsea în tabără de când lumea şi pământul, dar acum era convins că nu putuse să ajungă acolo decât cel mult cu o lună sau două înaintea

lui. Zero fusese arestat la o zi după el, dar procesul lui Stanley se prelungise mult din pricina campionatului de baseball.

Își amintea și cuvintele lui Zero: dac-ar fi păstrat el adidașii lui Clyde Livingston, altfel ar fi stat lucrurile acum.

Dar privind spre bolta înstelată, Stanley se simțea bucuros că lucrurile n-au stat altfel. Era fericit că Zero lăsase adidașii ăia pe capota mașinii, încântat că picase-ră de pe pasarelă drept în capul lui.

Își amintea perfect momentul acela când se pomenise pocnit în cap de niște adidași căzuți din cer. Atunci i se păruse un semn și tot așa i se părea și acum. Nu fusese deloc o coincidență, ci însăși mâna destinului.

Poate nu era nevoie să se întoarcă, visă el. Poate-ar putea ocoli tabăra, poate vor ajunge pe drumul acela prăfuit care ducea înapoi la civilizație. Puteau să-și ia la ei provizii, să umple sacul cu cepe și borcanele cu apă proaspătă. Mai avea și bidonul.

Proviziile le-ar fi ajuns până la tabără. Pe urmă puteau să se strecoare în sala de mese noaptea și să fure ceva de mâncare și apă ca să-și continue drumul.

Era convins că fuseseră de mult declarați morți, hrană pentru animalele deșertului, deci nu era niciun pericol să dea peste vreun consilier stând de pază la cisterna cu apă.

Sigur că asta însemna să devină un fugar pentru tot restul vieții. Poliția ar fi veșnic pe urmele lui. Dar măcar și-ar putea suna părinții ca să le spună că e în viață. Totuși n-ar putea merge niciodată să-i viziteze, pentru că sigur oamenii legii vor pune casa sub urmărire. Mda, trebuia să facă rost de o identitate falsă.

Hai că am luat-o razna, își spuse, întrebându-se în același timp dacă nebunii își puneau vreodată problema că ar fi nebuni.

Dar chiar pe când cugeta la aceste lucruri, îl pocni o idee şi mai nebunească, atât de trăsnită, încât ştiu că era o prostie fie şi numai să se gândească la asta. Şi totuşi, dacă tot avea să fie un fugar până la moarte, i-ar fi plăcut să aibă nişte bani – de fapt un cufăr plin de bani.

Nu eşti în toate minţile, îşi spuse. Numai fiindcă găsise acolo un ruj cu inscripţia KB nu însemna că e şi o comoară îngropată în apropiere.

Era o nebunie. O nebunie care-i umplea pieptul de fericire.

Sau poate era mâna destinului.

Se întinse şi-l trezi pe Zero:

— Hei, Zero.

— Ce? mormăi acesta.

— Zero, scoală-te!

— Ce-i? sări Zero. Ce s-a întâmplat?

— Vrei să mai sapi o groapă? întrebă Stanley.

CAPITOLUL 43

— N-am fost întotdeauna vagabonzi, zise Zero, mi-aduc aminte că în copilărie locuiam într-o cameră galbenă.

— Şi câţi ani aveai când... – Stanley nu-şi găsea cuvintele – când v-aţi mutat?

— Nu ştiu, cred că eram mic de tot, fiindcă nu-mi aduc aminte mare lucru. Ştiu că stăteam în pătuţ şi mama îmi cânta şi bătea din palme cu mânuţele mele. Îmi cânta un cântec de leagăn în genul celui pe care mi l-ai cântat şi tu... dar altfel.

Zero povestea încetişor, cu pauze, de parcă şi-ar fi răscolit memoria pentru a pune totul în ordine.

— Pe urmă am locuit pe stradă, dar nu ştiu de ce am plecat din casă. Oricum, era o casă, nu un apartament de bloc. Mi-aduc aminte că dormeam într-o cameră galbenă.

Era pe înserate, iar băieţii se odihneau la umbra Marelui Deget. Făcuseră provizii de ceapă toată ziua şi umpluseră sacul, iar acum se vedeau nevoiţi să-şi amâne plecarea, fiindcă deja se făcuse târziu.

Voiau să plece de la prima geană de lumină, ca să ajungă la tabără înainte de lăsarea serii. Stanley era convins că va recunoaşte groapa unde găsise capacul de ruj şi se vor ascunde acolo până când vor fi siguri că toţi din tabără s-au culcat.

Avea de gând să sape doar până se vor convinge dacă e sau nu ceva acolo, apoi vor porni către drumul ce ducea

afară din tabără, cu sau fără comoară. Şi numai dacă nu era niciun pericol, voiau să fure câte ceva de la bucătărie şi nişte apă.

— Mă strecor oriunde fără să mă vadă nimeni, se lăuda Zero.

— Fii atent că uşa de la depozit scârţâie, îi aminti Stanley.

Acum Stanley era întins pe pământ, adunându-şi forţele pentru zilele care urmau. Se întreba unde dispăruseră părinţii lui Zero, dar nu-i spuse nimic. Ştia că băiatului nu-i plac întrebările, în schimb avea momente când se apuca singur să-şi povestească amintirile.

Gândul îi zbură apoi spre propriii lui părinţi. Maică-sa îi scrisese că sunt în pericol să fie daţi afară din casă din pricina mirosurilor degajate de experimentele lui taică-său. Uite-aşa ajung oamenii nişte vagabonzi.

Şi iar se întrebă dacă fuseseră înştiinţaţi de fuga lui. Oare li se spusese că e mort?

Îi văzu pe amândoi cu ochii minţii, îmbrăţişaţi, plângând în hohote. Încercă să alunge această imagine.

Voia să se simtă din nou bucuros ca acum câteva nopţi, să aibă sentimentul acela că totul e bine, că există un destin, dar degeaba. Nu mai simţea nicio bucurie.

Simţea doar o frică teribilă.

În ziua următoare coborâră de pe munte, cu şepcile ude în cap. Le înmuiaseră în puţ ca să ţină răcoare. Zero ducea lopata, iar Stanley căra sacul, plin până la refuz cu ceapă şi în care înghesuiseră cele trei borcane pline de apă. Cioburile de la borcanul spart rămăseseră în urma lor, pe platou.

— Uite-aici am găsit lopata, zise Stanley indicând un tufiş la poalele muntelui.

— Ce mult m-ai cărat! exclamă Zero, privind în sus către pisc.

— Nu erai prea greu, zise Stanley, că deja vomitaseşi tot ce-aveai în stomac.

Sacul era greu şi, mutându-l de pe un umăr pe altul, băiatul se împiedică de o piatră şi căzu la pământ. O porni de-a berbeleacul în jos şi toate cepele se rostogoliră care încotro.

Se opri cu greu, apucându-se de un tufiş cu ghimpi prin care creştea ceva care părea a fi o viţă. Viţa ieşi din pământ, încetinindu-i căderea şi Stanley reuşi să se oprească.

— Eşti OK? strigă Zero de sus.

— Îhî, mormăi Stanley chinuindu-se să-şi scoată un spin din palmă.

Îl îngrijora pierderea borcanelor cu apă.

Zero coborî fuga după el, recuperând de pe drum sacul şi borcanele. Stanley îşi curăţă pantalonii de ghimpi.

Borcanele nu se spărseseră, fiind protejate de stratul de ceapă.

— Bine că n-ai căzut aşa când mă cărai pe mine, zise Zero.

Pierduseră cam o treime din cepe, dar pe măsură ce coborau mai recuperau câte una de ici de colo. Când ajunseră jos, soarele tocmai răsărea peste lac, iar ei porniră într-acolo.

Curând se aflau pe un colţ de stâncă de unde se cobora direct pe fundul uscat al lacului. Stanley n-ar fi băgat mâna-n foc, dar i se păru chiar că vede rămăşiţele bărcii *Mary Lou* în depărtare.

— Ţi-e sete? îl întrebă pe Zero.

— Nu, ţie?

— Nu, zise el nevoind să fie primul care desface borcanul de apă.

Curând acest refuz de a umbla primul la rezerva de apă se transformă într-o competiţie.

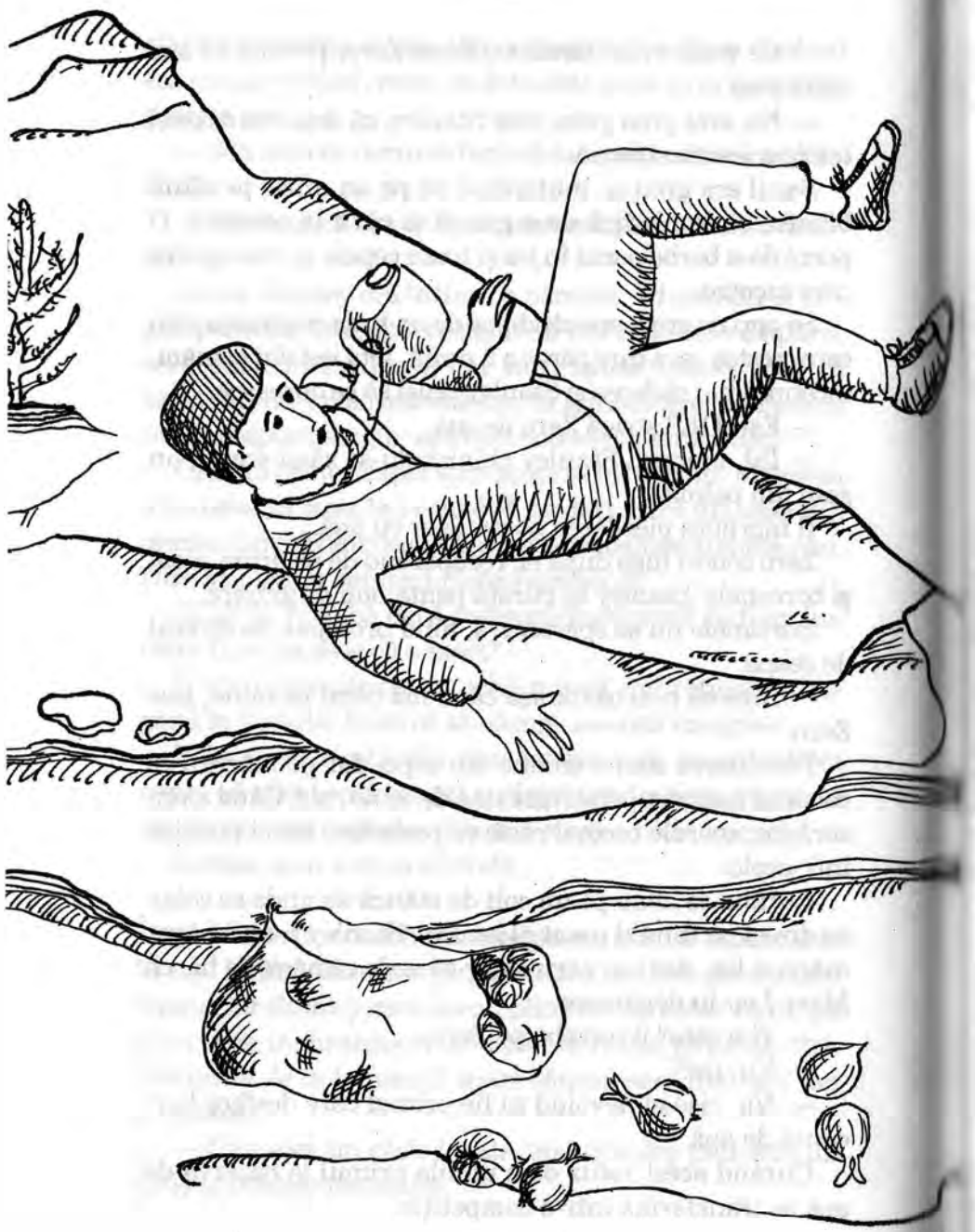

Coborâră pe fundul lacului prin altă parte decât pe unde urcaseră. Ţopăiau din piatră în piatră printr-o albie seacă, foarte atenţi la sac şi la borcanele de apă.

Stanley nu mai vedea rămăşiţele bărcii, dar porni totuşi spre direcţia pe care el o considera bună.

Soarele se înălţa acum pe cer şi odată cu el aerul redevenea îmbâcsit şi familiar.

— Sete? întrebă Zero.

— Nu.

— Ai trei borcane de apă în spinare şi poate ţi-e greu cu ele. Dacă mai bei, sacul o să fie mai uşor, zise Zero.

— Nu mi-e sete, răspunse Stanley, dar îţi dau nişte apă dacă ţi-e sete.

— Mie? Nu mi-e sete. Mă gândeam la spinarea ta.

— Sunt ca o cămilă, zise Stanley şi zâmbi.

Mergeau de multă vreme, dar la *Mary Lou* nu mai ajunseră. Şi totuşi Stanley era convins că merg bine. Ştia că atunci când părăsiseră barca se îndreptaseră spre soare-apune, iar acum mergeau direct spre soare-răsare. Stanley ştia prea bine că soarele nu răsare chiar la est şi nici nu apune chiar la vest, mai degrabă răsare în sud-est şi apune în sud-vest, dar oricum asta nu conta.

Însă îşi simţea gâtul aspru şi uscat.

— Sigur nu ţi-e sete? îl întrebă pe Zero.

— Deloc, răspunse prietenul lui cu o voce gâjâită.

Într-un final deciseră să bea amândoi deodată. Zero ducea acum sacul. Se opri şi scoase două borcane pline cu apă. Îi dădu unul lui Stanley. Hotărâseră să păstreze bidonul ca ultimă rezervă, pentru că nu se putea sparge.

— Să ştii că nu mi-e sete, zise Stanley deşurubând capacul. Beau numai ca să bei şi tu.

— Ba nu, eu beau ca să bei tu, replică Zero.

Ciocniră borcanele şi-apoi, fiecare cu ochii pe celălalt, lăsară apa să le curgă pe gâtlejurile uscate.

Zero fu primul care ochi barca *Mary Lou* la câțiva metri mai încolo, spre dreapta. Se îndreptară către ea.

Nu era încă ora amiezii când ajunseră la umbra ei răcoroasă.

— De fapt nu știu ce s-a întâmplat cu mama, zise Zero. Știu doar c-a plecat și nu s-a mai întors niciodată.

Stanley își desfăcea o ceapă.

— Nu putea să mă ia mereu cu ea, continuă Zero. Uneori avea nevoie să acționeze singură.

Stanley simțea că Zero își spune lui însuși aceste cuvinte.

— Mă lăsa s-o aștept în diferite locuri. Când eram mic de tot o așteptam în pragul ușii sau pe verandă. Îmi zicea să nu plec nicăieri până nu se întoarce, dar mie nu-mi plăcea să mă lase singur. Mi-amintesc că aveam o girafă de pluș și o îmbrățișam strâns. Când am mai crescut, mă lăsa să umblu singur, dar îmi zicea mereu să nu plec din zona aia sau să nu ies din parc. Și-atunci îl aveam pe Jaffy.

Jaffy era numele girafei, probabil.

— Și pe urmă, într-o zi, nu s-a mai întors, continuă Zero și vocea lui suna dogit. Am așteptat-o la Laney Park...

— Laney Park, zise Stanley, am fost și eu acolo.

— Știi locul de joacă?

— Cum să nu. M-am jucat acolo.

— O lună am așteptat-o acolo, la locul ăla de joacă. Știi tunelul ăla care duce de la leagăne la puntea suspendată? Am dormit în el.

Mâncară fiecare câte patru cepe și băură un borcan întreg de apă. Apoi Stanley se ridică și privi în zare. Totul era nemișcat.

— Când am fugit din tabără am luat-o spre Degetul Mare, zise el, iar barca era în dreapta. Deci trebuie să mergem acum puțin spre stânga.

Zero era pierdut în gânduri.

— Cum? A, OK, zise el.

Porniră, iar acum era rândul lui Stanley să ducă sacul.

— A fost acolo o petrecere de ziua unui copil, zise Zero deodată. Cam la două săptămâni după ce-a dispărut mama. Au pus o masă de picnic lângă locul de joacă și-au umplut locul cu baloane. Era un copil cam de vârsta mea și o fetiță a venit la mine să mă întrebe dacă vreau să mă joc cu ei. Normal că voiam, dar i-am zis că nu. Știam că n-am ce căuta la petrecerea lor, chiar dacă locul de joacă era pentru toată lumea. Era acolo o femeie care se uita la mine de parc-aș fi fost un monstru. Pe urmă a venit un alt copil să-mi ofere o bucată de tort, dar femeia asta, care era mama cuiva, m-a gonit și le-a zis tuturor copiilor să nu se mai apropie de mine, așa că n-am primit tort. Am rupt-o la fugă și, de frică, l-am uitat acolo pe Jaffy.

— L-ai mai găsit?

— Nu era o persoană adevărată, zise Zero după o clipă de ezitare.

Din nou, gândul lui Stanley fugi la părinții lui și la cât de groaznic ar fi pentru ei să nu știe dacă băiatul lor e mort sau viu. Așa se întâmplase cu Zero: își pierduse mama fără să mai știe nimic de ea. Se întrebă de ce puștiul nu pomenea niciodată de taică-său.

— Stai, zise brusc Zero. Mergem în direcția greșită.

— N-avem cum, protestă Stanley.

— Te duceai spre vârful Degetului și ai văzut barca pe dreapta, da? Asta înseamnă că atunci când am ieșit din barcă trebuia s-o luăm spre dreapta.

— Pe bune?

Zero desenă cu un băț pe nisip.

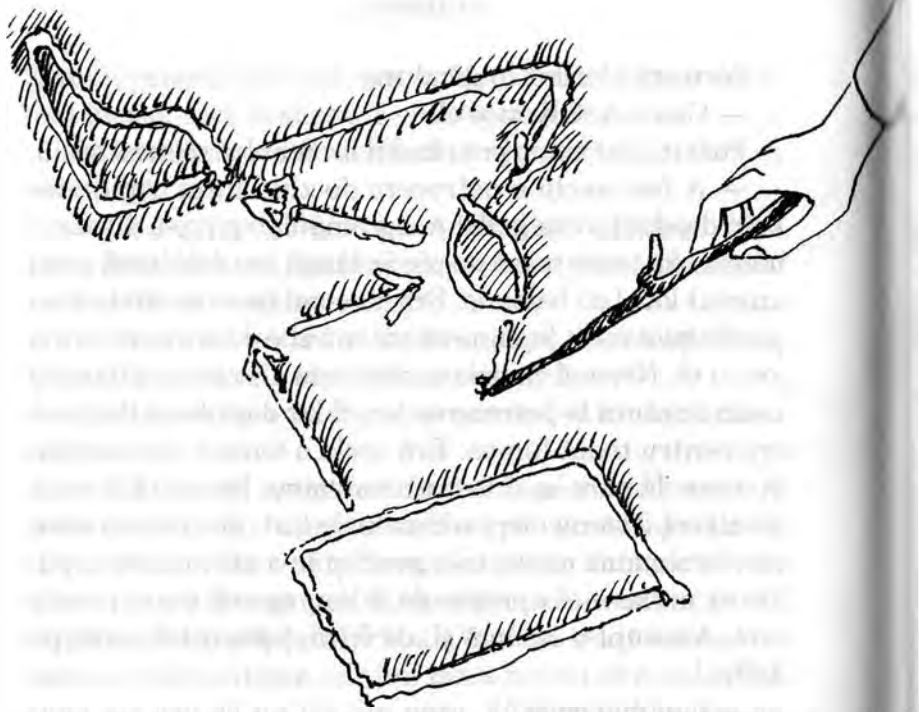

Stanley nu părea prea convins.

— Deci trebuie s-o luăm încoace, zise Zero și chiar o apucă în direcția aceea.

Stanley îl urmă, în continuare neconvins. Zero însă părea sigur pe sine.

La un moment dat, chiar când soarele ardea mai tare, apăru un nor pe cer care-l astupă, aducând umbra binecuvântată. Stanley simți din nou că-i crește încrederea în destin.

Zero se opri și întinse brațul să-l oprească și pe Stanley.

— Ascultă, zise el, dar Stanley nu auzi nimic.

Nu mai trecu mult și începură să se audă zgomotele cunoscute ale taberei. Erau încă departe, dar puteau distinge corul de voci și, când se mai apropiară, se auzi tonul lătrat al domnului Sir.

Păşeau acum foarte încet, conştienţi că şi ei puteau fi auziţi.

Ajunseră într-o zonă cu gropi şi Zero propuse să se adăpostească acolo până se vor culca cei din tabără.

Stanley aprobă. Cercetă cu atenţie groapa, ca să nu fie cumva culcuşul vreunei alte vietăţi, apoi se strecură înăuntru, iar Zero făcu acelaşi lucru cu groapa, de alături.

Chiar dacă se mai şi rătăciseră, întoarcerea în tabără nu le luase chiar aşa de mult cum crezuse Stanley. Acum nu aveau decât să aştepte.

Razele de soare străpunseseră bariera norului şi Stanley îi simţi arsura pe ceafă şi pe gât, dar curând apărură alţi nori şi se restabili umbra.

Aşteptară până ce şi ultimul locatar al taberei se retrase.

Apoi aşteptară încă un ceas.

Târziu, se strecurară tiptil afară din groapă şi porniră spre tabără. Stanley ţinea sacul cu borcane la piept, ca să nu facă zgomot. Aproape că-l apucă ameţeala când văzu bine cunoscutul ansamblu de corturi, depozitul, cabana Directoarei sub cei doi stejari. Simţea că se sufocă de frică. Trase adânc aer în piept şi-şi adună tot curajul ca să poată înainta.

— Uite-aici e groapa unde-am găsit tubul, şopti el arătând o groapă situată la vreo câţiva metri mai încolo.

Nu se vedea prea bine, dar era convins că nu greşeşte. N-aveau nevoie să rişte să se apropie de ea.

Se vârâră la loc în două gropi alăturate, aşteptând ca tabăra să amuţească.

Capitolul 44

Stanley încercă să doarmă, fiindcă nu se ştia când avea să mai prindă ocazia. Auzi zgomotul duşurilor, apoi clinchetul farfuriilor pentru cină. Uşa de la depozit scârţâia. Stanley bătea darabana pe marginile gropii şi-şi simţea fiecare bătaie de inimă ca şi cum ar fi fost o lovitură de ciocan.

Îi dăduse borcanele lui Zero, aşa că luă o gură de apă din bidon. Aveau amândoi destule provizii de ceapă.

Nu ştia cât timp trecuse de când se ascunseseră în groapă, poate vreo cinci ore, aşa că îl surprinse glasul lui Zero, care-i şoptea la ureche să se trezească. Nici nu ştia că adormise. Oricum nu dormise mai mult de cinci-zece minute, îşi zise el, dar fu surprins că afară era deja beznă.

În tabără mai ardea o singură lumină, în birou. Cerul era înnorat, aşa că nu prea se vedeau stelele. Uneori apărea o lună argintie, dar se făcea imediat nevăzută.

Îl conduse pe Zero cu mare băgare de seamă spre groapă. Nu era chiar aşa uşor de reperat. Se împiedică de o movilă de pământ.

— Cred că asta e, şopti.

— *Crezi*? se auzi şoapta furioasă a lui Zero.

— Asta e, spuse Stanley, deşi nu era chiar aşa de sigur.

Coborî în groapă, iar Zero îi întinse lopata.

Stanley începu să sape pe fundul gropii. Simţea lama lopeţii înfundându-se în pământul uscat. Scoase o grămadă de pământ afară.

Zero îl urmărea de pe margine.

— Vezi că mă duc să umplu borcanele cu apă, şopti el.

— Ai grijă, răspunse Stanley, continuând să sape.

Era aşa o beznă că nu vedea nici capătul lopeţii. Dacă azvârlea afară diamante şi aur în loc de ţărână? Începu să sape mult mai lent, apropiind fiecare lopată de ochi, ca să verifice ce arunca pe margine.

Dar scoaterea pământului afară deveni tot mai dificilă, pe măsură ce groapa se adâncea. De la bun început fusese adâncă de aproape doi metri. Aşa că Stanley se hotărî acum s-o lărgească.

Era logic, decise el. Nici Kate Barlow nu s-ar fi apucat să sape la zeci de metri adâncime ca să îngroape o comoară.

Deşi probabil că ea avea o şleahtă de răufăcători care îi îndeplineau toate poruncile şi care erau în stare să sape şi până-n centrul pământului pentru ea.

— Vrei ceva de mâncare?

Stanley tresări de spaimă la auzul vocii lui Zero. Niciun zgomot nu-i trădase întoarcerea.

Puştiul îi întinse o cutie de cereale, iar Stanley îşi turnă cu băgare de seamă câteva boabe în gură, fiindcă nu voia să-şi bage mâinile murdare în cutie. Aproape că-i veni să vomite de la cât de dulci erau acele cerculeţe cu miere, el obişnuit de mai bine de o săptămână doar cu gustul de ceapă. Luă repede o înghiţitură de apă ca să nu mai simtă gustul leşinător.

Zero trecu la săpat, iar Stanley cernu tot pământul scos din groapă, ca să fie sigur că nu le scapă nimic. Tânjea după o lanternă, dar nu aveau niciuna. Chiar şi un

diamant minuscul valora o avere, dar cine l-ar fi putut distinge în întunericul nopţii?

Curând apa pe care o adusese Zero din tabără se sfârşi, iar Stanley se oferi să aducă el alta, dar Zero nici nu voia s-audă.

— Eşti prea mare şi faci prea mult zgomot, zise el. Mă duc eu.

Aşa că Stanley se întoarse la săpat, dar de-acum pereţii gropii se prăbuşeau şi nu o mai putea lărgi decât dacă muta de-acolo movilele de pământ de pe margine. Se întrebă cât timp mai aveau până când avea să li se dea deşteptarea celor din tabără.

— Merge? întrebă Zero întorcându-se cu apa.

Stanley ridică din umeri. Râcâia cu lopata un perete al gropii şi simţi deodată că loveşte un obiect tare.

— Ce-ai găsit? sări Zero.

Habar n-avea, dar tot râcâind pământul dimprejur putea să vadă cum obiectul acela capătă tot mai mult contur.

Ieşea dintr-un perete al gropii, la jumătate de metru distanţă faţă de fund. Stanley începu să-l pipăie.

— Ce-i acolo? întrebă iarăşi Zero.

Nu se simţea decât un colţ de metal. Cea mai mare parte a obiectului era îngropată.

— Cred că am găsit comoara, zise Stanley, dar în vocea lui se simţea mai mult uimirea decât bucuria.

— Pe bune? făcu Zero.

— Cred că da.

Groapa era suficient de lată ca să poată săpa cu lopata în perete, însă trebuia să fie foarte atent ca peretele să nu se prăbuşească, îngropând comoara şi pe el o dată cu ea.

Zgârie încetişor pojghiţa de ţărână până scoase la iveală toată partea cutiei care se putea vedea din poziţia

aceea. O pipăi şi părea să aibă cam 20 de centimetri lăţime şi mai mult de jumătate de metru în lungime. Habar n-avea cât de adânc era îngropată. Încercă s-o tragă afară, dar n-o putu mişca.

Se temea că singurul mod în care puteau să scoată lada de acolo era să sape de sus în jos, ca s-o dezgroape complet, dar nu mai aveau timp de asta.

— O să sap sub ea şi poate se mişcă din loc şi-o tragem afară, zise.

— Dă-i bătaie, şopti Zero.

Stanley înfipse lopata în pământul de sub ladă şi începu să scoată afară câte puţin din el. Se temea să nu se surpe tot. La răstimpuri se oprea, vâra mâna pe sub ladă şi încerca să simtă unde se termină, dar degetele lui nu pipăiră nicio muchie.

Încă o dată încercă s-o tragă afară, dar era înţepenită şi nu voia să-i pice malul în cap. Oricum trebuia să fie pregătit s-o tragă iute, atunci când va reuşi s-o mişte, fiindcă sigur avea să se producă o prăbuşire.

Pe măsură ce tunelul se adâncea şi se lărgea, punându-le viaţa în pericol, Stanley reuşi să pipăie nişte cataRame şi-un mâner pe o parte a lăzii. Nu era chiar o ladă, ci, mai degrabă, aşa cum îi şi spuse lui Zero, părea o valiză de metal.

— Nu poţi s-o clinteşti cu lopata? întrebă acesta.

— Mi-e frică să nu vină tot pământul în cap.

— Măcar încearcă, zise Zero.

— Hai să încerc, oftă Stanley sorbind o gură de apă.

Introduse lama lopeţii între partea de sus a lăzii de metal şi malul de pământ, încercînd să împingă cumva lada. Ar fi fost bine să poată vedea ceva, dar era încă beznă.

Împinse şi trase şi zgâlţâi lopata până când valiza se desprinse şi căzu. Apoi peste ea începu să cadă şi pământ.

Pipăind tunelul pe care-l săpase, simţi că nu era chiar de tot astupată.

Săpă cu mâinile goale până dădu de mânerul valizei, apoi o trase afară din peretele de pământ.

— Gata, răsuflă el uşurat.

Valiza era grea. I-o întinse lui Zero.

— Bravo, ai reuşit, se bucură acesta.

— Am reuşit amândoi, preciză Stanley.

Cu ultimele puteri se ridică afară, peste marginea gropii. O lumină puternică i se înfipse chiar atunci în ochi.

— Mersi, flăcăi, se auzi vocea inconfundabilă a Directoarei, mi-aţi fost de un real ajutor.

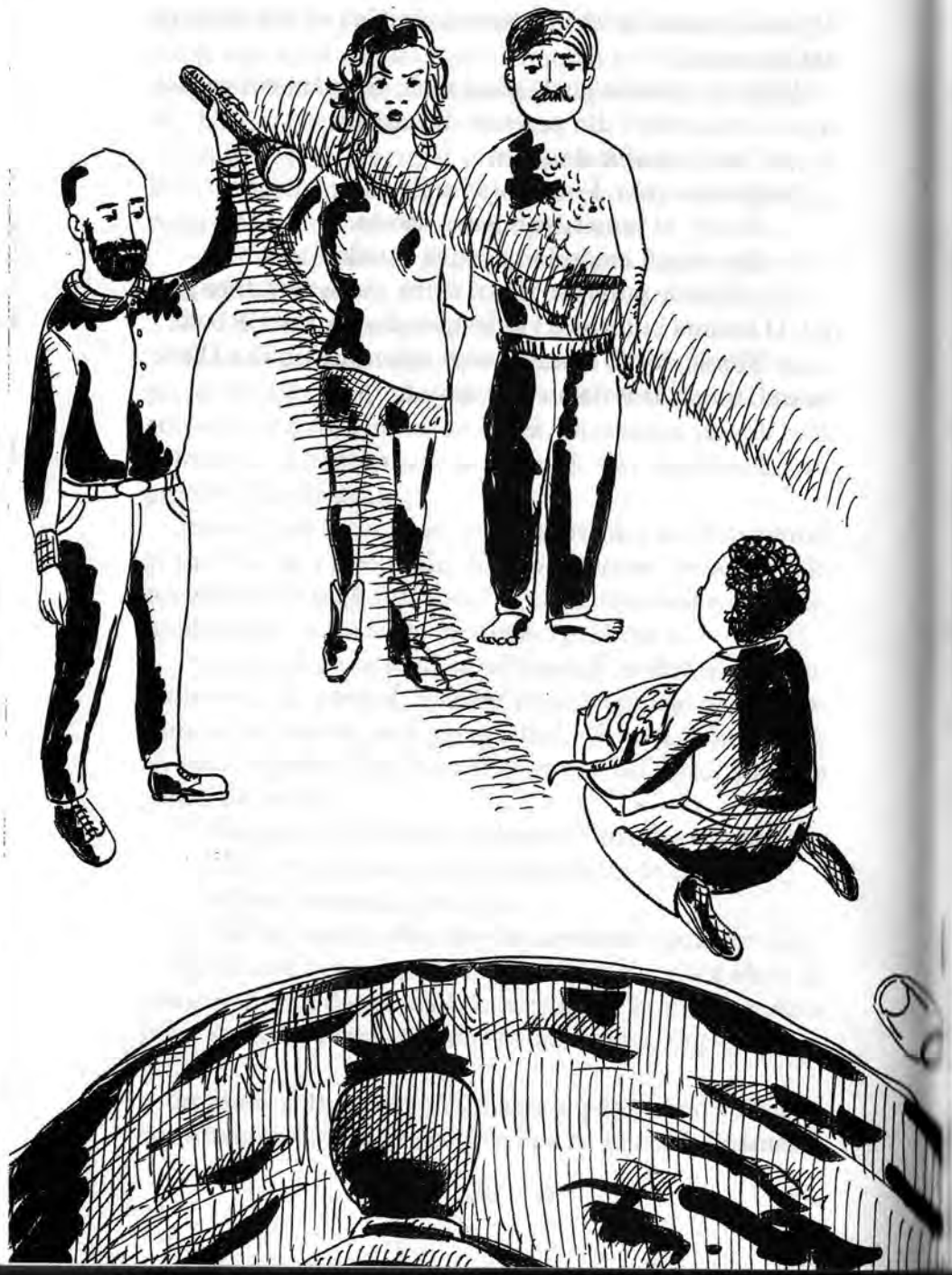

Capitolul 45

Raza lanternei se mutase de la Stanley la Zero, care rămăsese aşezat în genunchi, cu valiza în poală. Stanley văzu că Pendanski ţinea lanterna, iar domnul Sir era lângă el, cu pistolul în mână. Era desculţ şi pe jumătate dezbrăcat, purtând doar pantalonii de pijama.

Şi Directoarea, care se îndrepta încet spre Zero, părea că abia se ridicase din pat. Purta un tricou lălâi, dar apucase să-şi încalţe cizmele.

Singurul complet echipat era Pendanski. Stanley bănui că fusese de serviciu în tura de noapte.

În depărtare apărură alte două lanterne. Soseau întăriri. Stanley se simţi încolţit; era prizonier în groapă.

— La fix aţi apărut, băieţi, zise Directoarea, dar se opri brusc şi începu să se dea speriată înapoi.

Pe capacul valizei era o şopârlă, iar ochii roşii îi luceau în bătaia lanternei. Avea gura larg deschisă şi Stanley vedea cum i se mişcă limba printre dinţii negri.

Zero stătea nemişcat ca o statuie.

O a doua şopârlă apăru de undeva din lateral şi se căţără pe valiză, oprindu-se la câţiva milimetri de degetul mic al lui Zero.

Stanley nu ştia ce să facă. Era mort de frică. Se întreba dacă să iasă din groapă înainte ca şopârlele să sară pe el, dar nu voia să se mişte, ca să nu le sperie.

A două şopârlă urcă acum pe mâna lui Zero şi apoi în sus pe braţ.

Şi-atunci Stanley înţelese cu groază că şopârlele erau deja pe valiză atunci când i-o dăduse lui Zero.

— Dumnezeule, încă una! urlă Pendanski.

Raza lanternei se îndreptă spre cutia de cereale care zăcea aruncată pe jos şi din care ieşea o a treia şopârlă.

În trecere, lanterna lumină groapa în care stătea Stanley, iar acesta abia se reţinu să nu urle de groază. Stătea într-un cuib de şopârle! Simţi că îi explodează inima.

Numără şase dintr-un foc. Chiar sub el, pe fundul gropii, erau trei. Pe piciorul său stâng erau alte două, iar una i se căţărase pe adidasul drept.

Înţepeni şi simţi că-l trece un fior, în vreme ce se străduia să rămână stană de piatră. Simţea cum i se caţără ceva pe ceafă.

Apărură alţi trei consilieri şi Stanley îl auzi pe unul dintre ei întrebând ce se petrece, iar apoi exclamând îngrozit:

— Doamne Dumnezeule!

— Ce facem acum? se auzi vocea lui Pendanski.

— Aşteptăm, zise placid Directoarea. N-o să mai dureze mult.

— Măcar o să avem un cadavru să-i arătăm nebunei ăleia, zise Pendanski.

— O să ne căpieze cu întrebările, adăugă domnul Sir. Şi să-mi ziceţi mie cuţu dacă de data asta nu se întoarce cu procurorul după ea.

— Ştii ceva, să pună ce întrebări poftеşte, zise tranşant Directoarea. Dacă pun mâna pe valiză, puţin îmi mai pasă. Aveţi idee cât mai durează..., începu ea, apoi vocea i se stinse.

Suna deodată foarte obosită.

— Când eram mică, zise ea, părinţii mei săpau mereu, zi de zi, sâmbătă, duminică, vacanţe, nu conta. Când am mai crescut, am trecut şi eu la săpat. Săpam mereu, chiar şi de Crăciun.

Stanley simţi gheruţele care i se înfigeau în faţă, când şopârla i se căţără de pe gât pe bărbie.

— Hai că nu mai durează mult, zise Directoarea.

Însă Stanley simţea cum îi bate inima şi fiecare bătaie de inimă îi confirma că încă mai e în viaţă.

Capitolul 46

Trecuseră cinci sute de secunde, cinci sute de bătăi de inimă şi încă mai trăia.

Deodată Pendanski urlă, căci şopârla din cutia de cereale făcuse un salt brusc spre el.

Domnul Sir o împuşcă în aer.

Stanley simţi reverberaţia acelei împuşcături şi fojgăiala suratelor ei care fugeau speriate peste picioarele lui. Una îi trecu peste gura închisă.

Privi spre Zero şi Zero îi întoarse privirea. Erau încă în viaţă, măcar în secunda asta.

Domnul Sir îşi aprinse o ţigară.

— Credeam că te-ai lăsat, comentă unul dintre consilieri.

— Seminţele astea nu-şi fac întotdeauna efectul, remarcă morocănos domnul Sir şi trase îndelung din ţigară. Cred că o să am coşmaruri câte zile oi avea!

— Hai să tragem, propuse Pendanski.

— În cine, în copii sau în şopârle? întrebă un alt consilier.

— Copiii sunt morţi oricum, zise Pendanski rânjind cu o expresie de tristeţe, apoi hohoti scurt: avem destule gropi să-i înmormântăm.

— Este timp, zise Directoarea. Am aşteptat atâta, pot să mai aştept câteva minute... Vocea i se frânse.

Stanley simţi cum i se strecoară o şopârlă în buzunar.

— Trebuie să ne construim o poveste simplă, reluă Directoarea. Ne vine iar pe cap femeia aia şi o să ne pună o mie de întrebări. Dacă apare şi cu procuratura, se lasă mai mult ca sigur cu anchetă. Deci, fiţi atenţi aici: Stanley a încercat să evadeze în timpul nopţii, dar a căzut într-o groapă şi a fost atacat de şopârle. Asta-i tot. De Zero nici nu pomenim, pentru că el nu există; l-am şters din arhive. Şi-avem destule gropi unde să-i ascundem cadavrul, după cum bine a observat Mami.

— Dar de ce ar fi fugit Stanley, când ştia că azi va fi eliberat? se miră Pendanski.

— Cine ştie? Zicem că era nebun. De aceea nici nu l-am putut lăsa să plece de ieri. Delira şi a trebuit ţinut sub supraveghere, ca să nu se rănească sau să facă rău cuiva.

— N-o să-i placă nebunei ăleia, zise Pendanski.

— Auzi, orice i-am spune, o să comenteze, i-o tăie Directoarea.

Apoi se întoarse furioasă spre Zero, care încă mai ţinea valiza:

— Tu de ce nu eşti mort?!

Stanley asculta doar parţial, fiindcă nu avea idee despre ce femeie era vorba şi nici cine e procurorul. Crezuse la început că era cineva care procură provizii pentru tabără. Oricum nu-i stătea gândul la asta, fiind foarte concentrat asupra gheruţelor care i se plimbau în sus şi-n jos prin păr.

Încercă să-şi mute gândurile în altă parte, pentru că nu voia să moară cu gândul la şopârle, Directoare şi la domnul Sir. Se strădui să şi-o readucă în minte pe maică-sa şi-şi aminti brusc un moment de când era foarte mic. Era iarnă, iar el purta un costumaş gros, cu salopetă. Mergea de mână cu ea, amândoi înmănuşaţi, când

deodată mama a alunecat – sau poate el – și uite-așa s-au rostogolit la vale prin zăpadă, pe coasta unui deal, de sus până jos. Și-amintea că îi venea să plângă când a ajuns jos, dar în schimb a râs, și a râs și mama lui.

Inima i se umplu de căldura pe care o simțise atunci, când încă era ameţit de cădere. Simți frigul pe piele și zăpada rece care-i înțepa urechile. Vedea chipul mamei, roșu și vesel, și fulgii care îi acoperiseră obrajii.

Așa își dorea să moară.

— Fii atent, Omu' Cavernelor, spuse deodată domnul Sir, vreau să știi un lucru de la mine: nu ești vinovat de nimic. Ieri a venit avocata ta după tine. Păcat că erai plecat din tabără.

Dar Stanley nu-l auzi, fiind cufundat în amintirea zăpezii din copilărie. Retrăia momentul în care mama îl luase de mână și urcaseră împreună dealul, apoi se mai rostogoliseră o dată la vale, de data asta intenționat. Iar seara primise ciocolată caldă și multe bezele care se topeau în gură.

— E 4:30, anunță Pendanski, acuși se trezesc băieții.

Directoarea le porunci numaidecât consilierilor să se întoarcă la corturi, să le dea băieților micul dejun și să nu-i lase să stea de vorbă cu nimeni. Dacă sunt cuminți și-și țin gura, scapă de săpat. Dacă vorbesc, vor fi pedepsiți drastic.

— Și care e pedeapsa? întrebă un consilier.

— Lasă, că au ei destulă imaginație, răspunse sec.

Stanley privi cum consilierii se întorceau la corturi. Normal că băieții nu mai aveau nevoie să sape. Directoarea găsise comoara pe care o căuta.

Aruncă o privire spre Zero și văzu că avea o șopârlă pe umăr. Era perfect nemișcat, dar Stanley băgă de seamă

că mâna dreaptă se strângea încet în pumn. Prietenul lui îi făcea semn că totul e OK.

Abia acum Stanley se gândi la cele spuse de domnul Sir și la discuțiile pe care le auzise între Directoare și consilieri și încercă să pună totul cap la cap. Se vorbise de un avocat, dar Stanley știa că părinții săi nu-și pot permite așa ceva.

Îl dureau picioarele de cât stătuse nemișcat. Era mai obositor să stai țeapăn decât să străbați kilometri prin arșiță. Se rezemă încetișor de marginea gropii, iar șopârlele nu părură deloc deranjate de asta.

Capitolul 47

Soarele era sus pe cer, iar Stanley nu murise încă, deşi se afla în aceeaşi groapă cu fix opt şopârle, care aveau fiecare câte unsprezece pete galbene.

Directoarea avea cearcăne de nesomn, iar ridurile i se căscau hidoase în lumina puternică a zilei. Arăta umflată la faţă şi obosită.

— Satan, zise Zero.

Stanley îl privi mirat, neştiind dacă într-adevăr auzise acest cuvânt sau doar i se păruse.

— Ce-ar fi să te duci să iei tu valiza de la Zero, îi zise Directoarea domnului Sir.

— Cum să nu, rânji ironic acesta.

— Hai, du-te, că e clar că şopârlelor nu le e foame, insistă ea.

— Păi atunci de ce nu te duci tu? ripostă domnul Sir.

Dar niciunul dintre ei nu se mişcă din loc.

— Sa-tan-ley, se auzi iarăşi vocea lui Zero.

Puţin mai târziu, Stanley observă o tarantulă care se târa pe jos nu departe de groapa în care se afla el. Nu mai văzuse niciodată tarantule, dar n-avea nicio îndoială că acum îi apăruse una în faţa ochilor. Era fascinat de corpul mare şi păros şi de mişcarea ei precisă.

— Uite o tarantulă, spuse domnul Sir, care părea şi el fascinat.

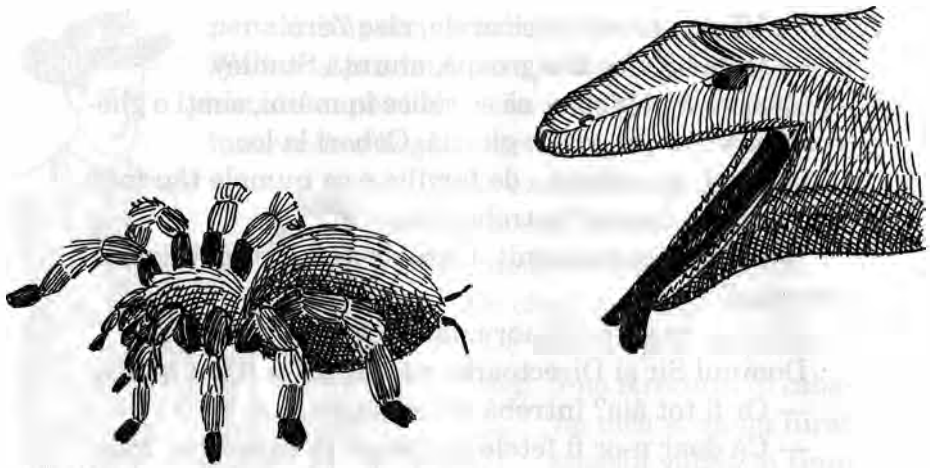

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, decât în..., începu Directoarea, dar chiar în clipa aceea pe Stanley îl înţepă ceva în gât.

Nu, nu-l muşcase şopârla. Pur şi simplu cobora de pe gâtul lui ca să sară asupra tarantulei. Ultimul lucru pe care-l văzu Stanley fu un picior păros care-i atârna afară din gură.

— Nu le e foame, ziceai? comentă domnul Sir.

Stanley încercă să se ducă din nou cu gândul la dealul cu zăpadă, dar acum, că soarele ardea nemilos, îi era mult mai greu.

Pe măsură ce soarele urca pe cer, şopârlele fugeau să se ascundă la umbră, în groapă. Nu mai avea niciuna pe cap sau pe gât, avea în schimb câteva pe burtă şi picioare.

Nu se vedeau şopârle umblând pe corpul lui Zero, dar bănuia că sunt ascunse sub valiză, la umbră, între picioarele lui.

— Ce faci? întrebă el.

Nu şoptea, dar vocea îi era răguşită pentru că avea gâtul uscat.

— Mi-au amorţit picioarele, zise Zero.

— Vreau să ies din groapă, anunţă Stanley.

Dar pe când încerca să se ridice în mâini, simţi o gheruţă care i se înfigea în gleznă. Coborî la loc.

— Auzi, numele tău de familie e ca numele tău mic, doar că citit invers? întrebă Zero.

Stanley rămase uimit. Oare de când cocea întrebarea asta?

Se auzi zgomotul unor maşini care se apropiau.

Domnul Sir şi Directoarea păreau să le fi auzit şi ei.

— Or fi tot ăia? întrebă Directoarea.

— Că doar n-or fi fetele cercetaşe în expediţie, mormăi domnul Sir.

Maşinile se opriră în apropiere, iar Stanley auzi portierele trântindu-se. Pendanski venea spre ei, însoţit de doi necunoscuţi: un bărbat înalt în costum, cu pălărie de cowboy şi o femeie mărunţică, ce ducea o servietă. Femeia trebuia să alerge ca să ţină pasul cu bărbatul înalt, dar chiar şi-aşa o luase înaintea tuturor şi veni spre ei strigând:

— Stanley Yelnats?

— Vă rog să staţi acolo, o avertiză domnul Sir.

— Să nu-mi spui dumneata mie ce să fac, se răsti ea, măsurându-l din cap până-n picioare, puţin mirată să-l vadă în pantaloni de pijama. Stanley, te scoatem noi de-acolo, nu-ţi fie teamă.

Avea părul lins, negru şi ochii negri. Părea a fi de origine hispanică şi avea o urmă de accent mexican în felul în care pronunţa „r"-ul.

— Ce mama dracului! strigă bărbatul înalt, care ajunsese acum lângă ea.

— Îţi spun de pe acum, zise ea tăios întorcându-se spre el, dacă băiatul păţeşte ceva, depun plângere

penală împotriva taberei ăsteia, a doamnei Walker şi a administraţiei statului Texas. Am destule capete de acuzare: abuz de minori, încarcerare ilegală, tortură.

Tipul era mult mai înalt decât ea, de aceea putea să vorbească peste capul ei cu Directoarea:

— De când sunt aici băieţii?

— De azi-noapte, după cum vedeţi. S-au strecurat în cabana mea şi mi-au furat această valiză în timp ce eu dormeam. I-am urmărit, dar ei au ajuns aici şi-au picat drept într-un cuib de şopârle. Zău dacă ştiu ce e-n capul lor!

— Minciuni, strigă Stanley.

— Stanley, în calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să nu spui nimic înainte să vorbim noi doi puţin, între patru ochi.

Stanley se întrebă de ce minţise Directoarea şi cui aparţinea de fapt valiza aceea. Ăsta era un lucru pe care ar fi vrut să-l afle de la avocată, dacă femeia era, într-adevăr, avocata lui.

— E un miracol că n-au murit, zise tipul înalt.

— Într-adevăr, aprobă Directoarea, reuşind să nu-şi facă auzită dezamăgirea în tonul vocii.

— Vezi să iasă de-aici viu, interveni femeia care se prezentase drept avocată. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă m-aţi fi lăsat să-l iau de ieri, aşa cum voiam.

— Ba nu, nimic nu s-ar fi întâmplat dacă nu era un hoţ, ripostă Directoarea. I-am zis că azi va fi eliberat şi probabil s-a gândit să-şi ia şi nişte bani cu el. Toată săptămâna trecută a delirat.

— De ce nu l-aţi eliberat ieri? interveni bărbatul înalt.

— Doamna nu avea autorizaţie, răspunse Directoarea.

— Aveam o hotărâre judecătorească, zise femeia furioasă.

— Nu era legalizată, ripostă Directoarea.

— Legalizată?! Era semnată de însuşi judecătorul care l-a băgat la închisoare.

— Nu avea semnătura Procurorului General, minţi Directoarea. De unde să ştiu că era o hotărâre reală? Am aici o grămadă de copii-problemă, unii dintre ei infractori periculoşi pentru societate, doar nu crezi că le dau drumul de fiecare dată când cineva îmi flutură o hârtie?

— Ba da, răspunse tăios femeia. Hârtia mea era un ordin judecătoresc.

— Stanley a fost în spital toată săptămâna trecută, zise Directoarea cu voce plângăreaţă. Delira, avea halucinaţii, vorbea singur... Cum era să-l las să plece în halul în care era? Şi când a ieşit din spital a încercat să-mi fure valiza. Ce dovadă mai bună vreţi că încă nu s-a făcut bine?

Stanley încerca să iasă din groapă folosindu-şi doar braţele, ca să nu supere şopârlele. Pe măsură ce se târa încet spre buza gropii, şopârlele alunecau în umbră, până când reuşi să-şi scuture de pe picior şi ultima ameninţare.

— Of, slavă Domnului, strigă Directoarea. Făcu spre el câţiva paşi şi se opri.

Din buzunar îi ieşea o şopârlă care cobora încet pe picior.

Stanley simţi că-l cuprinde ameţeala şi fu gata-gata să cadă lat la pământ. Se stăpâni, apoi îi întinse o mână lui Zero, să se ridice. Zero ţinea încă de valiză. Când o ridică, şopârlele de sub ea fugiră numaidecât în groapă.

Stanley şi Zero se îndepărtară tremurând.

Directoarea se repezi spre ei şi îl îmbrăţişă pe Zero.

— Doamne, ce mă bucur că aţi scăpat cu viaţă, strigă ea, încercând să-i smulgă valiza.

— Valiza e a lui Stanley, zise băiatul, ţinând-o strâns.

— Hai să nu ne mai prostim, zise Directoarea pe un ton părintesc. Mi-ai furat-o din casă şi uite că ai fost prins asupra faptului. Dacă eu fac plângere acum, Stanley va trebui să se întoarcă la închisoare. Dar uite, fiindcă sunt drăguţă, am de gând să...

— Scrie pe ea numele lui, zise Zero.

Avocata lui Stanley se repezi să vadă şi ea.

— Ia uite, continuă puştiul, uitaţi-vă ce scrie aici.

Privi şi Stanley şi văzu că pe valiză stătea scris cu litere mari, negre: STANLEY YELNATS.

Tipul înalt studia şi el numele de pe valiză, la fel ca toţi cei de faţă.

— Deci spuneţi că v-a fost furată din casă? întrebă el.

Directoarea era şocată.

— E imp..., e impos..., începu ea, dar nu reuşi să termine cuvântul.

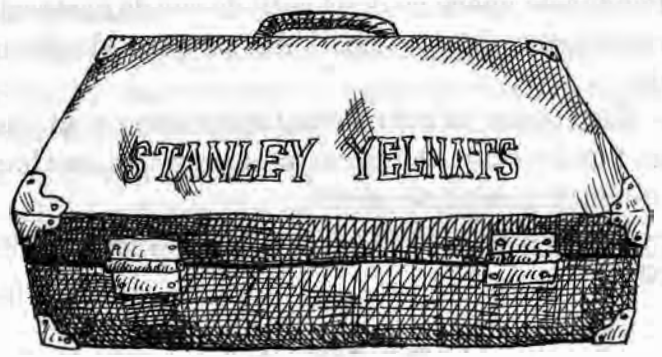

Capitolul 48

Se întoarseră pe jos în tabără. Tipul înalt era procurorul general al statului Texas, adică principalul responsabil cu legea şi ordinea în regiune, iar avocata lui Stanley se numea doamna Morengo.

Stanley căra valiza, dar se simţea aşa de epuizat, că nu mai reuşea să gândească limpede. Domnul Sir merse să-i aducă lucrurile din cort. Procurorul general îi porunci lui Pendanski să le dea băieţilor mâncare şi băutură.

Directoarea încă nu-şi revenise şi privea cu uluire spre Stanley.

— Nici nu ştii să citeşti, îi spuse ea lui Zero.

Zero tăcu.

Doamna Morengo îşi puse o mână pe umărul lui Stanley şi-i şopti să fie tare. În curând avea să-şi revadă părinţii.

Deşi era mai scundă decât Stanley, băiatului i se păru mult mai înaltă.

Pendanski apăru cu două cutii de suc de portocale şi covrigi. Stanley bău tot sucul, dar nu putu să mănânce nimic.

— Staţi puţin, se auzi vocea Directoarei, n-am zis că mi-au furat *valiza*. Valiza e a lui, asta e clar, dar lucrurile dinăuntru sunt ale mele!

— Mai înainte spuneaţi altceva, ripostă doamna Morengo.

— Ce e în valiză? strigă Directoarea. Să ne zică ce e înăuntru, pe urmă o deschidem şi verificăm.

Stanley nu ştia ce să facă.

— În calitate de avocat al apărării, te sfătuiesc să nu deschizi valiza, zise doamna Morengo.

— Ba trebuie s-o deschidă, strigă iarăşi Directoarea. În calitate de Directoare, am dreptul să verific personal posesiunile tuturor deţinuţilor. Dacă are arme sau droguri? A furat şi-o maşină! Am martori! urlă ea ieşită din minţi.

— Acum nu mai aveţi niciun drept, fiindcă a ieşit de sub jurisdicţia dumneavoastră, răspunse calm avocata.

— Ba nu! Încă n-a fost eliberat. Deschide valiza! strigă femeia.

— N-o deschide, Stanley, spuse avocata.

Stanley nu făcu nicio mişcare.

Domnul Sir apăru din birou, cu lucrurile lui Stanley în mână.

Procurorul general îi întinse o foaie doamnei Morengo.

— Eşti liber, îi zise el lui Stanley. Ştiu că de-abia aşteptaţi să pleci, aşa că poţi să ţii salopeta portocalie. Păstreaz-o amintire sau arde-o dacă vrei; treaba ta. Baftă multă, Stanley!

Îi întinse mâna, dar doamna Morengo îl trase numaidecât de acolo.

— Hai, Stanley, zise ea, avem multe de vorbit.

Stanley însă se opri cu privirea fixată asupra lui Zero. Nu voia să-l lase acolo.

Zero îi făcu semnul OK.

— Nu-l pot lăsa aici pe Hector, zise Stanley.

— Trebuie să mergem, insistă avocata, de parcă urma să se întâmple ceva rău.

— Sunt OK, zise Zero privind la Pendanski, care îl flanca dintr-o parte, apoi la domnul Sir, care stătea în partea cealaltă.

— Nu-l pot ajuta pe prietenul tău, zise doamna Morengo. Pentru tine am ordin de eliberare de la judecător.

— O să-l omoare, şopti Stanley.

— Nu te teme, interveni procurorul general, prietenul tău nu e în pericol. O să facem o anchetă să vedem exact ce se întâmplă aici. Din momentul acesta eu sunt directorul acestei tabere.

— Hai, Stanley, insistă avocata, te aşteaptă părinţii.

Stanley rămase nemişcat.

— Of, suspină avocata, daţi-mi să văd dosarul acestui Hector.

— Sigur că da, zise procurorul. Doamnă Walker, vă rog să ne aduceţi dosarul lui Hector.

Directoarea avea o privire goală.

— Deci?

— Te rog să-mi aduci dosarul lui Hector Zeroni, zise ea pe un ton poruncitor, întorcându-se spre Pendanski.

Bărbatul o privi fără a-i veni să creadă.

— Du-te! urlă ea.

Pendanski intră în birou, dar reveni după câteva minute şi anunţă că nu găsea dosarul.

Procurorul general era şocat.

— Ce fel de tabără e asta, doamnă Walker? întrebă el.

Directoarea nu-i răspunse. Avea ochii aţintiţi asupra valizei.

Procurorul o asigură pe avocată că-i va aduce dosarul.

— Sun imediat la birou, zise el. Asta dacă telefonul merge, adăugă întorcându-se spre Directoare.

Intră în birou, trântind uşa după el, dar reapăru aproape numaidecât şi-i spuse Directoarei că vrea să

vorbească cu ea între patru ochi. Femeia intră după el în birou, mârâind o înjurătură printre dinţi.

Fu rândul lui Stanley să-i facă semn lui Zero că totul e OK.

— Omu' Cavernelor, tu eşti, frate?

Vocea îi aparţinea lui Caracatiţă, care ieşise din depozit împreună cu Subraţ.

— Omu' Cavernelor şi Zero sunt aici! strigă Caracatiţă către restul băieţilor din depozit.

În câteva minute fură înconjuraţi de toţi ocupanţii cortului D.

— Frate, ce mă bucur să te văd, zise Subraţ strângându-i mâna. Credeam că te-au halit şopârlele.

— Stanley va fi eliberat astăzi, spuse Pendanski.

— Bravooo! zise Magnet dându-i o palmă peste umăr.

— Şi n-a trebuit să calci pe-un şarpe cu clopoţei, adăugă Caracatiţă.

Până şi Strâmbul îi strânse mâna şi-şi ceru scuze pentru „ştii tu ce".

— E-n regulă, zise Stanley.

— Frate, a trebuit să ridicăm camionul ăla ca să-l scoatem de acolo, povesti Strâmbul. Toată lumea a venit să pună osul la treabă, şi ăia din C şi E au ridicat. A fost balamuc.

— A fost tare! zise Tremurici.

Numai Razăă-X nu se vedea nicăieri. Stanley îl văzuse apărând în spatele lor în uşa depozitului, dar intrase la loc.

— Fii atent, zise Magnet, privind cu coada ochiului spre Pendanski, zice Mami că nu mai trebuie să săpăm de-acum încolo.

— Marfă, răspunse Stanley.

— Auzi, îmi faci o favoare? întrebă Caracatiţă.

— Păi... cum să nu? răspunse Stanley ezitând.

— Uite ce vreau..., continuă Caracatiță, apoi se întoarse brusc spre doamna Morengo: Tanti, ai o foaie și-un pix să-mi dai și mie?

Avocata îi întinse foaie și pix, iar Caracatiță scrise acolo un număr de telefon.

— Uite, sun-o și pe maică-mea, OK? Zi-i că-mi pare rău. Te rog, zi-i că *Alan* a zis că-i pare rău.

Stanley îi promise că va telefona.

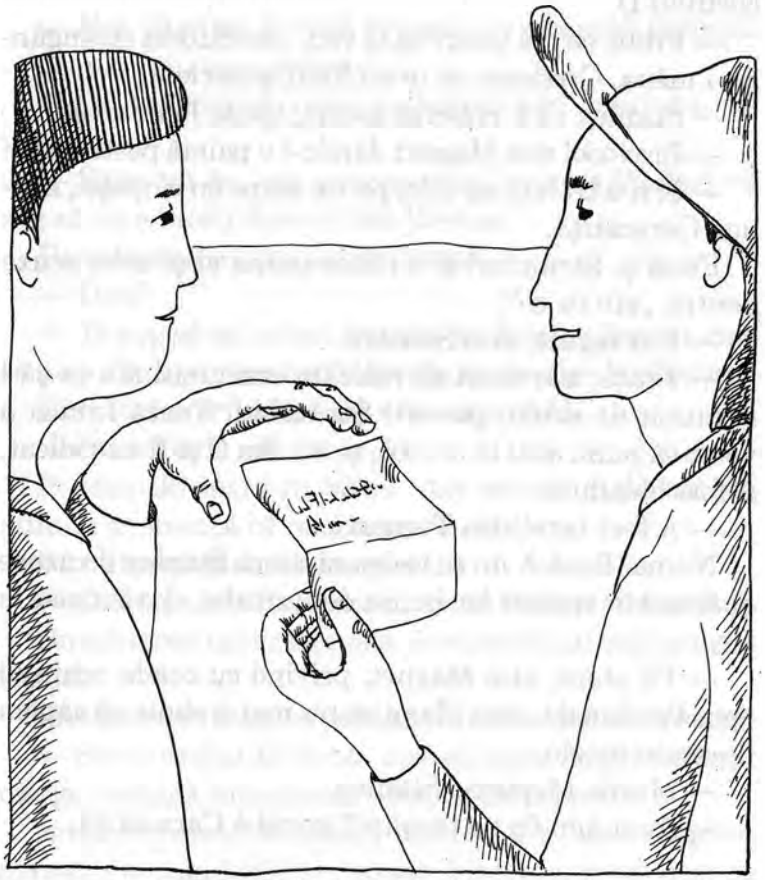

— Să ai grijă acolo, în lumea largă, zise Subraț. Oamenii nu-s așa mișto ca noi.

Stanley zâmbi.

Directoarea ieși din birou, însoțită de procuror, iar băieții se făcură îndată nevăzuți.

— Secretara mea nu a reușit să găsească dosarele lui Hector Zeroni, zise procurorul.

— Așadar n-aveți niciun motiv să-l țineți aici? întrebă doamna Morengo.

— N-am spus asta! Avem datele lui în computer, doar că nu le putem accesa. S-au pierdut în gaura neagră a internetului.

— O gaură neagră în rețeaua de internet, repetă doamna Morengo rar și răspicat. Ce interesant. Când ar trebui el să fie eliberat?

— Nu știu.

— De când e aici?

— V-am zis că nu pot să vă dezvălui...

— Așadar ce planuri aveți cu el? Vreți să-l țineți aici veșnic, fără acte, fără să fie acuzat de nimic, în vreme ce așteptați să-i apară datele din gaura neagră?

— Evident că a fost adus aici pentru un motiv, interveni procurorul.

— Așa, și ce acuzații i se aduc?

Procurorul tăcu.

— Hai, Hector, te luăm cu noi, zise Stanley apucându-l de mână.

Capitolul 49

În satul de pe malul Lacului Verde nu existau şopârle cu pete galbene. Acestea se înmulţiseră doar după ce lacul secase. Acum o sută de ani, însă, sătenii vorbeau de „monştrii cu ochii roşii“ din zona dealurilor.

Sam, vânzătorul de ceapă, se întorcea într-o după-amiază împreună cu Mary Lou la barca pe care-o ancorase foarte aproape de mal. Era o zi de noiembrie, iar piersicii aproape că-şi pierduseră toate frunzele.

— Sam, strigă cineva.

Tânărul se întoarse şi văzu trei bărbaţi alergând spre el, cu pălăriile în mână.

— Salutare, Walter, Bo, Jesse, zise el.

— Ce bine că te-am prins, gâfâi Bo. Mergem la vânătoare de şerpi dimineaţă.

— Vrem să ne dai nişte zeamă de şopârlă, adăugă Walter.

— Nu mi-e frică de şerpi, zise Jesse, dar n-aş vrea să dau peste vreun drac de-ăla cu ochii roşii. O singură dată am văzut o şopârlă de-aia şi mi-a fost deajuns. Ştiam că are ochii roşii, dar de dinţii negri nu-mi zisese nimeni.

— Aoleu, eu urăsc limba aia albă, zise Bo.

Sam îi dădu fiecăruia câte două sticle de suc de ceapă pur. Le spuse să bea una dintre sticle în seara aceea, înainte de culcare, iar pe a doua în ziua următoare: jumătate de dimineaţă şi jumătate pe la prânz.

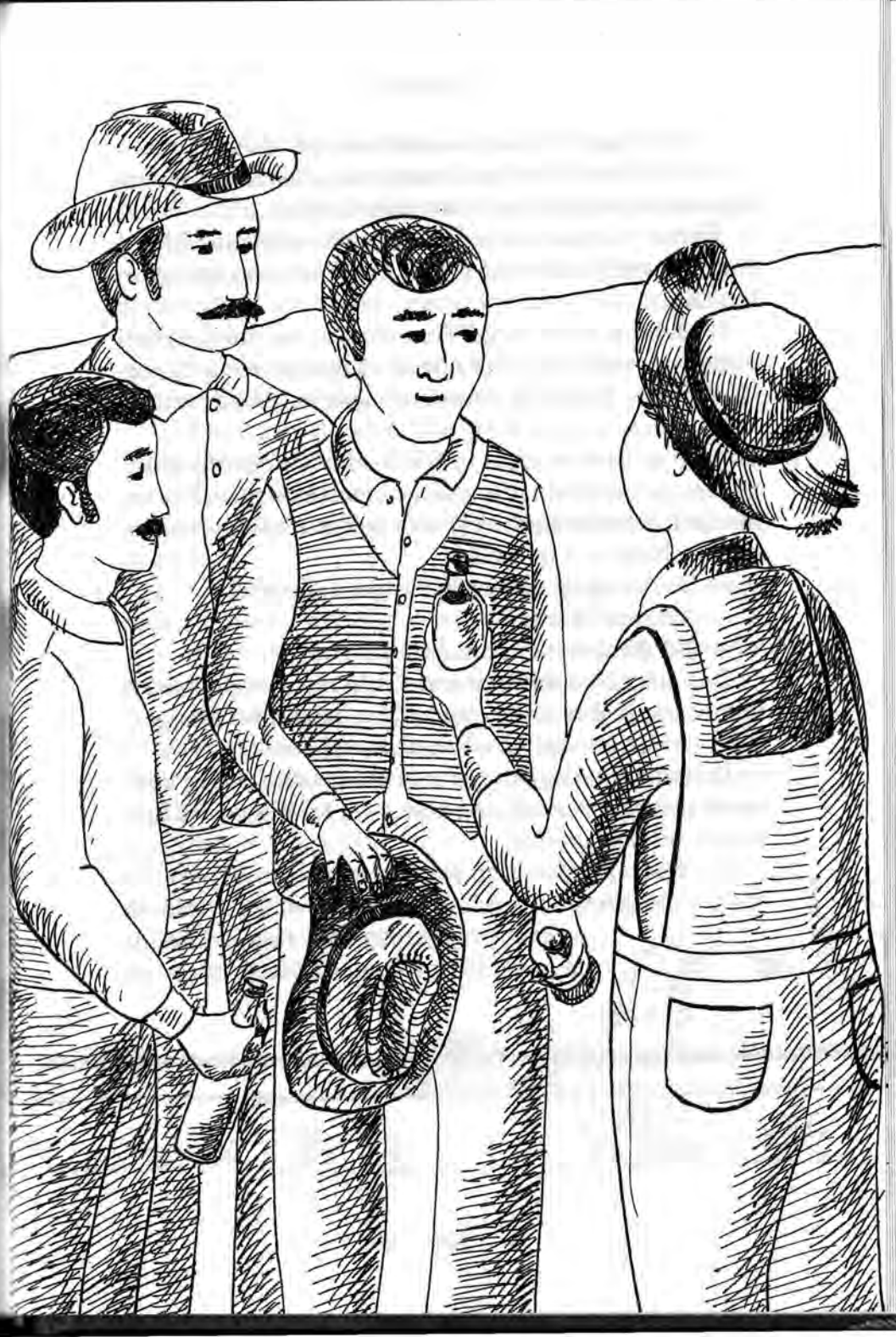

— Sigur-sigur funcţionează? întrebă Walter.

— Fii atent, zise Sam, dacă nu-şi face efectul, vino săptămâna viitoare şi-ţi dau banii înapoi.

Walter rămase fără cuvinte, dar Bo şi Jesse râdeau. Sam izbucni şi el în râs şi chiar şi Mary Lou emise un hihăit.

— Atenţie mare, strigă Sam după ei, nu uitaţi să beţi o sticlă în seara asta. Trebuie să vă ajungă sucul de ceapă în sânge. Şopârlele detestă sângele cu gust de ceapă.

Stanley şi Zero se aflau în BMW-ul doamnei Morengo. Şedeau pe bancheta din spate, cu valiza între ei. Era tot încuiată şi hotărâseră că îl vor ruga pe tatăl lui Stanley s-o deschidă la el în atelier.

— Deci nu ştiţi ce-i acolo? întrebă avocata.

— Nu, zise Stanley.

— Mă gândeam eu, comentă ea.

Deşi aerul condiţionat era dat la maximum, femeia deschisese şi ferestrele, din pricina mirosului insuportabil – zicea ea – pe care-l emanau cei doi băieţi.

Doamna Morengo le spuse că era specializată în obţinerea patentelor şi că-l ajuta pe tatăl lui Stanley să breveteze un nou produs.

— Lucram împreună la brevet, iar el mi-a povestit despre tine, aşa că m-am apucat să fac o anchetă pe cont propriu. Adidaşii fuseseră furaţi la ora 3:15, iar eu am găsit un tânăr pe

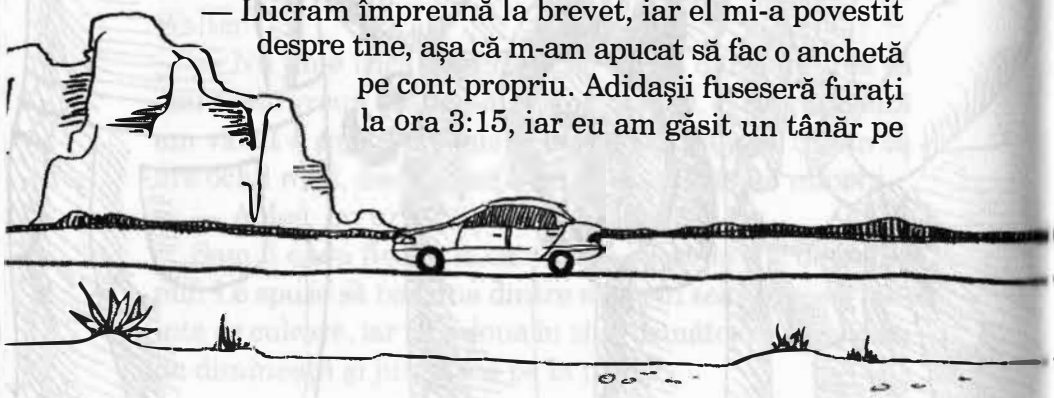

nume Derrick Dunne care se jura că tu la 3:20 erai la şcoală, încercând să-ţi pescuieşti un caiet din toaletă. Am mai dat şi de două fete care jurau că te-au văzut ieşind din toaletă cu un caiet ud în mână.

Stanley simţi că-l podidesc lacrimile. Chiar şi după atâta vreme, amintirea aceea rămăsese extrem de umilitoare.

— Aşa că n-aveai cum să fi furat tu adidaşii, conchise doamna Morengo.

— Nici nu i-a furat el, zise Zero, fiindcă i-am luat eu.

— Poftim?!

— Eu am furat adidaşii.

De uimire, femeia se întoarse să-l privească, deşi era la volan.

— Ce bine că n-am auzit nimic, spuse ea apăsat. Sper să nici nu mai aud vreodată cuvintele astea.

— Ce-a inventat tata? sări Stanley să schimbe subiectul. A reuşit să recicleze adidaşii vechi?

— Nu, dar lucrează la asta. Deocamdată a inventat un produs care elimină mirosul de picioare din încălţăminte. Uite, am o mostră în servietă. Mi-ar plăcea să am o găleată întreagă şi să v-o turnaţi în cap, poate atunci n-aţi mai puţi aşa rău.

Deschise servieta cu mâna dreaptă şi le întinse o sticluţă. Înăuntru se găsea un lichid cu parfum proaspăt şi aromat. Zero luă sticluţa.

— Cum îi zice? întrebă Stanley.

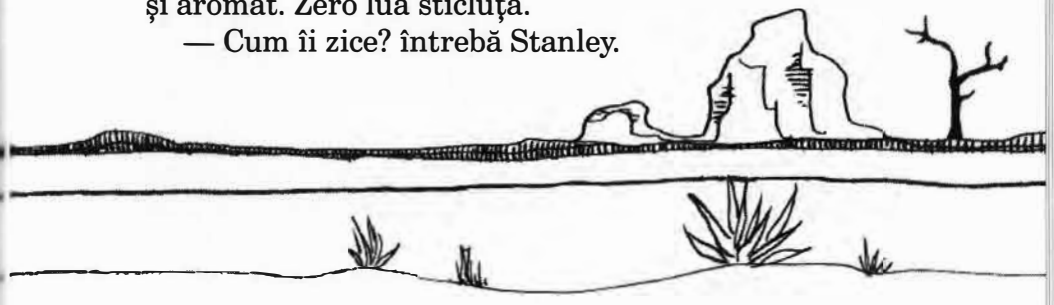

— Încă nu i-am dat un nume, răspunse femeia.

— Miroase a ceva cunoscut, spuse Zero.

— Miroase a piersici, nu? Așa zice toată lumea, zise animată femeia de la volan.

Nu trecu mult și băieții adormiră pe bancheta din spate. Cerul se întunecase în urma lor și – lucru nemaivăzut – o picătură de apă căzu pe lacul uscat pentru prima oară în ultima sută de ani.

Partea a Treia

Gropile se astupă

Capitolul 50

Mama lui Stanley nu vrea să accepte nici acum că a fost vorba de un blestem. Nici măcar nu e convinsă că stră-străbunicul lui Stanley chiar a furat un porc. Dar e interesant de observat totuși că tatăl lui Stanley a reușit să inventeze produsul care elimină mirosul de picioare exact a doua zi după ce stră-strănepotul lui Elya Yelnats l-a cărat în spate sus pe munte pe stră-strănepotul doamnei Zeroni.

Procurorul a dat ordin să fie închisă Tabăra Lacul Verde, iar doamna Walker, care rămăsese fără niciun venit, a trebuit să vândă terenul care aparținuse familiei ei de generații. Terenul a fost cumpărat de o organizație națională dedicată pregătirii pentru viață a tinerelor fete și urmează să fie transformat într-o tabără de cercetașe.

Aici se încheie povestea noastră. Cititorul poate că mai are și alte curiozități, dar răspunsurile sunt lungi și nu știu dacă avem timp să le detaliem aici. Dacă pe fosta profesoară de matematică a lui Stanley, doamna Bell, ar putea-o interesa cum a variat procentul de grăsime din corpul lui Stanley, pe dumneavoastră vă interesează poate dacă s-a schimbat ceva în caracterul lui, ori dacă încrederea în sine i s-a îmbunătățit. Însă aceste schimbări sunt atât de subtile și de greu de măsurat, încât nu avem un răspuns concret.

Chiar și conținutul valizei a fost neobișnuit. Dacă la început toți au rămas cu gura căscată atunci când tatăl

lui Stanley a deschis încuietoarea şi-n faţa ochilor li s-a ivit un munte de giuvaere, curând s-a dovedit că erau simple gablonţuri, estimate la nu mai mult de vreo douăzeci de dolari. Stanley şi Zero n-au devenit deloc milionari, aşa cum sperau.

Sub grămada de bijuterii au găsit un teanc de hârtii care-i aparţinuseră străbunicului Stanley Yelnats. Erau bonuri valorice, titluri bancare şi creanţe. Erau greu de descifrat şi încă şi mai greu de înţeles, iar avocaţii de la firma doamnei Morengo au petrecut mai mult de două luni muncind la ele.

Munca se dovedi eficientă, fiindcă acele hârtii erau mult mai valoroase decât bijuteriile. După ce fură achitate toate taxele, Stanley şi Zero rămaseră în mână cu puţin sub un milion de dolari fiecare.

Foarte puţin sub un milion.

Astfel că Stanley cumpără o casă nouă pentru el şi familia sa, cu laborator la subsol, iar Hector angajă o echipă de detectivi particulari.

Dar hai să nu mai trecem acum în revistă chiar toate detaliile acestei poveşti, ci mai bine să facem un salt prin timp, cam la un an de când Stanley şi Hector au fost puşi în libertate.

Restul golurilor le veţi putea umple şi singuri.

În casa Yelnats se dădea o petrecere şi, în afară de Stanley şi de Hector, toţi ceilalţi invitaţi erau adulţi. Masa era plină de mâncare şi băutură, inclusiv caviar, şampanie şi îngheţată cu sirop cald de ciocolată.

La televizor se transmitea meciul Super Bowl, dar nu se uita nimeni.

— Acum vine pauza publicitară, anunţă doamna Morengo.

Arbitrul fluieră şi pe ecran apăru semnalul de publicitate.

Toată lumea amuţi, cu ochii lipiţi de televizor.

În reclamă se vedea un meci de fotbal. Clyde Livingston alerga pe teren, încercând să ajungă la baza lui înainte ca adversarul să prindă mingea. Reuşi, prăbuşindu-se în fund într-un nor de praf, şi toată lumea strigă de bucurie, de parcă ar fi fost un meci real.

Clyde Livingston se ridică şi-şi scutură hainele. Întorcându-se spre centrul terenului, rosti aceste cuvinte privind spre camera de filmat: „Sunt Clyde Livingston, dar toţi mă ştiu de Picioare Iuţi". În cadru apăru un alt sportiv, care bătu palma cu el zicând: „Bună treabă, Picioare Iuţi!"

Poate că e important să spunem că în acel moment Clyde Livingston se afla, de fapt, în două locuri: în reclama de la televizor şi pe canapea, lângă Stanley.

„Dar n-am avut întotdeauna picioarele iuţi", zicea Clyde Livingston la televizor, aşezându-se pe bancă. „A fost o vreme când nu voia nimeni să stea lângă mine pe bancă, din cauza mirosului." „Chiar că puţeau", întări o femeie care se aşeză lângă el pe bancă, făcându-şi vânt cu palma şi ţinându-se de nas. „Shh", zise Clyde. Apoi, întorcându-se spre cameră: „Dar apoi am aflat de Super Licoare". Scoase de sub bancă o cutie pe care scria Super Licoare şi o arătă la cameră. „O folosesc în fiecare dimineaţă şi picioarele mele miros frumos acum. Unde mai pui că-mi oferă o senzaţie grozavă de prospeţime!"

„Super Licoare, o încântare pentru picioarele tale", se auzi vocea din *off*. „Realizată numai cu ingrediente naturale, această soluţie neutralizează mirosul neplăcut al picioarelor, provocat de bacterii şi ciuperci. Şi-ţi oferă o senzaţie grozavă de prospeţime!"

Toţi invitaţii la petrecere aplaudară furtunos.

— Chiar aşa este, zise femeia care stătea lângă Clyde, puţea de nu puteai să stai lângă el.

Toată lumea râse.

— Nu glumesc, continuă femeia, nici cu şosetele lui nu puteam să stau în cameră.

— Gata, am înţeles, interveni amuzat Clyde, acoperindu-i gura cu palma lui lată. Auzi, Stanley, zise el, îmi faci un serviciu?

Stanley ridică din umeri.

— Mă duc să-mi mai iau nişte caviar. Ţine-o tu pe nevastă-mea să tacă.

Şi-l bătu prietenos pe Stanley pe umăr, în vreme ce se ridica de pe canapea.

Stanley privi confuz spre propria lui palmă şi spre gura doamnei Livingston.

Femeia îi făcu cu ochiul.

Stanley se înroşi şi privi spre Hector, care şedea direct pe podea, în faţa unui fotoliu.

Pe fotoliu stătea o femeie cu privirea rătăcită, care-şi răsfira absent părul cu degetele. Nu era bătrână, dar pielea ei părea tăbăcită, ca pergamentul. Ochii îi erau goi şi pustii, de parcă s-ar fi săturat să mai privească atâtea nenorociri. Iar când surâdea, gura îi părea mai mare decât faţa.

Fredona în şoaptă un cântecel pe care bunica obişnuia să i-l cânte când era mititică:

Of, of, ce-ar fi, întreb, dar luna nu-mi răspunde,
Ea doar reflectă rece lumina ei în unde,
Curaj, micuţul meu, întoarce-te în mărire.
Zbor înalt, îngeraş,
Singura mea iubire.